

GANDUL nostru se întoarce cu nostalgie spre vremea când odată cu venirea iernii, în fața fiecărei case gospodărești, camioane grele descărcau lemnele destinate să asigure încălzirea îmbelșugată a tuturor încăperilor.

Lemnele acelea aveau o plăcută aromă de pădure pe care nările dilatate o aspirau cu voluptate în timp ce gândul ritma o elegie pe marginea pădurei despuitate de podoabele ei. Fiecare lemn este un fragment din cadavrul unui falnic copac care-a adăpostit în vremea verii și a primăverii stoluri și cuiburi de păsărele.

Ceeace a fost adăpost pentru păsări și jivine și umbrar pentru drumeții osteniți se transforma în flăcări dătătoare de căldură.

Vremea aceea a trecut dar nu în mod ireversibil căci ea se va întoarce odată cu pacea dictată de victoria armatelor europene care luptă pentru o ordine nouă și milenară.

Astăzi problema combustibilului a devenit una dintre cele mai actuale atât pentru guvernele cât și pentru cetățenii tuturor țărilor.

Așa se vindeau lemnele, altădată în Elveția — uscate și spintecate mărunt — și (jos) așa se transportau pe străzile Bucureștiului...

Problema

LEMNELOR
ALTĂ DATĂ
ȘI
A C U M

Cea mai stringentă economie se impune și în acest domeniu al vieții cetățenești. Lemnul trebuie prețuit, drămuț, utilizat cu rost și cu eficiență. În loc să încălzești trei camere, vei încălzi numai două cu lemne și alta cu un gazificator. Gătitul se face cu lămpi de petrol sau cu aragaz.

Lemnul a devenit un element prețios nu din cauza rarității lui, căci pădurile sunt la fel de falnice ca altădată, ci din cauza dificultăților de transport dela locul de producție la cel de consum.

Țara noastră a fost aproape unica regiune din Europa unde lemnul era extrem de ieftin. În țările de munte, cu belșug de lemn, combustibilul este totuși destul de scump din cauza greutatea traficului.

În Elveția, lemnul comercializat era foarte scump, căci înainte de a fi pus în vânzare el era uscat în cuptoare speciale, după cum arată una din ilustrațiile noastre.

În vechile orașe germane unde diferitele categorii de muncitori și de meseriași erau organizate în așa numitele „gilde”, existau vânzători ambulanți de lemne și de cărbuni, care apăreau pe minunatele și străvechile străzi strigându-și marfa odată cu venirea toamnei.

Negustorii purtau în spinare mostre din lemnele pe care le vindeau și clientul avea libertatea de a face experiențe înainte de a contracta cumpărarea.

Ne amintim și noi de vremea când căruțele țăranilor aduceau în fiecare zi de târg belșug de lemne spre a concura mărfurile depozitarilor.

Cunoaștem și câteva din procedeele întrebuintate de acești comercianți improvizați pentru a stimula pofta de cumpărare a clienților.

În problema lemnului dificultatea cea mai mare constă și în asigurarea mâinii de lucru.

Căratul lemnului din pădure este o muncă grea și cere o încordare specială. În Elveția și în alte țări de munte, există familii țărănești care moștenesc din generație în generație această meserie.

Germanii care s-au ilustrat întotdeauna prin simțul lor deosebit al economiei, au găsit, cu prilejul campaniei din Polonia, o mare cantitate de lemne care plutea în voia soartei pe râuri și pe fluviile străbătute de armata Reichului.

Imediat după terminarea campaniei, deși la orizont se profilau alte lupte, soldații germani s-au transformat în muncitori și au adunat cu cângi speciale lemnele cărora li s-a dat întrebuințarea potrivită.

Principiul care domină astăzi viața economică a Europei este economia absolută și raționalizarea pentru că eforturile colective care trebuie să se îndrepte în vederea scopului comun să nu fie dezarticulate și risipite în mai multe direcții.

Stanga: În alte vremuri, vânzătorii de lemne umblau cu mostre pe străzile orașelor

Jos: Oameni cari sunt specializați, din tată în fiu, în căratul lemnului din pădure

METALUL SECOLULUI NOSTRU

TIMP de câteva milenii omenirea a utilizat la diferite construcții de unelte și de mașini metalele cunoscute drept cele mai rezistente și mai durabile. Fierul, arama și oțelul au cunoscut cele mai largi utilizări în industria mică și în cea grea.

În ultimii ani însă, industria germană a dat o amplă dezvoltare utilizării metalelor ușoare în diferite construcții de mașini și de motoare. Cu acest prilej, s'a putut constata că metalele ușoare sunt mai frumoase, mai rezistente și mai ieftine decât cele grele.

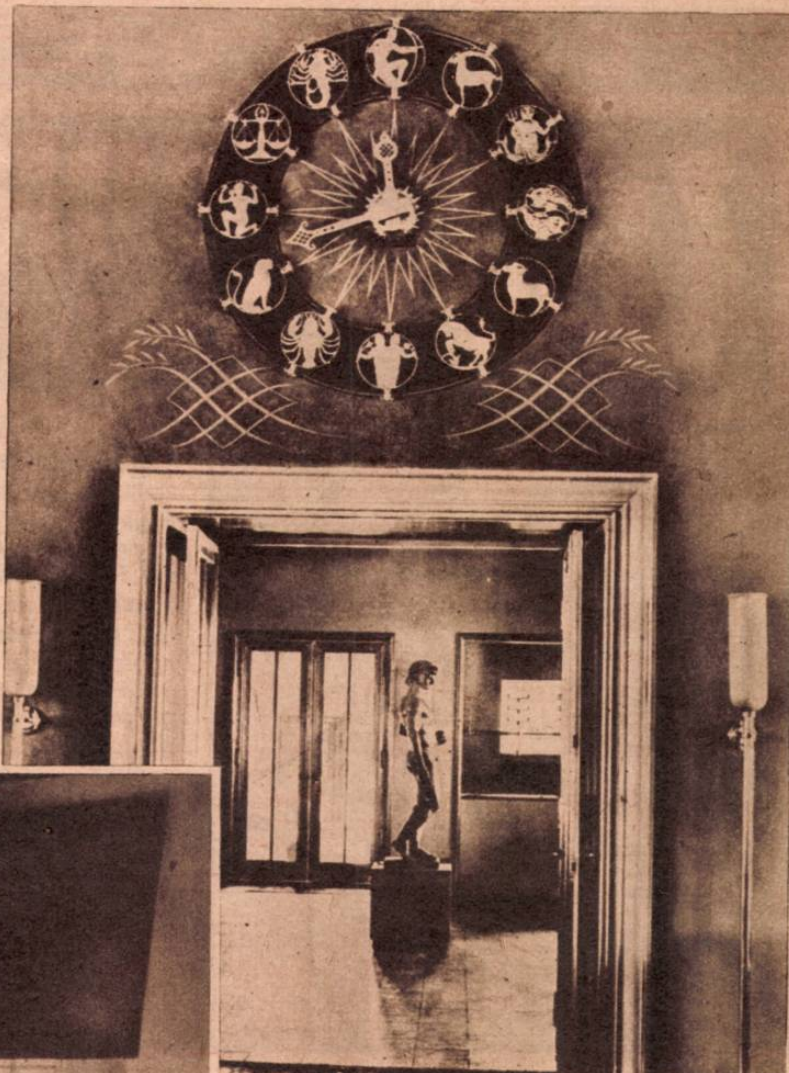
În favoarea metalelor ușoare au pledat maleabilitatea lor, imunitatea la rugină și la diferite alterări, ușurința de a fi prelucrate precum și ieftinătatea lor.

În marea industrie germană, metalele ușoare joacă un rol deosebit de important, datorită motivelor mai sus citate. Ele se prepară din materii prime cu care Germania este din belșug înzestrată în urma războaielor victorioase duse până acum.

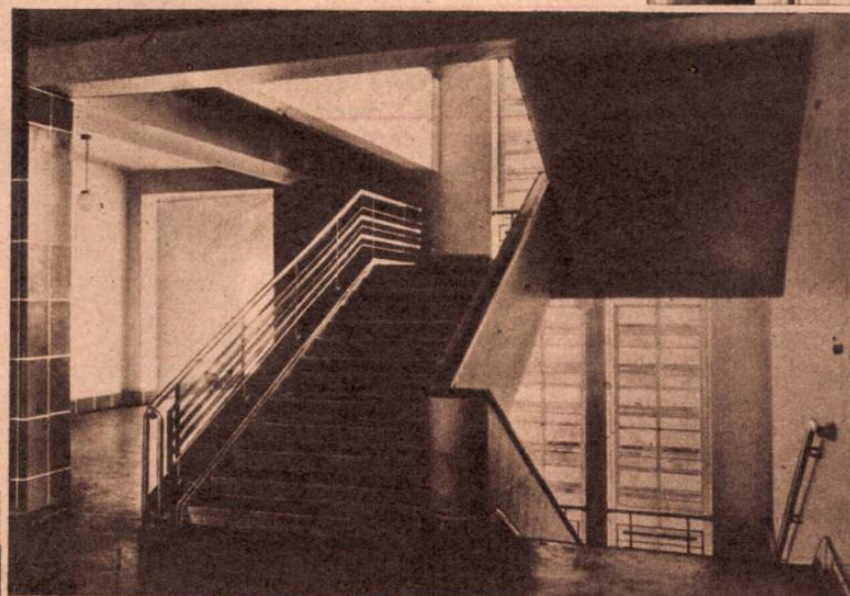
Dacă metalele ușoare ar avea toate calitățile imaginabile ele n'ar fi întrebuințate în Germania unde în primul rând se studiază problema ieftinătății și a eficienței economice.

germană și-a asigurat stocurile necesare de materii prime, utilizarea metalelor ușoare a luat o dezvoltare extraordinară.

„Industriile unite pentru prelucrarea acestor metale“ din Hanovra se află în fruntea industriei germane.

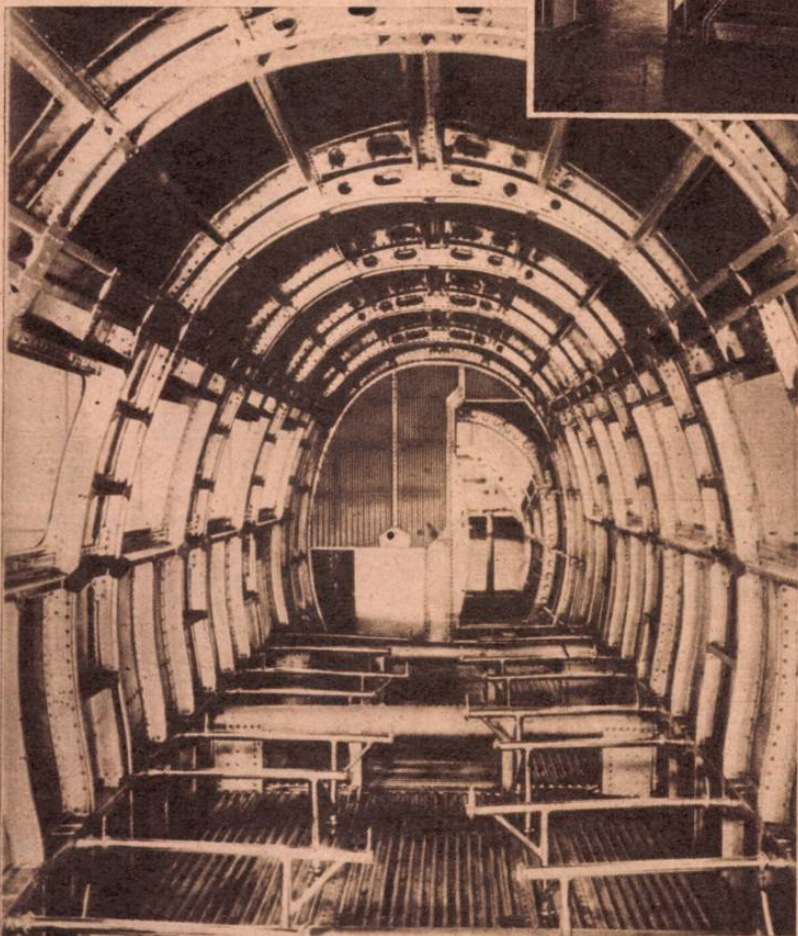

Sus: Câteva obiecte construite din metal ușor: Ușa pe care o vedeți cele două lampadare, orologiul precum și cercevele ferestrelor.

Stânga: Arhitecții și decoratorii germani întrebuințează metale ușoare la confecționarea scârilor interioare.

Jos: Obiecte casnice lucrate din metale ușoare.

Acolo unde se cere rezistență și în același timp greutate redusă, ca în construcțiile de avioane sau de caroserii, întrebuințarea metalelor ușoare se impune dela sine.

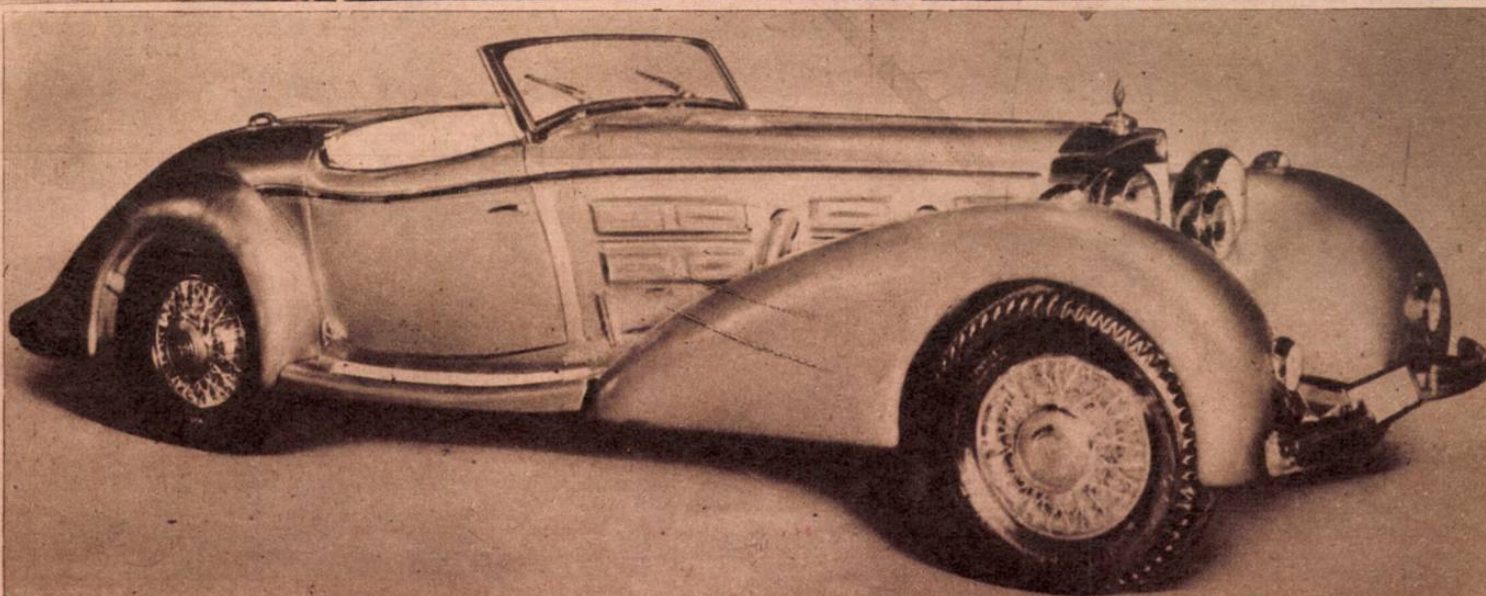
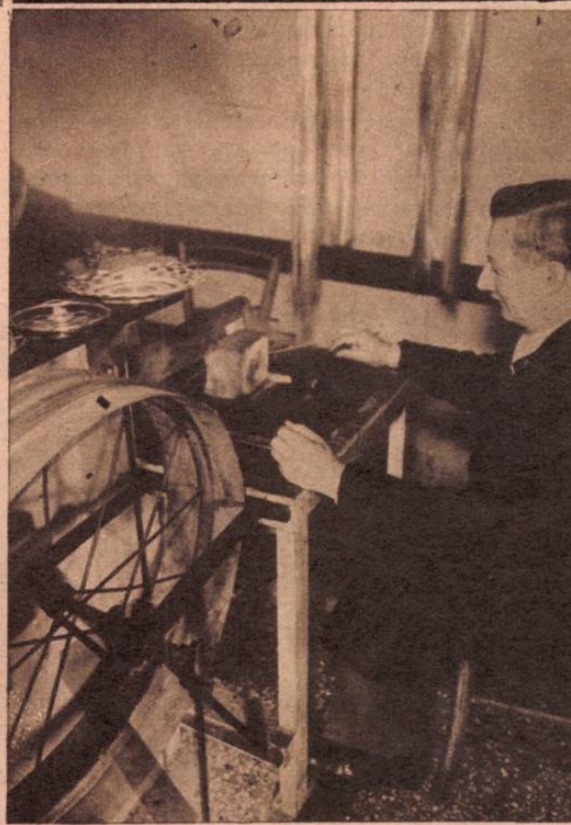
Interioarelor marilor avioane de călători sau de transport se construiesc din metale ușoare. Deasemenea caroseriile elegantelor mașini Mercedes Benz, tip sport, se construiesc din metale ușoare și efectul de eleganță este de netăgăduit, pe lângă avantajul vitezei și a greutății reduse.

Dar nu numai în construcții de mașini se întrebuințează metalele ușoare ci și la împodobirea interioarelor de case. Noua artă decorativă germană folosește metalele ușoare la confecționarea ușilor, a scârilor și a diferitelor obiecte casnice.

Eleganța acestor interioare este de un efect extraordinar. Ilustrațiile noastre înfățișează diferitele utilizări ale metalelor ușoare în Germania.

Stânga: Interioarele marilor avioane de pasageri și de transport sunt construite din metal ușor datorită greutății reduse, rezistenței și ieftinătății acestuia.

Jos: Iată cum arată o elegantă mașină marca Mercedes Benz a cărei caroserie este construită din metal ușor, noua descoperire a tehnicii germane.

Din fericire însă metalele ușoare au două treimi din greutatea metalelor obișnuite, iar în privința prețului, un kilogram de metal ușor este de trei ori mai ieftin decât un kgr. de fier, aramă sau de alamă.

Se știe că anumite combinații de aluminiu cu alte metale sunt mai economice decât bronzul, arama sau alama.

Din toate aceste motive, dar mai ales datorită faptului că industria

UN REPORTAJ Transnistria

DIN

Negoțul în trecut. Balta, vechi târg moldovenesc. Târgurile săptămânale. Piața din Tiraspol. Moș Vasile, „Moldovan vechi”. Negustor cu prăvălii în spate. Printre barăci și țarabe. Oficiul Central al Comerțului. Stavila speculei.

VIAȚA economică a țării dintre Nistru și Bug este produsul muncii românilor moldoveni, care așezați de milenii pe aceste meleaguri ca agricultori sau păstori, au desțelenit pământul stepei bătut numai de copitele hoardelor barbare și l-au cultivat înainte ca Tătarii și Cazacii să fi avut o viață așezată.

Moldovenii au întemeiat sate, au sădit vii, au plantat pomi și cu negustorii veniți din Moldova au construit o serie întreagă de târgușoare ca: Dubăsari, Moghilău, Balta, Nemirovo, Golta, Ananiev, Grigoriopol, contribuind efectiv la ridicarea orașelor transnistriene.

Hărții și ucașuri rusești vorbesc despre întinsele ținuturi pe care le-au avut sau le-au fost date în stăpânirea moldovenilor; iar hrisoave vechi cu peceti imperială întăresc puterea negustorilor moldoveni de dincolo de Nistru, încă de prin veacul al XV-lea.

NEGOȚUL ÎN TRECUT

Odată cu dezvoltarea industriei mici și a meseriilor în orașele transnistriene, s'a dezvoltat și negoțul. Cel mai răspândit obiect de comerț, în proporții mari îl formează grânele. În trecut târgurile Baltei, Ananievului, etc. dădeau negustorilor veniți din depărtări, mari cantități de cereale, căci nu trebuie să uităm că regiunea Ucrainei și a Transnistriei bogată în cernoziom, e cel mai fecund grânar din lume după bazinul Misissipi din America.

BALTA, VECHI TÂRG MOLDOVENESC

Încă de pe timpul invaziilor turcești orașul Balta era cunoscut și laudat de către negustorii timpurilor pentru bălciurile sale renumite, la care se puteau cumpăra mari cantități de vite, cai, cereale, blănuri și stofe alese.

Balta prezenta un centru comercial internațional.

Veneau aici negustori tocmai din Saxonia și Prusia spre a vinde mărfurile aduse și a cumpăra ce le trebuia. Din Balta au fost cumpărate darurile de nuntă pentru frumoasa Doamnă Ruxandra, fiică lui Vasile Lupu și duse în care grele până la Iași.

Balta, oraș pașnic și curat moldovenesc, avea un mare număr de agenții de comerț și antrepozite pentru pâine.

Grânele cumpărate de aci erau exportate prin portul Odesa.

În vremea ultimului Țar, se cumpărau anual, în târgurile Balta și Ananiev, vite, cai, pentru circa 30.000.000 ruble.

TÂRGURILE SĂPTĂMĂNALE

Sunt o reînviere a vechiului iarmaroc.

Câteva aspecte din piețele alimentare ale Transnistriei de azi. Într-una din fotografiile îl vedem pe Moș Vasile „moldovan vechiu”.

Târgul săptămânal din Tiraspol

Pentru a se da un prim impuls vieții comerciale s'au înființat în centrele mai importante și în orașele Transnistriei târguri săptămânale pentru desfacerea produselor locale; iar în fiecare comună mai răsărită s'au înființat brutării, magazine de colectare și de desfacerea mărfurilor necesare localnicilor.

În orașe și în unele târguri mari au luat ființă măcelăriile, frizeriile și unul sau două restaurante. Au început să se deschidă și hoteluri pentru călători.

TIRASPOLUL, UN CENTRU COMERCIAL

Tiraspolul e un oraș de mare viitor comercial. În timpul ocupației rusești a fost aici centrala trustului de conserve, din întreaga regiune a republicii moldovenești.

Azi în Tiraspol se găsesc câteva restaurante, unde pe un preț modest se poate mânca două trei feluri de mâncare cu carne. Cu toată recolta slabă a viilor din anul acesta, vin moldovenesc se găsește îndoașuns. Prăvălii încă nu sunt, în schimb nevoile populației se satisfac prin piața zilnică, unde negustori ambulanți vând de toate, — dela ață și ace, mățuri, galoși, pâsle, până la patefoane și aparate de radio, — comerțul e în toi și relativ destul de ieftin.

Se vinde cu bucata, cu deseatca, cu cântarul. În comerțul transnistrian duzina e puțin întrebuințată. E foarte frecventă însă deseatca (10 buc.) cu care se vând: usturpiul lămurile, lumânările, etc.

PIAȚA

Printre rândurile de femei și bărbați care expun mărfurile în saci și coșuri așezate, fie pe tarabe, fie direct pe zăpadă, mișună cumpărătorii. Din coșuri și saci ies la iveală bunătățile pământului bogat al Moldovei de peste Nistru: cartofi, varză, ceapă, morcovi, sfeclă, tot zarzavatul necesar unei bune gospodării.

Se văd borcane cu smântână grasă, sticle cu lapte și bucăți mari de unt, brânzeturi învelite îngrijit în pânză de casă curată. De toate sunt din belșug, căci astăzi moldovenii dintre Nistru și Bug își pot crește liberi animalele. Guvernământul în scopul de a ridica stindardul de viață, a împărțit locuitorilor vaci, oi, porci, cai și păsări din colhozuri. Copiii din satele Transnistriei nu mai duc dorul laptelui și al ouălor.

MOȘ VASILE „MOLDOVAN VECHI”

Lângă coșurile cu zarzavat și saci plini cu pan-tofi un bătrân vâinos cu barbă de dac își așteaptă mușterii. Întru în vorbă cu acest „patriarh” de pe vremea vechilor ruși și constat cu surprindere că rusul meu e... moldovan și încă get-beget.

— Și cum te numești?

— Vasile...

— Și zici, moș Vasile că ești moldovan?...

— Dar ce pot să știu, dacă tata și bunelul au fost

Procesiunea Bobotezei la limanul Nistrului, unde locuitorii au sculptat două cruci în gheață.

moldoveni? Mi-s moldovan vechi căci și tata bunelului tot moldovan a fost și tot neamul nostru. Tata a făcut negustorie la Balta, apoi la Moghilău, dar când a început prăpădul am lucrat la grădinarie.

M'am îndepărtat de moș Vasile, acest moldovan, vechi urmaș din negustorii de pe vremea lui Alexandru cel Bun, cari plecau pe drumuri lungi și-și desfăceau marfa prin sate, târguri și orașe moldovenești trecând dincolo de Odesa și ajungând până la Cafa în Crimeia.

UN APERITIV SUB CERUL LIBER

Într'un colț al târgului se văd orânduite pe tărâbi diferite bunătăți de ale mâncării unde negustorii grăbiți de toate vârstele își astâmpără la repezeală foamea. Gogoși, turte, ouă fierte, mezeluri, până la găini și găște gata fripte și încă cu garnitură și alături, în sticle mari, vinul moldovenesc adus proaspăt dela țară, e gata să stingă setea cea mai rebelă.

PRINTRE BARĂCI ȘI TARABE

Prin această forfotă de mii de oameni ți-e dat să vezi toate branșele comerțului dela negustorul de făină de păpușoi până la negustorul de ceasuri, samovare și cocoare. Negustorul de haine vechi e prezent și aici, dar cu nota lui specifică transnistriană; vinde și haine noi, stofe și pânzeturi. E un fel de magazin universal.

În piața de alimente, țărani din împrejurimi sunt liberi a-și aduce produsele muncii lor și a le desface fără nici o restricțiune. Prin ordonanța Nr. 5, Guvernământul prevede ca un fel de primă de încurajare tuturor celor ce se vor strădui să realizeze aducerea câtor mai multe produse, primind în schimb zahăr, sare, gaz, chibrituri și tutun. Primăriile au fost autorizate să nu perceapă, timp de un an, nici un fel de impozit pentru cei ce încep un comerț sau exercită o meserie, iar chiriile să fie minime.

OFICIUL CENTRAL AL COMERȚULUI

Pentru a stimula comerțul, a da posibilitate populației de a se aproviziona cu articole de primă necesitate, s'a înființat încă dela 22 Septembrie 1941 pe lângă Guvernământ un „Oficiu Central al Comerțului” din Transnistria, sub conducerea d-lui Gr. Grecul ajutat de d. Vinogroțchi. Oficiul are sucursale în toate

(Continuare în pag. 15)

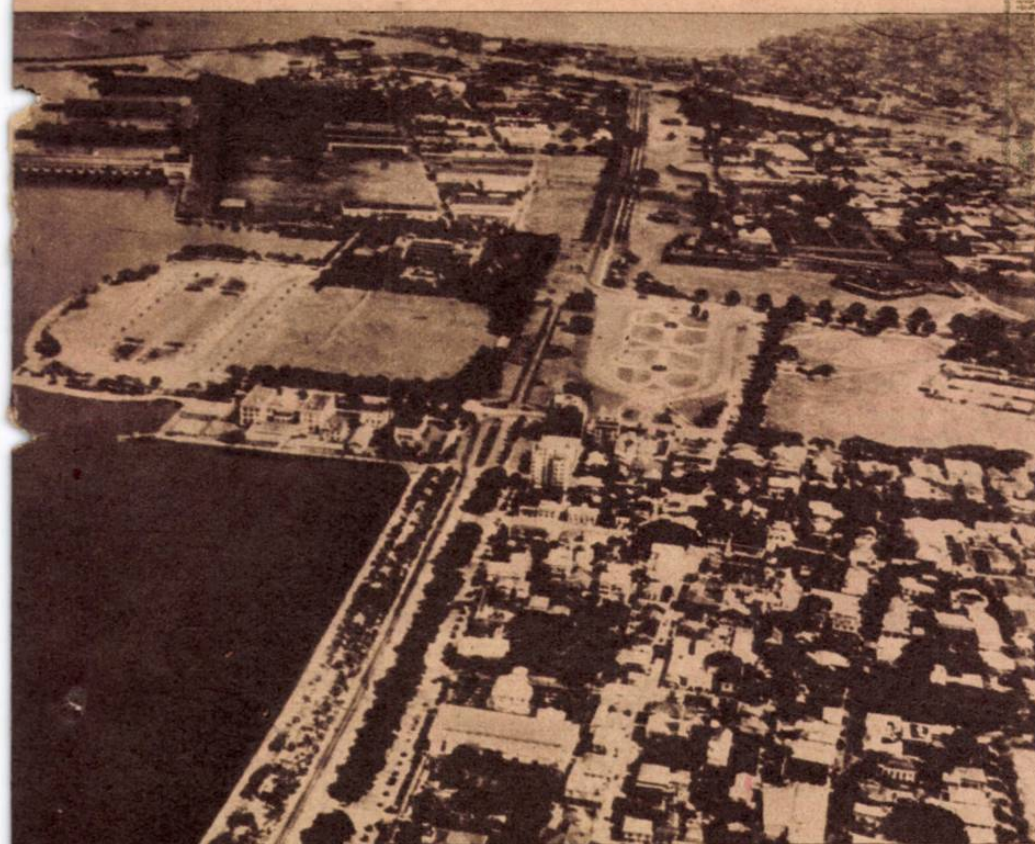
Piața din Tiraspol

Stânga: Generalul Rommel, comandantul Corpului expediționar german din Africa, studiind planurile operațiilor pe frontul de la Agadabia, împreună cu ofițerii superiori italieni.

Dreapta: Se știe că orașul Manila, capitala arhipelagului Filipinelor, a fost ocupat de forțele japoneze. Iată o vedere a portului Manila, care era destinat să joace un rol important în mișcările navale ale americanilor, dar care a fost ocupat de japonezi mai înainte ca forțele yankee să-și revină din lovitura primită în primele zile ale războiului.

Jos: Femeile italiene oferă lână, necesară pentru îmbrăcăminte soldaților care luptă pe frontul din răsărit.

Nouă trupe spaniole în drum spre frontul de Răsărit, sunt primite cu flori, în trecerea lor prin garile franceze.

Stânga: O captură interesantă: unul din corespondenții de război ai presei americane luat prizonier pe frontul din Liola, în cursul ultimelor operațiuni ale armatelor germano-italiene.

Dreapta: Soldați aparținând „Diviziei Albastre” spaniole luptând pe frontul Lenin-gradului, la 30 grade sub zero.

Jos: În fiecare zi de sărbătoare are loc câte un concert la Sarajevo, executat de fanfare germane și apreciat mult de populația orașului sârbesc.

Sus: Cu prilejul Noului An, a avut loc în catedrala Vaticanului solemnitatea primirii membrilor Sfântului Colegiu. În fotografia noastră, Suveranul Pontif pescărușul sfânt, în timpul tradiționalei ceremonii.

Stânga: Trupe germane de pe frontul din răsărit, trecând printr-un sat căruia iarna i-a dat acest aspect de camuflaj natural.

Dreapta: Un colț al Pavilionului cu care România participă la Expoziția Internațională de la Viena și care atrage numeroși vizitatori prin pitorescul lui specific.

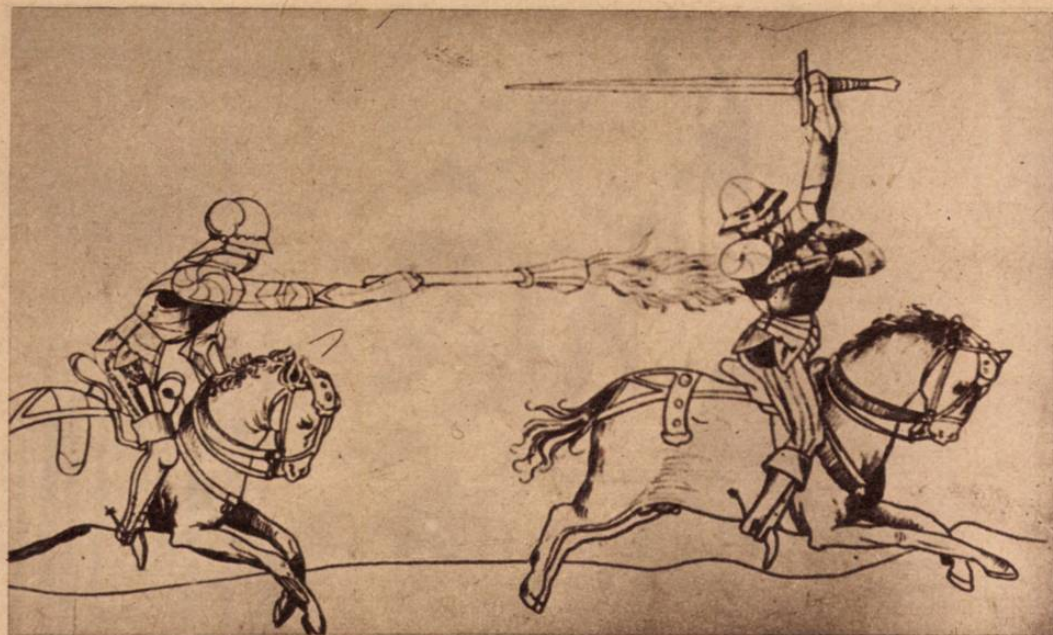

din TOATA LUMEA

Marșul festiv al drapelor cu prilejul solemnității care a avut loc la redeschiderea Universității din Strassburg.

O luptă inegală: un cavaler înarmat cu o armă de foc primitivă luptă cu un călăreț înarmat cu sabia legendară.

EXTRAORDINARELE progrese tehnice pe care națiunile lumii le-au realizat în ceea ce privește pregătirea lor de războiu nu sunt altceva decât rezultatele unei lungi strădanii de alungul veacurilor.

Primele unelte de luptă pe care omul și le-a confecționat pentru a se apăra împotriva animalelor sălbatice, erau din piatră și apoi din fier. De la primitivitatea acestor arme, pe care omul din caverne le socotea drept o minune de tehnică și ingeniozitate și până la spadele cavalerilor care luptau în armuri de fier sau de bronz, este un drum lung pe care mintea omenească l-a străbătut cu neștiute oboșeli și sacrificii. Soldații romani și legendarii eroi ai epopeii elene, întrebuițau săbii, sulite, arcuri, păvăze și scuturi.

Acestea erau armele pe care orice cetățean valid al cetăților grecești și mai târziu al imperiului roman, trebuia să știe să le manuiască.

În cetățile antice ale Eladei, fiecare cetățean trebuia să fie pregătit pentru apărarea patriei. Romanii au adoptat însă sistemul iecrutărilor voluntare: soldații romani, vajnicii făuritori ai colosului imperiu latin, au fost oameni de meserie. Profesia de soldat era îmbrățișată de oameni puternici fizic și moralmente care doreau să ducă o existență eroică și aventuroasă. Pentru soldatul roman, patria era acolo unde se sta-

Iată un car armat primitiv așa cum ni-l înfățișează „Codex Germanicus” din anul 1460. El avea seceri și alte instrumente tăioase la osii și la proțap, spre a împiedeca apropierea inamicului.

Dreapta: Pușca sau flinta primitivă care se aprindea cu scăpărătoare. (Un soldat francez din veacul al XV-lea).

Jos: Soldați înarmați cu arme de foc defilând cu prilejul suirei pe tron a împăratului Maximilian I-lea, în anul 1520.

Vas înarmat din veacul al XV-lea: în dosul blindajelor soldații luptă cu armele timpului.

Încetul cu încetul, utilizarea tunurilor cu explozibile care aruncau la distanțe mari obuze de fier și pietre uriașe, s'a extins. Mahomed al II-lea a comandat unui venețian tunuri uriașe pentru a putea cuceri Constantinopolul, considerat pe vremea aceea inexpugnabil. Pentru Mahomed al II-lea, una dintre problemele cele mai grele a fost transportarea uriașelor mașini care improșcau moartea printre zidurile cetății bizantine.

Ideea de a fortifica vasele de luptă nu este nouă: în veacul al XV-lea toate multe corăbiile erau întărite și acoperite cu plăci de fier pentru a fi imune împotriva incendiilor. Soldații aflați pe puntea fortificată luptau fiecare cu armele lor: arcuri, arme, sulite, aruncătoare de flăcări. Una din ilustrațiile noastre înfățișând arme mai vechi, ne arată un car armat din anul 1450. Pentru a împiedeca suirea adversarului în car, cu scopul de a opri înaintarea cailor, inventatorul a fixat de osii patru seceri, destinate să reteze picioarele îndrăznețului. De asemenea și oiseta este prevăzută cu seceri și furci pentru a împiedeca orice încercare a inamicului de a opri caii din goana lor. În carul armat primitiv soldații luptau cu arcuri și arme de foc greoaie care de multe ori răneau chiar pe mânuitor.

Ilustrațiile noastre înfățișează după faimosul „Codex Germanicus” câteva arme pe care soldații din anii 1460-1500 le foloseau cu succes. Cititorul își va putea da seama de progresul extraordinar realizat de atunci și până în zilele noastre, când utopiile păsări sburătoare, avioanele, au devenit realități aprige.

Un tun de mână, după „Codex Germanicus” din anul 1405.

Toamna și iarna marile magazine alimentare berlineze pun în vânzare, fără cartele, produsele vânatului.

La apelul Führerului care a cerut populației să dea skiuri pentru soldații de pe frontul dela Răsărit, femeile au răspuns imediat. Iată două sportive germane care se duc să predea skiurile.

Berlinul în al 3^{LEA} an de război

BERLINUL este inima unui popor eroic, care a intrat în cel de al treilea an de războiu. Deși lupta este una dintre cele mai mărețe din câte le-a înregistrat istoria, totuși inima poporului german are aceeași bătae regulată și calmă.

Inceputul celui de al treilea an de ostilități a fost caracterizat de un cer întunecos de toamnă iar temperatura a scăzut în mod simțitor. Berlinezul și-a călit însă trupul și sufletul în încercările eroice ale războiului cărora le-a făcut față cu succes.

Veselia și humorul berlinezului, marea lui libertate de spirit care-l scoate de sub imperiul nevoilor și al greutăților,

Dreapta: Tineretul german lucrează de zor la pregătirea pachetelor ce conțin daruri pentru soldații de pe front.

Dedesubt: Cele mai plăcute vizite la venirea iernei sunt camioanele încărcate cu cărbunii destinați încălzirii populației.

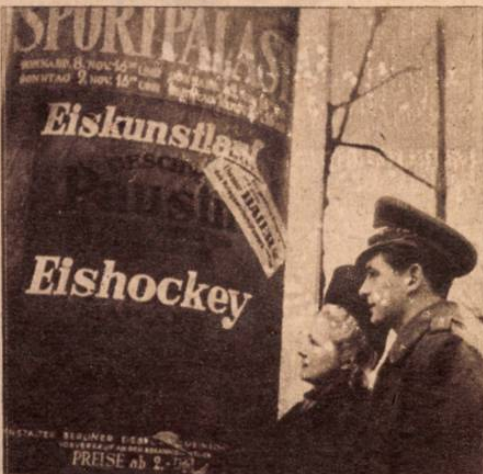
Jos: Imense cantități de cartofi au fost cause la Berlin înainte de venirea toamnei. Cum cartofii sunt unul din alimentele preferate de germani se poate afirma că foamea a fost în mod net înlăturată.

Pe aleele marilor parcuri din Berlin se pot vedea în orele de dimineață tinere germane care-și fac exercițiul cotidian de echitație.

Sus, stânga: Publicul privește o hartă expusă într-o vitrină, înfățișând situația fronturilor.

Jos: Celebrul patinor Pausin, s'a oprit în fața unui afiș care anunță un spectacol al său. Erik Pausin este soldat, dar i s'a dat o permisie pentru a putea da un spectacol în folosul camarazilor săi de pe front.

au rămas intacte, astfel încât vizitatorul nu poate stabili nicio diferență între aspectul actual al orașului și acela din vremurile de pace.

Una dintre marile probleme pe care trebuie să și le pună municipalitatea acestei metropole este alimentarea și aprovizionarea unei populații de câteva milioane de cetățeni. Pe toate străzile Berlinului s'au putut vedea, la venirea iernei numeroase camioane cu cărbunii necesari încălzirii imobilelor. Deși consumul de cărbuni a fost raționat, totuși repartizarea lor pe cartiere și familii s'a făcut în condițiile cele mai bune.

Nici în această iarnă, familiile berlineze nu vor fi amenințate de frig. Incălzirea populației este asigurată și spre deosebire de alte țări, ea este făcută în mod uniform tuturor claselor sociale.

În ceea ce privește alimentarea, se știe că dela începutul războiului întreaga Germanie a intrat în regimul cartelării. Nimeni nu se poate plânge însă de inegalitatea repartiției alimentelor.

Odată cu venirea iernei, marile magazine alimentare din capitala Reichului au pus în vânzare vânat, al cărui consum este absolut liber.

Căprioarele și iepurii, mistreții și urșii sunt animale pe care berlinezul știe să le prepare într'un mod special. În deosebi (Continuare în pag. 15-a).

Unde mureasa este acasă după LUNGIMEA PARULUI

În străvechea țară a Faraonilor aflată de mai mult timp sub suzeranitatea britanică, mai există încă popoare primitive care în epoca civilizației și a progresului tehnic par să fi rămas cu câteva mii de ani în urmă.

Englezii, care au fost atrași în Egipt de bogăția agricolă a țării, unde cu un efort minimal hrana populației este asigurată datorită colaborării dintre soare și apele fertilizante ale Nilului, nu s'au interesat de ridicarea nivelului cultural al popoarelor băștinașe.

Britanieji au avut în vedere numai interesele lor care dictau ca ei să fie puternici, acolo unde se deschid porțile minunatei Indii. Cu concursul politicienilor egipteni, planurile reginei Victoria și ale miniștrilor ei au fost realizate: gurile Nilului au fost transformate într-o bază pentru armatele engleze destinate să apere poarta Indiei, adică Canalului de Suez.

Ani și decenii au lucrat englezii la întărirea pozițiilor lor strategice din Egipt și mare parte din bogățiile unice ale acestei țări binecuvântate de Dumnezeu au fost folosite pentru construirea șoselelor strategice, pentru amenajarea de aerodromuri și de baze navale. În timp ce Egiptul se transforma sub influența britanică într-un vast șantier de război, populații întregi de indigeni își continuau o existență mizeră, care din punct de vedere al evoluției se plasează în epocile de piatră ale omenirii.

Călătorul care vrea să cunoască o față inedită a Egiptului n'are decât să ia trenul expres care coboară de la gurile Nilului spre interiorul țării străvechi a Faraonilor.

Ținta acestei călătorii trebuie să fie Asuanul, care după cum se știe este, împreună cu Sudanul, regiunea cea mai toridă de pe glob.

Bineînțeles că pentru a face o asemenea călătorie, omul trebuie să fie prevăzător și în primul rând să-și procure un evantai sau un vâl pentru a se pune la adăpost de muște și de fânțari.

În cea mai fertilă regiune a Egiptului de Sus, înzestrată cu o vegetație exuberantă, trăiește o populație mizerabilă, care pare să fie cea mai nefericită de pe glob.

Culmea mizeriei omenesti nu este aceea de a trăi într-o pădure virgină în privațiuni mari, ci constă în a suporta cea mai neagră sărăcie, la doi pași de bogăție.

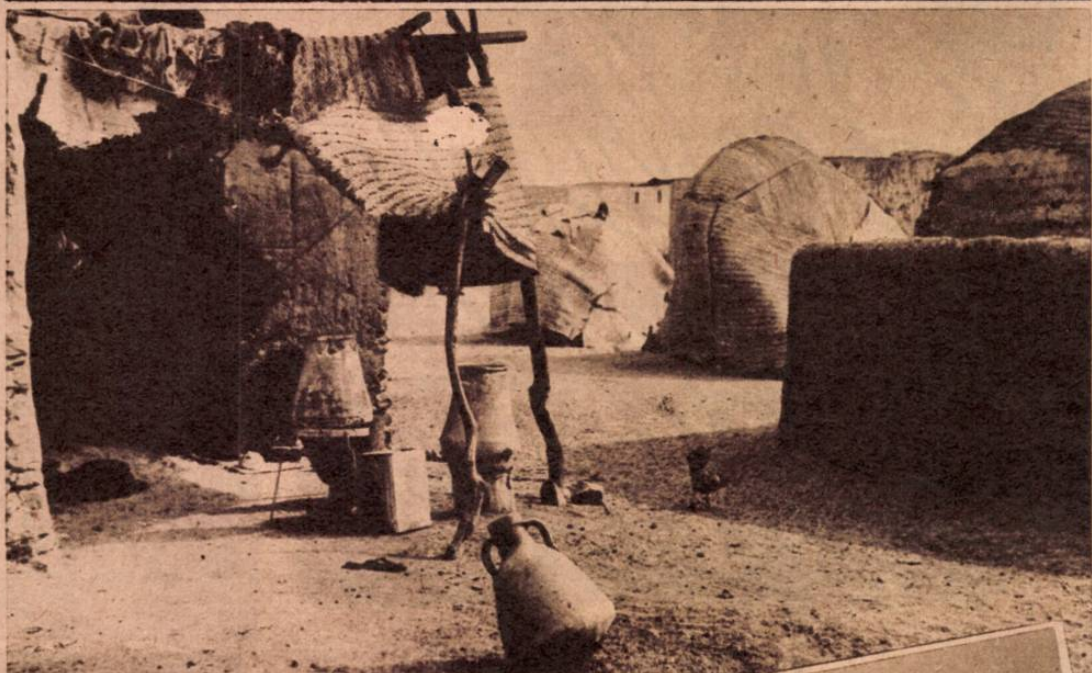
Aceasta este cazul locuitorilor satului de beduini, Bishareen.

Bishareenii aparțin celui mai autentic trib de beduini. Ei aveau pe vremuri turme imense și numeroase, corturi confortabile și duceau existența clasică a populațiilor de păstori.

Invasia englezilor în această parte a Egiptului, a avut drept efect demoralizarea populației care și-a ne-

Două aspecte din satul foștilor beduini Bishareen (sus și jos), care constituie cea mai înaltă expresie a mizeriei.

Stânga (sus): șeful tribului. Dreapta (sus): Tatăl și copilul înfățișând aceeași mizerie.

glijat ocupațiile productive și sub impulsul turiștilor s'a apucat de industria puțin bănoasă a cerșetoriei. Trebuie să se știe că un englez care pătrundea cu aparatul fotografic în această regiune populată cu păstori, era în stare să plătească sume fabuloase pentru a fotografia câțiva indigeni în atitudini interesante.

Căstigurile acestea ușoare au avut un efect demoralizant și la un moment dat s'a observat că mulți oameni din tribul Bishareenilor preferau să cerșească sau să se lase fotografiați în loc să-și păzească oile.

Astăzi comerțul și ocupația cea mai importantă a acestor beduini constă în a-saltarea turiștilor și călăto-

Așa trebuie să crească părul fetelor până când ating vârsta mărișului.

Părul fetelor nu e spălat niciodată, ci e doar pieptănat din când în când pentru deparazitare.

(Continuare în pag. 15-a).

VIAȚA unui ACVARIU

Flico și mama. Uriașă broască țestoasă pe care o vedeți este originară din Africa. Greutatea ei este de cincizeci de kilograme. Copiii fac călărie pe spina acestui batracian. Paznicul arată o broască țestoasă care este fiica ei nou născută.

Soldații germani în permisie care sunt în trecere prin capitala Reichului au o deosebită plăcere să viziteze acvariul.

BERLINUL este înzestrat cu una dintre cele mai frumoase grădini zoologice din lume. Berlinul iubeste însă în mod special imensul acvariu cu care municipalitatea primului oraș german a înzestrat grădina zoologică.

Pentru vizitatorii provinciali, cari vin să vadă frumusețile și ciudățeniile Berlinului, este o poruncă imperioasă să cerceteze acvariul, care conține exemplarele cele mai rare ale faunei și florei acvatice exotice.

Intr'adevăr, acvariul din Berlin este un loc care merită văzut nu numai datorită faptului că este edificat într-o ambianță din cele mai pitorești ci și pentru că în orele de vizitare spectatorul are prilejul de a se distra copios.

Copiii și tineretul capitalei germane își petrec timpul liber în preajma ciudatelor animale ale acestui acvariu, iar soldații germani cari se întorc în permisie sau concediu de pe front țin să-și petreacă un ceas plăcut tot acolo.

Spectatorul este fascinat de varietatea culorilor și de diversitatea formelor de viață ce populează uriașul bazin al acvariului.

În captivitate șarpele boa nu năpârleşte singur, ci are nevoie de ajutorul paznicului. În timpul operației, reptila stă foarte cuminte.

Acvariul este împărțit pe compartimente, care adăpostesc fauna acvatică răspândită la toate latitudinile globului. Pocele și morsele pot fi văzute alături de aligatorii și crocodilii Tropicelor.

Reptilele cele mai primejdioase care populează cursurile de apă ale regiunilor sălbatice ale Tropicelor și Ecuatorului, trăesc într-o perfectă camaraderie cu paznicii și îngrijitorii lor.

Animalul cel mai curios pe care-l posedă acvariul din Berlin este această șopărlă imensă care pare să fie din familia saurielor ce au populat coaja pământului acum câteva mii de ani.

Spectatorul poate vedea un uriaș șarpe boa, care îngăduie paznicului să-i tragă pielea peste urechi și care primește cu o blândețe nespusă darurile vizitatorilor.

Specialiștii germani au extras acestui pensionar primejdios al acvariului glanda care producea veninul fatal.

Crocodilii despre care fiecare dintre noi cunoaștem o mulțime de istorii de groază, este foarte ospitalier cu acei cari vin să-l privească dela distanță mai mică. De altfel unul dintre crocodilii pe care-i adăpostește acvariul din

Berlin este atât de blând încât permite copiilor să-i atingă pielea.

Crocodilii sunt animale care nu prea iubesc mișcarea. Plăcerea lor cea mai mare este de a sta la soare pentru a-și încălzi pielea. Când paznicii crocodililor vor să arate spectatorilor cum se plimbă un crocodil, atunci suflă cu putere într-o trompă sau lovesc cu un corp tare o găleată de tinichea și efectul este sigur și imediat. Stimulați de sunetul trompetei sau poate treziți din visarea lor, crocodilii încep să se miște spre bucuria privitorilor.

Intr'un bazin special, se află adăpostit un animal curios pe care naturaliștii îl consideră ca făcând parte din familia saurielor care au populat pământul acum câteva zeci de mii de ani.

Este vorba de o reptilă imensă din familia șopărelor care a fost capturată în anul 1912 în insula Comodo. Acest animal este atât de blând și domesticit încât dimineața el pornește la plimbare în tovărășia paznicilor săi. Această șopărlă uriașă este un animal plin de fantezie: de multe ori o ia razna printre spectatori spre marea bucurie a copiilor.

Paznicii au de furcă atunci când este vorba să facă toaleta bazinului în care trăiește uriașă broască țestoasă.

Când paznicii scot anumite sunete cu ajutorul unei trompete sau bătând într-o cană de tinichea, aligatorul crede că se află în fața unui adversar și se mișcă din loc cu mare viteză.

Un mare prieten al copiilor este o broască țestoasă imensă, a cărei greutate este de cincizeci de kilograme. Acest batracian îngăduie copiilor să i se urce în spina și pare să fie obișnuit cu ședințele de călărie.

Vizitatorii acvariului au prilejul de a vedea animalele cele mai curioase pe care le cunoșteau din lectura cărților cetite cu nesaț în tinerețe.

Stânga: Hansi Knoteck, care profită de iarnă, spre a face vizite prietenelor și a vedea spectacole.

Cum își petrec ELE, iarna...

iarna — spune Lil Dagover, interpreta filmului de mare succes „Rătăcind spre fericire” — pentru că țin să-mi petrec câteva clipe în jurul sobei și în mijlocul familiei. Dacă iau vacanță vara, plec undeva și, deci nu am posibilitatea să savurez viața de cămin.

— Deși scurte, clipele mele libere de iarnă sunt mai apreciate decât cele de pe timpul verii, — declară Hansi Knoteck, fiindcă acestea îmi dau prilejul să fac vizite prietenelor și să asist, la spectacolele, pe care niciodată nu le-aș putea vedea vara.

— „Iubesc iarna — spune Wolf Albach-Retty — pentru sporturile pe care pot să le practic în acest sezon”.

— „Iarna — declară Victor Staal — devin poet. Mă impresionează teribil, în special prima zăpadă”.

— „Nimic nu-mi place mai mult ca viața de cămin mărturisește la rândul ei, Mady Rahl — și, când oare pot să trăiesc această viață, dacă nu iarna?”

Însfârșit Luise Ulrich, profesionista marelui film „Annelie”, declară:

— „Îmi place sezonul de iarnă pentru sporturile lui și pentru posibilitatea pe care mi-o dă de a veni în ajutorul celor lipsiți de mijloace. Clipele mele libere mi le petrec, mai ales, vizitând căminuri sărace și încercând să aduc puțină alinare celor lipsiți de mijloace, fapt care-mi procură o mare satisfacție sufletească”.

Mady Rahl,
care iarna
savurează
viața de
cămin.

Wolf Albach-Retty protagonistul filmului „Tanz mit dem Kaiser”, care iubește iarna pentru sporturile ei.

Victor Staal,
interpretul
filmului „Iu-
birea cea
mare”, care
iarna devine... poet.

PENTRU vedetele studiourilor cinematografice iarna este sezonul celei mai intense activități.

Sunt totuși momente de recreație pe care actorii și actrițele le obțin dela studiouri.

Cum își petrec vedetele aceste momente, în sezonul de iarnă, putem vedea din această scurtă anchetă făcută de corespondentul nostru din Berlin:

— „Îmi place să am o scurtă vacanță

UN REPORTAJ DIN TRANSNISTRIA

(Urmare din pagina 7)

capitalele de județ și agenții în raioane.

Acest oficiu central funcționează sub directă supraveghere a d-lui profesor G. Alexianu, Guvernatorul civil al comandamentului militar al Transnistriei, iar sucursalele sunt controlate de prefecți, agențiile de pretori care raportează săptămânal Oficiului stocul de produse aflat în depozitul lor, vânzările făcute săptămâna trecută precum și noile cereri de mărfuri.

Oficiul dirijează mărfurile și produsele după trebuință, controlând gestiunea mănuitorilor banilor publici și propunând Guvernatorului măsurile de îndreptare.

Tot prin acest oficiu se exercită comerțul exterior în conformitate cu convenția de clearing cu țara, încheind înțelegeri cu orice instituție din țară sau din străinătate.

Acestea trebuie să aibă însă aprobarea specială și personală a Guvernatorului.

Mircea Vranceanu

UNDE MIREASA ESTE ALEASĂ DUPĂ ...LUNGIMEA PĂRULUI

(Urmare din pag. 12-a)

rilor, care în cele din urmă pentru a scăpa de ei le aruncă un ban. Șefii tribului au fixat anumite taxe, pentru cei care doresc a fotografia satul sau tipurile caracteristice ale locuitorilor lui.

Chipurile acestor oameni, care au decăzut sub influența europenilor, este foarte interesant: ei nu cunosc sau nu mai recunosc utilitatea igienei. Din această cauză, părul Bishareenilor este tot atât de încălzit ca lăna oilor și a berbecilor pe care-i pășteau pe vremuri, într-o epocă de demnitate și de viață liberă.

Bishareenii sunt de sigur campioni în ceea ce privește părul lung. Părinții au obiceiul de a trage pe copii de păr pentru a le lungi firele. Cu cât o fată are părul mai lung, mai încălzit și mai murdar, cu atât este mai prețuită la târgul măritişului. Spălatul părului este o operație oarecum necunoscută pentru Bishareeni. Intrebuițarea pieptenului se face numai în vederea deparazitării.

Concomitent cu această cădere în primitivitate, acești beduini au sărăcit complet în timp ce mănoasele ținuturi unde au văzut lumina zilei sunt pline de bogății de tot felul.

ORICE EXEMPLAR
DIN COLECȚIA

**ROMANELE
CAPTIVANTE**

Publică în fiecare lună
câte un roman istoric,
pasional și de aventuri pentru
cititorii îndrăgostiți
de frumos

Elvețienii vor să-și păstreze calitățile lor alpiniste, chiar dacă trăiesc în altă țară. Iată-l făcând, de mici, exerciții de urcat un munte, în America, având picioarele vârate în saci... (?)

Prevăd reumaticii schimbarea vremii?

Este bine cunoscut că reumaticii cât și suferinzii de gută au dureri mai mari la schimbarea vremii. Această înrăutățire se manifestă înaintea schimbării vremii.

Cercetările noi au găsit că aceste fenomene sunt provocate de așa zisa trecere a frontului atmosferic.

Dacă factorul producător al durerilor e schimbarea presiunii, umiditatea sau curentul, încă nu se știe precis.

Ca remediu excelent la aceste boli s'a confirmat tabletele Tegal. Prin TOGAL durerile dispar redând bolnavului vitalitatea. TOGAL-UL nu e dăunător nici unui organ.

TEMPO

Cea mai răspândită revistă de actualitate care în vreme de doi ani s'a impus cititorilor din întreaga Europă

Fiecare număr cuprinde:

- ARTICOLE ȘI NOTE POLITICE
- REPORTAJII DE RĂZBOI
- CRONICI ARTISTICE, LITERARE ȘI ȘTIINȚIFICE
- VARIETAȚI
- AMPLE REPORTAJII FOTOGRAFICE INEDITE

EDIȚIA PENTRU ROMÂNIA ESTE REDACTATĂ
ÎN ÎNTREGIME ÎN LIMBA ROMÂNĂ

apare la fiecare 15 zile și se găsește de
vânzare la toate librăriile și chioșcurile

Concesiunea exclusivă pentru vânzarea în România:
AGENȚIA AJEILO CALECA
BUCUREȘTI, STR. CAHUL No. 4

BERLINUL ÎN AL TREILEA AN DE RĂZBOIU

(Urmare din pag. 11-a)

carnea de urs, pe care vânzătorii o disprețuesc capătă un gust delicios, în urma unei preparații speciale care constituie un secret al artei culinare germane.

Viața teatrală și artistică a Berlinului este tot atât de animată ca în vremurile normale. Este cunoscută melomania publicului german și nu e nicio mirare că marile săli de concert, în care concertează maeștrii muzicii germane, sunt întotdeauna arhipline.

În ceea ce privește teatrul, lumea este tot atât de ahtiată după spectacole ca și altă dată. Studenții străini care și perfecționează educația în

Universitatea berlineză formează prin tradiție publicul cel mai constant.

Cu prilejul sărbătorilor de iarnă, toate familiile germane s'au putut bucura de o alimentare mai îmbelșugată, iar tineretului i s'a dat posibilitatea de a pregăti daruri pentru soldații care luptă pe front.

Colecta de iarnă pentru strângerea obiectelor de lână necesare ostașilor germani a avut un succes extraordinar.

Oamenii au dat mai mult decât li s'a cerut: au dat chiar ceea ce le era necesar.

Astfel decurge viața cetățenilor primului oraș al marelui Reich german: în afară de anumite restricțiuni, existența celor patru milioane de locuitori se desfășoară în bucurie și în încredere absolută în victoria definitivă care va elibera, pentru multă vreme, continentul nostru de amenințătoarea fantomă a războiului.

Cine s'a fript la ciorbă, suflă și în iaurt

Așa departe nu trebuie să ajungeți! Dacă sunteți pricepuți și prevăzători atunci nu încercați întâi remedii nesigure, care vi se recomandă prin multă reclamă, ci luați la dureri de cap, gripă sau reumatism imediat tablete Aspirin cu crucea »Bayer«, care au dovedit în toată lumea la milioane de cazuri, efectul lor minunat.

Nici un cămin fără
ASPIRIN

CITITI

M A R I A N A

cea mai bună și interesantă revistă pentru femei,
care aduce în paginile ei:

Modă și gospodărie. Sfaturi de frumusețe. Tricotaje
și pagini de modă în culori. Literatură și artă. Teatru
și Cinema. Reportaje de actualitate.

M A R I A N A

este cea mai occidentală revistă românească
28 DE PAGINI ÎN CULORI — 40 LEI —

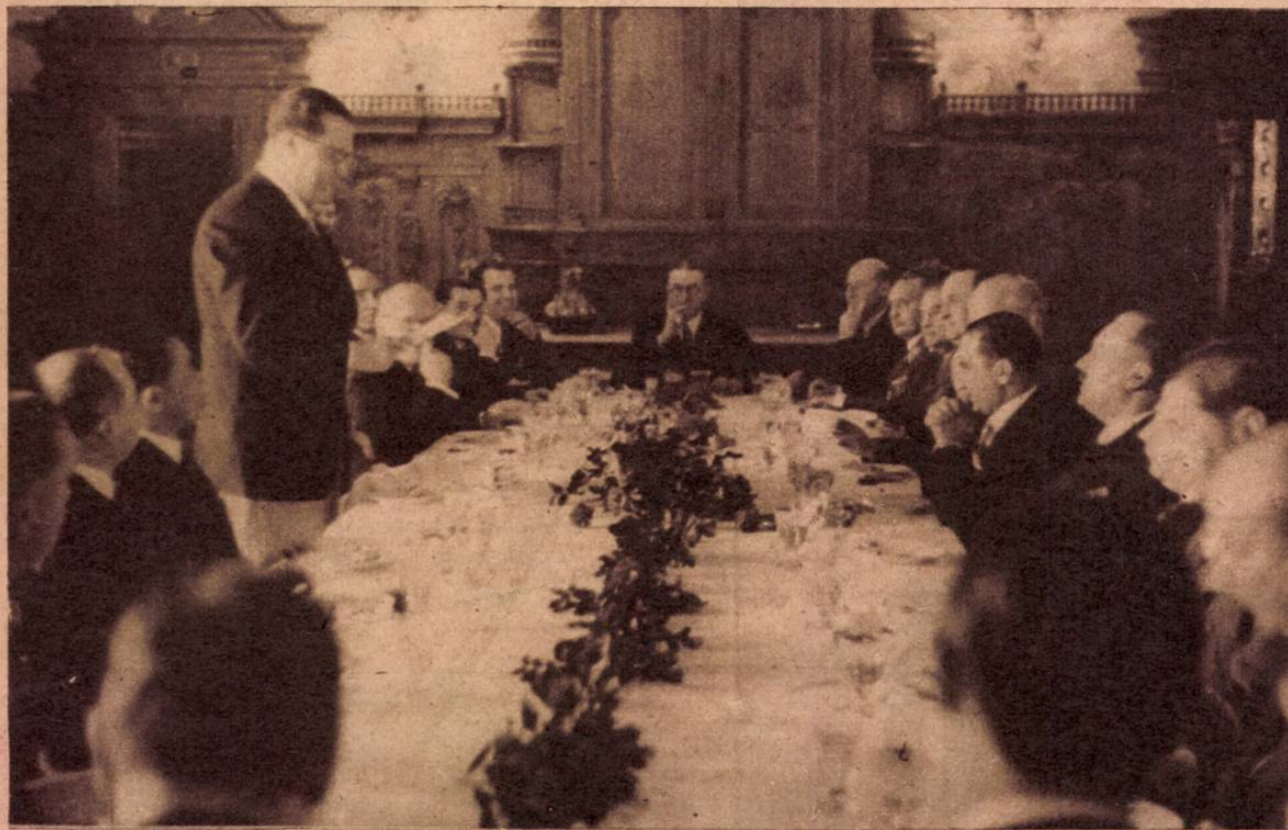
Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni.

ACTUALITĂȚI DIN CAPITALĂ

Cununia d-lui Căpitan I. Antonescu, fratele d-lui Mihai Antonescu, la biserica Visarion din Capitală

Banchetul dela Ministerul de Externe, la onoarea d-lui Edo Bulat, ministrul Croației la București, care se părăsește Țara

Un instantaneu dela matchul de hockey dintre echipele Juvénus și Viforul Dacia care s'a terminat cu rezultatul de 11-0 în favoarea primei echipe

TRAGICA MOARTE A ACTRIȚEI DE CINEMA CAROLE LOMBARD

Celebra actriță de cinema, Carole Lombard, care și-a găsit moartea, împreună cu mama ei, într'un impresionant accident de avion.

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 782

29 IANUARIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

INSTANTANEU DELA CURSELE CU
SĂNIUȚE, CARE AU AVUT LOC
DUMINICĂ, PE HIPODROMUL
BĂNEASA

Pentru purtare excepțională, un prizonier rus este eliberat din lagăr. Soldații germani, a căror simpatie și-a câștigat-o, îi oferă, la plecare țigări, să aibe pe drum...

UN TRANSNISTRIAN SE INTOARCE ACASA

Vecinii au aflat și s'au strâns în grabă, să-l vadă și să-i ureze bun sosît...

Despărțirea de supraveghetorii și pasnicii lagărului este impresionantă. Fostul prizonier e din Transnistria și n'a agreat niciodată regimul bolșevic...

S'a lăsat seara. La gura sobei, fostul prizonier povestește întâmplări din război...

Iată-l în to-
iul iernii,
într-o clipă,
pe neașteptate,
la căsuța lui,
care a scăpat,
ca prin minune,
de furia bolșevicilor...

Sîiată (dreapta) momen-
tul emoțio-
nant al reve-
derii cu copii
și soția lui,
care-l pipăie,
nevenindu-i
parcă să-și
creadă ochi-
lor că e el
și că mai
trăiește...

A doua zi,
omul nostru
își reia ocu-
pațiile gos-
podărești.
Războiul
pare un vis
urât, bolșe-
vismul, un
carnagiu.
Munca îi e
mult mai dă-
gă, de data
aceasta,
fiindcă știe
că tot ce fa-
ce e pentru
gospodăria
lui pe care
astăzi e stă-
pân. Auto-
ritățile ger-
mane i-au
redat liber-
tatea din la-
găr, cele ro-
mânești i-au
redat cămi-
nul, familia
și avutul...

LA ORDINEA ZILEI

Dardanelele O PROBLEMĂ EUROPEANĂ

În discuțiile care au avut loc recent la Moscova între d-nii Eden și Stalin, problema Bosforului și a Dardanelor a fost situată pe primul plan.

Rusia comunistă a moștenit vechiul plan al țărilor de a pune stăpânire pe Dardanele și pe Bosfor, cheile ce deschid drumul cel mai scurt spre țările Sudului și spre Oceanul Indian.

Se știe că în timpul discuțiilor care au avut loc între reprezentanții Germaniei și Molotov, ministrul de externe al Rusiei a cerut formal Fuehrerului Cancelar, mână liberă în privința Dardanelor, drept preț al neutralității amenințătoare păstrate în decursul primului an de războiu european.

Propunerea rusească a fost respinsă, căci Germania știa că problema Bosforului și a Dardanelor are un pronunțat caracter european, deoarece prin aceste locuri trece drumul ce asigură de veacuri schimburi economice importante între țările Sud-Vestului european și între țările mediteraniene precum și zonele africane și cele aflate dincolo de Canalul de Suez.

Pentru a arăta însemnătatea covârșitoare a strâmtorilor și rolul lor în evoluția economică a continentului, vom da în cele ce urmează câteva detalii.

Dardanelele sunt așezate la extremitatea sud-vestică a Mării

Sus: Drapelul turc fâlfăie mândru pe malurile strâmtorii.

Dreapta: D. İsmet İonouu, președintele Republicii.

Marmara, făcând legătura cu Mediterana. Strâmtorile formează un culoar lung de 61 de kilometri, cu o lățime ce variază între 7 km. și 1200 de metri.

Pe cele două maluri ale Dardanelor, Turcia a construit numeroase fortificații și a instalat puternice baterii de artilerie. Sub focul acestor arme, strâmtorile nu pot fi trecute de nici o flotă din lume.

În războiul trecut, englezii au aruncat, împreună cu francezii, 200.000 de soldați în lupta ce avea drept țintă cucerirea strâmtorilor. Cu tot concursul flotei, pozițiile turcești au rămas inexpugnabile și încercarea de asalt s'a soldat cu mii de morți.

Englezii au încercat să profite în ceasul păcii de jertfele zadarnice din 1916 și au cerut Turciei ca pe locul unde au căzut soldații

aliați să se ridice un mausoleu a cărui pază să fie asigurată de forțele aliate.

Deși era o putere capitulară, Turcia a respins această propunere ingenioasă și la conferința dela Montreaux a obținut dreptul de înarmare al strâmtorilor.

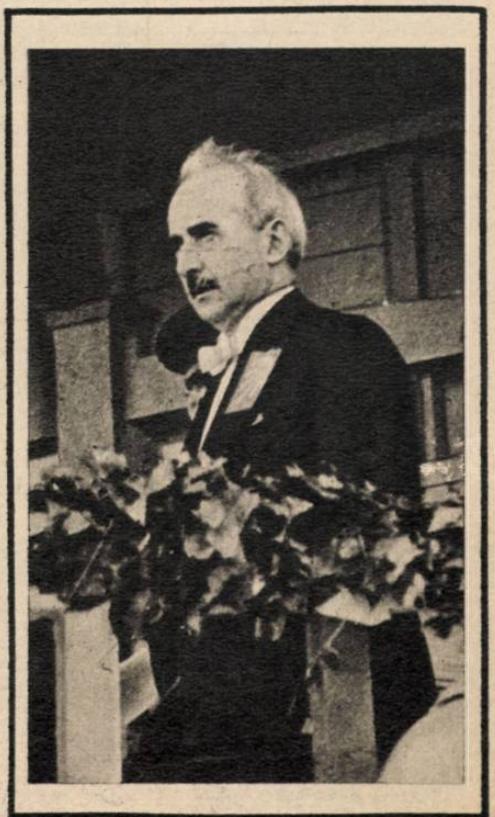
Dacă strâmtorile sunt bine apărate în privința unui atac pornit de pe mare, situația se schimbă în cazul unui eventual atac de pe uscat.

Dar cine ar putea amenința neutralitatea Turciei?

Germania este legată de această țară, care păzește drumul spre Mediterană, prin pacte comerciale și economice deosebit de importante.

Bosforul este așezat la capătul nord-estic al Mării de Marmara. El se întinde pe o lungime de 27 de kilometri și are o lățime ce variază între 750 și 2800 de metri.

Pe malurile acestei strâmtori, stau față în față orașele Istanbul sau Constantinopol și Scutari. Istanbulul a avut în perioadele de pace una dintre cele mai însemnate mișcări de vase, fiind un port comercial de (Continuare în pag. 14)

Tara care se reclădește

UNA din țările care a avut cel mai mult de suferit de pe urma războiului este de sigur Finlanda. Regiuni întregi au fost devastate, sate și colonii au fost șterse de pe fața pământului, orașe ruinate, căi de comunicație distruse, poduri și apeducturi aruncate în aer.

În timpul primului războiu ruso-finlandez, totul a fost distrus în calea trupelor. Aceiași operă de distrugere s'a repetat cu prilejul ofensivei germano-finlandeze când forțele roșii au fost nevoite să renunțe la ceea ce ocupaseră temporar profitând de izolarea unui popor

BATALIOANELE MUNCII ÎN FINLANDA

mic dar eroic. Retragerea rusească s'a produs în cel mai autentic stil bolșevic căci niciun pod nu a rămas teafăr, nicio șosea intactă, niciun sat nu a mai putut fi recunoscut de populația evacuată, care, cu prilejul recuceririi teritoriului național, s'a înapoiat la căminul ei.

Întreaga Finlandă pare o ruină, dar entuziasmul impresionant de care a dat dovadă soldatul finlandez pe front, a fost prezent și în opera de reconstrucție a patriei însângerate.

Mii de voluntari, femei și bărbați, s'au integrat în batalioanele muncii, a căror misiune este de a reconstrui podurile distruse, de a ridica din cenușă satele arse și de a înlătura de pretutindeni semnele rușinoasei ocupației bolșevice.

Se cunoaște în de-ajuns patriotismul femeii finlandeze care activează în diferite organizații pe front sau în imediata lui apropiere. Acest patriotism s'a manifestat și cu prilejul organizării batalioanelor muncii. Misiunea batalioanelor muncii este generală: ele au drept

Mareșalul Mannerheim, salvatorul poporului finlandez, undeva în apropierea frontului, însoțit de ofițeri superiori germani.
Jos: Case din Helsinki, distruse de bombe bolșevice.

În apropierea frontului, femeile finlandeze repară uniforme uzate ale soldaților.

Dela cea mai tânără până la octogenară, femeia finlandeză ajută la cultivarea ogorului național.

Un post de ajutor medical, animat de femei, pe lângă un mare magazin din Helsinki.

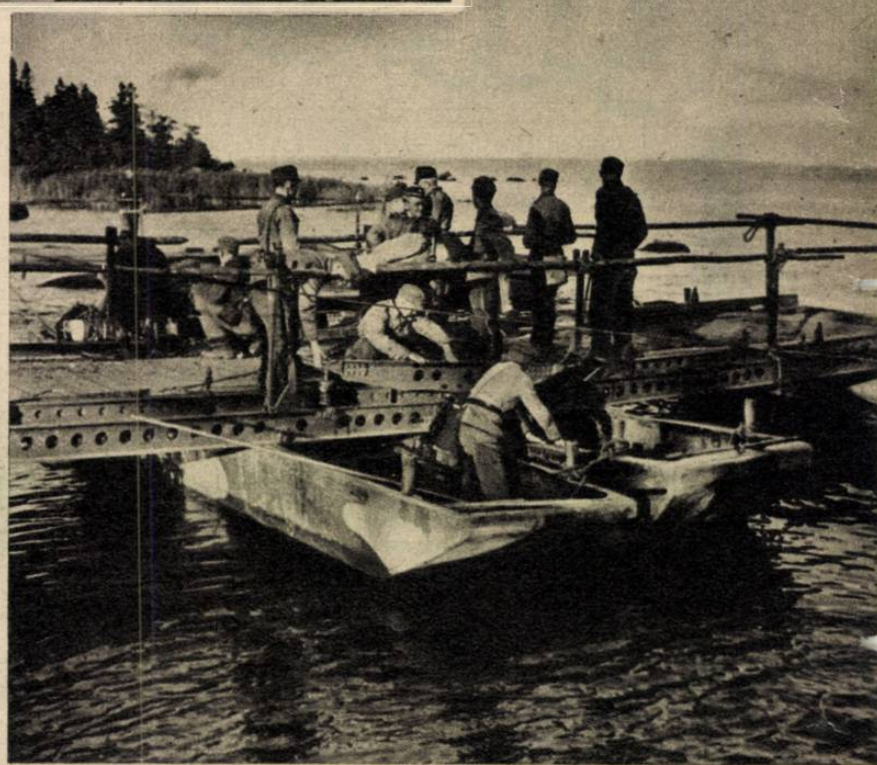
Stânga: Femei finlandeze pregătind cina lor și a tovarășilor de muncă.
Jos: O muncă uriașă se cere azi în Finlanda pentru refacerea numeroaselor poduri pe care le posedă această țară.

Piese de transport și de artilerie părăsite de sovietici și înzăpezite pe podișurile Careliei.

tel de a menține un randament egal pe frontul muncii, de a înlocui energia celor plecați pe front și de a asigura nevoile economice ale țării.

Femeile finlandeze nu se dau înlături dela cele mai grele sacrificii, atunci când este vorba de salvarea patriei, și astfel s'a putut vedea cazul scriitoarei finlandeze Sally Salminen, care a activat la muncile agricole ca o simplă țărancă, deși operele ei sunt traduse în mai multe limbi. Contin. în pag. 14-a

CUM se luptă IMPOTRIVA FRIGULUI

Adăposturile de iarnă sunt construite din trunchiuri groase de copac și o bună parte din ele au fost amenajate încă de astă toamnă

Grinzile grele din care s'au construit pereții, sunt umplute cu mușchi și ramuri de brad și apoi căptușite cu scânduri

ÎN ARMA în Rusia obligă soldații din armata aliată să facă eforturi mari deoarece se deosebește mult de iernile din Europa centrală. Zăpezi mari alternează cu furtuni de gheață și frigul anormal face ca termometrul să scadă la 40-50 % sub zero. Această iarnă rusească împiedică operațiuni militare în stil mare și de aceea toate fronturile au trecut în timpul iernii la războiul de poziții. O grijă principală a conducerii militare este de a crea un adăpost de iarnă pentru trupe. Este lucru știut că satele și orașele în Uniunea Sovietică sunt foarte rare și bolșevicii, cari s'au retras, au distrus majoritatea lor. Dar toate acestea nu pot deruta soldații aliați. Este adevărat că aceștia înjură câte odată teribil frigul îngrozitor, dar în general taberele de iarnă și adăposturile constituie o pază bună împotriva gerului și a zăpezii.

Adăposturile au pereții și acoperișul formate din trunchiuri groase de copac și golurile între ele sunt umplute cu grijă cu pământ și mușchi. Spre a menține căl-

O tabără de iarnă a armatelor aliate construită în mijlocul câmpului, pe frontul de Est

Chiar dacă aceste tabere de iarnă sunt mici, ele sunt calde și se depun toate eforturile ca să fie și agreabile, așa cum vedem în acest interior

dura în camere, pereții și acoperișul se acoperă cu un strat gros de pământ. Înăuntru se găsește o sobă construită din cărămizi, care încălzește încăperea. Aite adăposturi sunt zidite adânc în pământ, astfel că oferă adăpost nu numai împotriva frigului, ci și a proiectilelor dușmane. Încă din toamnă, a fost trimisă o armată de muncitori specialiști, în vederea constru-

irii acestor tabere de iarnă. Majoritate din aceste colibe au fost construite și tapitate în patrie, astfel că pe front au trebuit doar încheiate. Ca adăposturile să ofere într-adevăr un scut eficace împotriva frigului grozav al iernilor din Est, golurile dintre pereții din afară au fost umplute cu mușchi sau ramuri puternice de brad și căptușite cu scânduri. Un cuptor din cărămidă servește pentru încălzit și ca mașină de gătit pentru trupă, așa cum vedem din fotografiile ce însoțesc aceste amănunte.

Amatorii de sporturi de iarnă germani s'au grăbit să doneze echipamentul lor pentru soldații germani de pe front.

Vestimentele donate au fost revizuite și transformate, în ateliere de croitorie înființate ad-hoc, înainte de a fi trimise pe front.

Camioane întregi de obiecte de iarnă colectate în uzine și imobile sunt descărcate la centrele de colectare care le vor trimite apoi soldaților pe front.

Încă din a doua zi a colectei, primul tren încărcat cu obiecte de iarnă pentru soldați părăsea Berlinul, plecând spre frontul din răsărit.

CÂND POPORUL își ajută SOLDATII

ZIARELE și posturile de radio ale țărilor anglo-saxone au afirmat că poporul german ar fi sătul de război și că nu ar mai fi dispus la sacrificii sau privațiuni. Nici odată vreo afirmație nu a fost desmințită într'un chip mai strălucit decât acum prin rezultatul colectei obiectelor de iarnă organizat cu ocazia Anului Nou pentru armata germană. După cum se știe a fost vorba să se strângă, tot ceea ce are nevoie o armată de milioane de oameni în timpul aprigei ierni rusești: mantale, veste de blană, șaluri de lână, căciuli, bonete, bocanci cu burduf, skiuri, etc. Apelul pentru colectarea tuturor acestora a început cu o zi înaintea ajunului Crăciunului; câteva zile mai târziu, primele trenuri încărcate cu astfel de obiecte porneau spre front. Întreaga Germanie a stat o săptămână încheiată sub semnul acestei colecte. Colectorii voluntari, au mers din casă în casă, ateliere de croitorie instalate în grabă de colaboratoare voluntare, s'au apucat de reparații și transformări, iar obiectele de lână, păturile, mantalele și celelalte obiecte au început să se strângă munți.

Fără îndoială că pentru majoritatea donatorilor despărțirea de aceste obiecte de iarnă a însemnat un adevărat sacrificiu, fiindcă pe vreme de război, vestimentele de lână sunt lucruri scumpe, greu de înlocuit, dacă nu imposibil. Chiar un amator de ski se desparte cu melancolie de echipamentul său. După primele calcule, au fost adunate peste 32 milioane obiecte de îmbrăcăminte, din care mai mult de 5 milioane perechi de ciorapi de lână și 3 milioane veste de lână așa că fiecare soldat german de pe frontul din răsărit va primi mai multe vestimente calde suplimentare în urma acestei acțiuni. Acest rezultat a fost obținut fără preparative îndelungate, fără propagandă specială și nu a constituit decât răspunsul spontan și imediat dat unui singur apel adresat populației. Este o dovadă peremptorie și impunătoare a spiritului de sacrificiu care domnește în Germania, o dovadă a strânsei solidarități dintre front și patrie. E un fel de plebiscit, care desminte în mod categoric toate șoaptele mincinoase asupra unei preținse oboseli de care s'ar resimți în Germania.

PENTRU nepăsarea și orgoliul omului de afaceri din America, puterea neîstovită a atacului japonez a avut efectul unui trăsnet din senin. După ce suferiseră primele lovituri dezastruoase în punctele cele mai sensibile din Pacific, după ce câteva din cele mai importante baze aero-navale au intrat în stăpânirea japonezilor, după ce flota din Pacific pe care unii profeți ai dezastrului o numiseră „flota de sinucidere” a pătruns în imperiul vast al fundului marin populat cu alge și cu sepii, omul de afaceri și omul politic american s’au trezit ca dintr’un vis urât și au început să privească consternați spre marea putere politică și militară, ce pretinde supremația asupra spațiului asiatic: Japonia.

Toate cele de mai sus s’au petrecut cu o viteză demnă de marele partener al Axei dar trezirea dureroasă a omului de peste Ocean a fost lentă și se poate spune că și astăzi, după o lună și mai bine dela începerea ostilităților, faptele pozitive petrecute în Pacific, sunt privite cu un ochiu în care mai stăruie încă lipsa de precizie a omului trezit din dulcea lui somnolență.

Cuprinși de o panică explicabilă, strategii americani au început să discute cu aprindere ipoteza unui atac japonez îndreptat chiar asupra teritoriului continental și zona canalului de Panama a fost declarată primejduită de oarece raza de acțiune a submarinelor nipone se întinde cât întreaga lățime a Pacificului.

De unde în primele zile ale războiului, monstruoasele organizații urbanistice care sunt orașele americane nu voiau să ia notă de extinderea conflictului în Pacific, imediat după primele succese japoneze, orașele supraluminate cu cele mai ingenioase combinații de neon și de raze fluorescente, s’au cufundat treptat într-o beznă în care cetățeanul de peste Ocean voia să-și găsească iluzia unei securități greu încercate.

Marea citadelă a cinematografului, Hollywood-ul, orașul fastului și al excentricității, sediul marilor vedete care câștiga într-o oră sume fabuloase, a adoptat toate măsurile de apărare

Dreapta jos: Două fotografii din portul New-York; una luată din avion iar alta de pe un vas.

NEW-YORKUL ÎN ÎNȚUNERIC

pasivă cunoscute în caz de ostilități.

Lucrul părea întrucâtva explicabil, de oarece acest oraș se află în California, în ale cărei ape teritoriale flota și aviația niponă au fost active. Recent însă orașele de pe coasta Atlanticului au adoptat aceleași măsuri de apărare pasivă și ultimele știri de peste Ocean ne relatează că marele New-York, orașul sgară-norilor și al beției de mișcare s’a cufundat și el în păcla camuflajului.

Cine a vizitat New-York-ul în timp de pace, a adus cu sine imaginea feerică a unui monstru urbanistic, care odată cu căderea serii se prezintă ca un uriaș pom de Crăciun, încărcat cu lumânările.

Din milioanele de ferestre ale imenselor blockuri, lumina se revărsa înfruntând și destrămând întunericul nopții.

Marile bulevarde numerotate din cauza dificultății de a li se găsi un nume,

Așa arăta New-York-ul în nopțile de altădată, când războiul era departe de continentul american

distribuiău torențe de electricitate, ce concureau cu exploziile luminoase ale soarelui.

Strada marilor săli de spectacol, Broadway, pe care am văzut-o de atâtea ori la cinematograf, părea în lumina miilor de reflectoare o cale fermecată destinată să orbească ochii, să vrăjească și să obsedeze memoria privitorului care s’ar fi aventurat pe ea, pentru a vedea unul dintre acele spectacole lipsite de gust, pline de o fastuoasă risipă de ingeniozitate regizorală pe care americanii se priceau să le monteze.

Ei bine, toate acestea, toate aceste lumini reflectoare, lămpadare, tot acest fast transoceanic, aparțin trecutului. Beznă a luat locul luminii și

Stânga: Cea mai recentă fotografie a orașului Hong-Kong, luată după sosirea japonezilor. Se și văd dealurile multe case distruse, de bombardament și de incendii. În fund, se vede peninsula Kaulun.

Dreapta: Soldat japonez trecând pe un pod suspendat din insulele Filipine. Asemenea poduri sunt des întâlnite, atât în arhipelagul Filipinelor cât și în Indiile Olandeze.

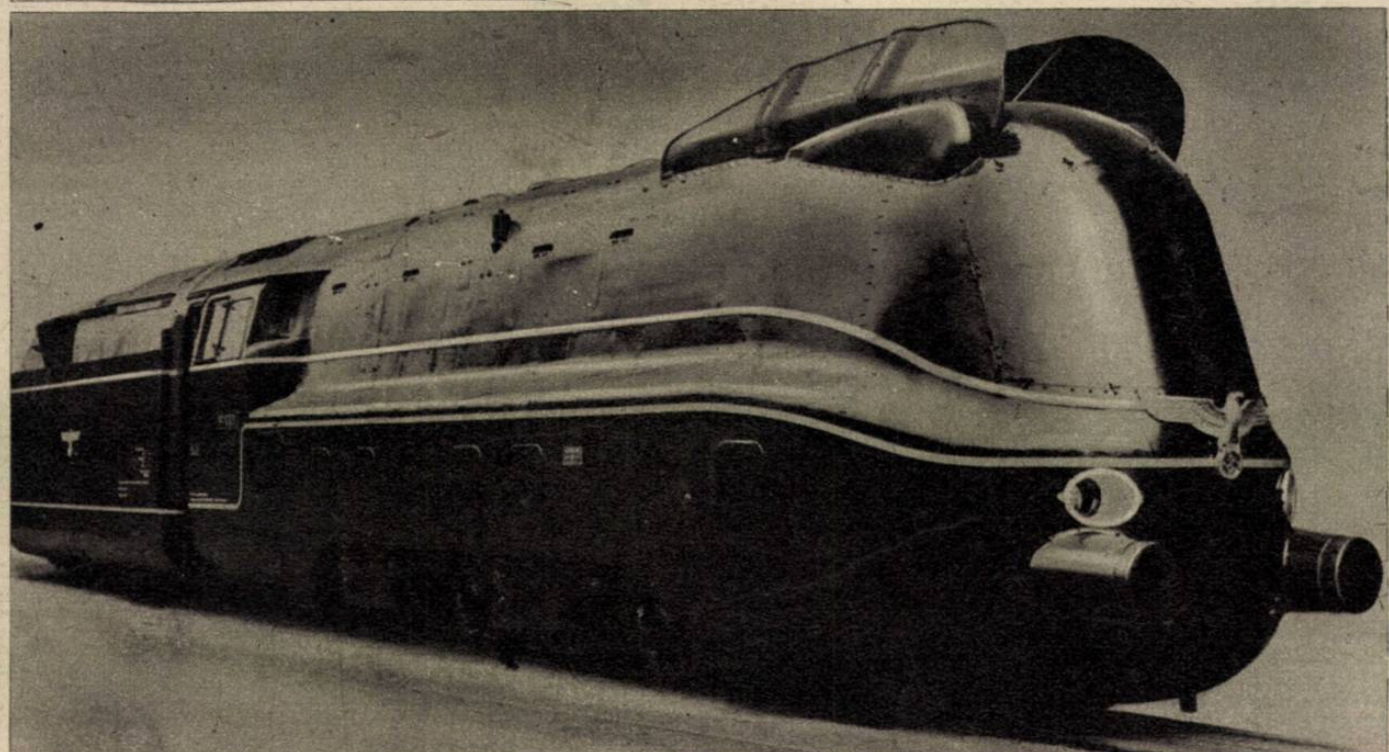
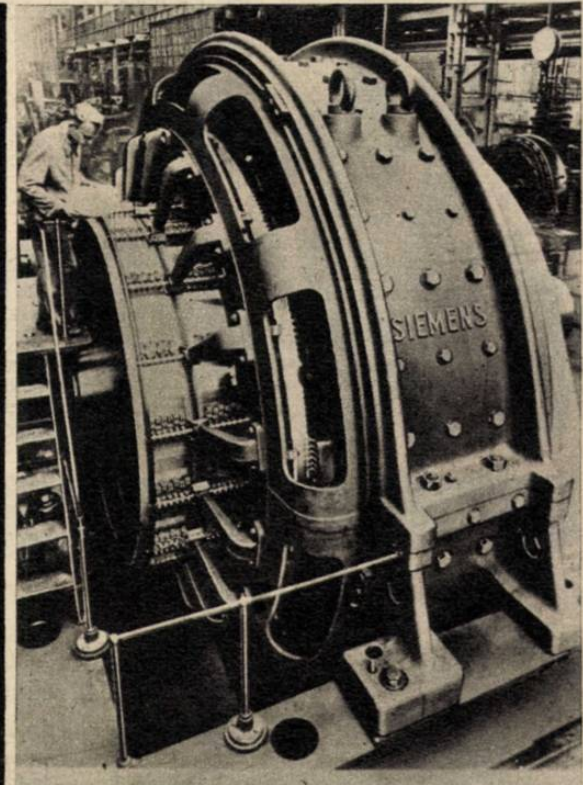

din TOATA LUMEA

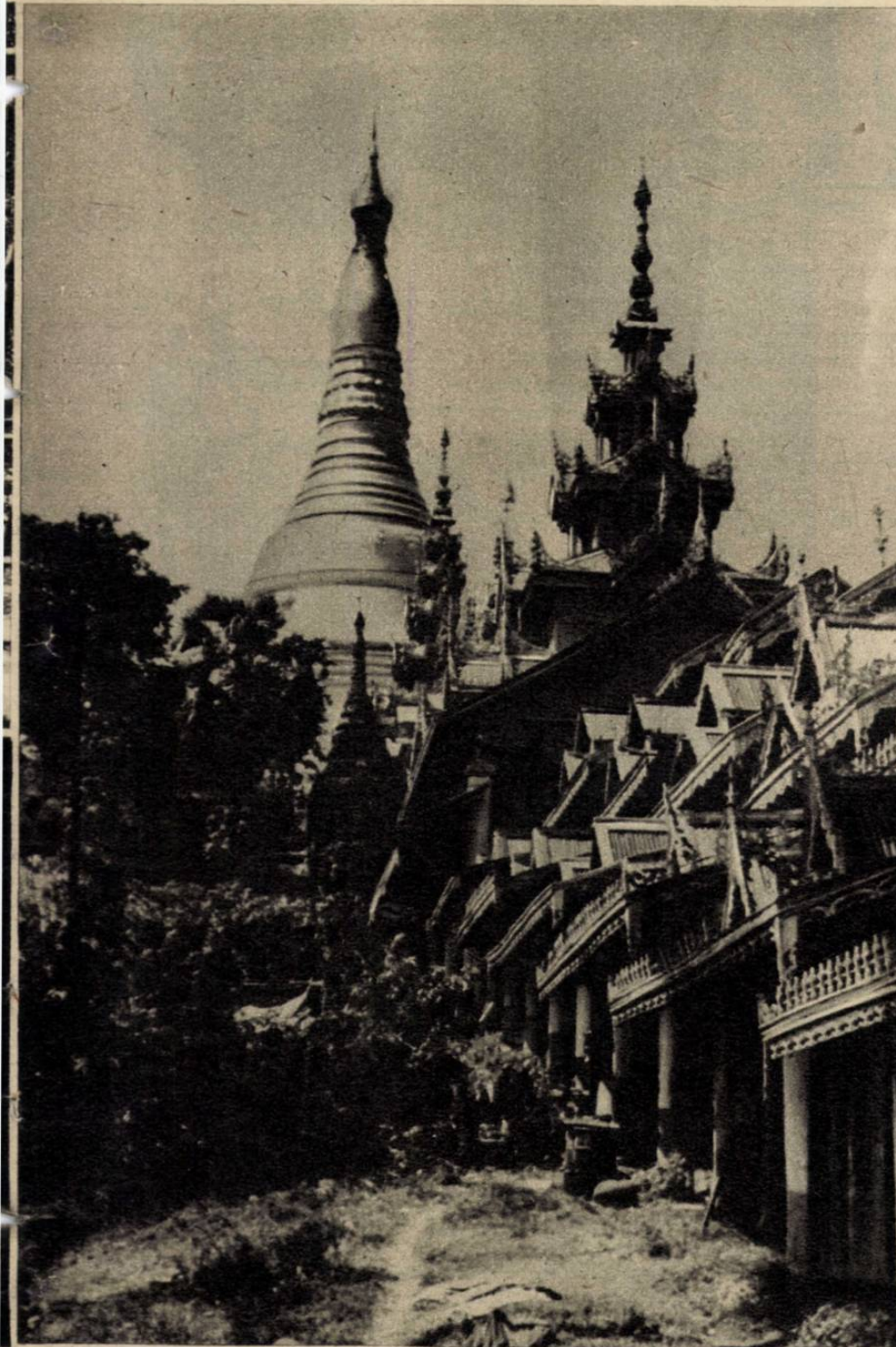

La 17 Ianuarie s'au împlinit 75 de ani dela descoperirea dinamului electric de către Werner Von Siemens. În stânga vedem bustul lui Siemens și prima mașină dinam inventată de el, iar în dreapta, un dinam din zilele noastre, cu o putere de 19.000 kilowați.

Jos: Ultimul tip de locomotivă produs de uzinele germane, care poate realiza o viteză de 175 km. pe oră.

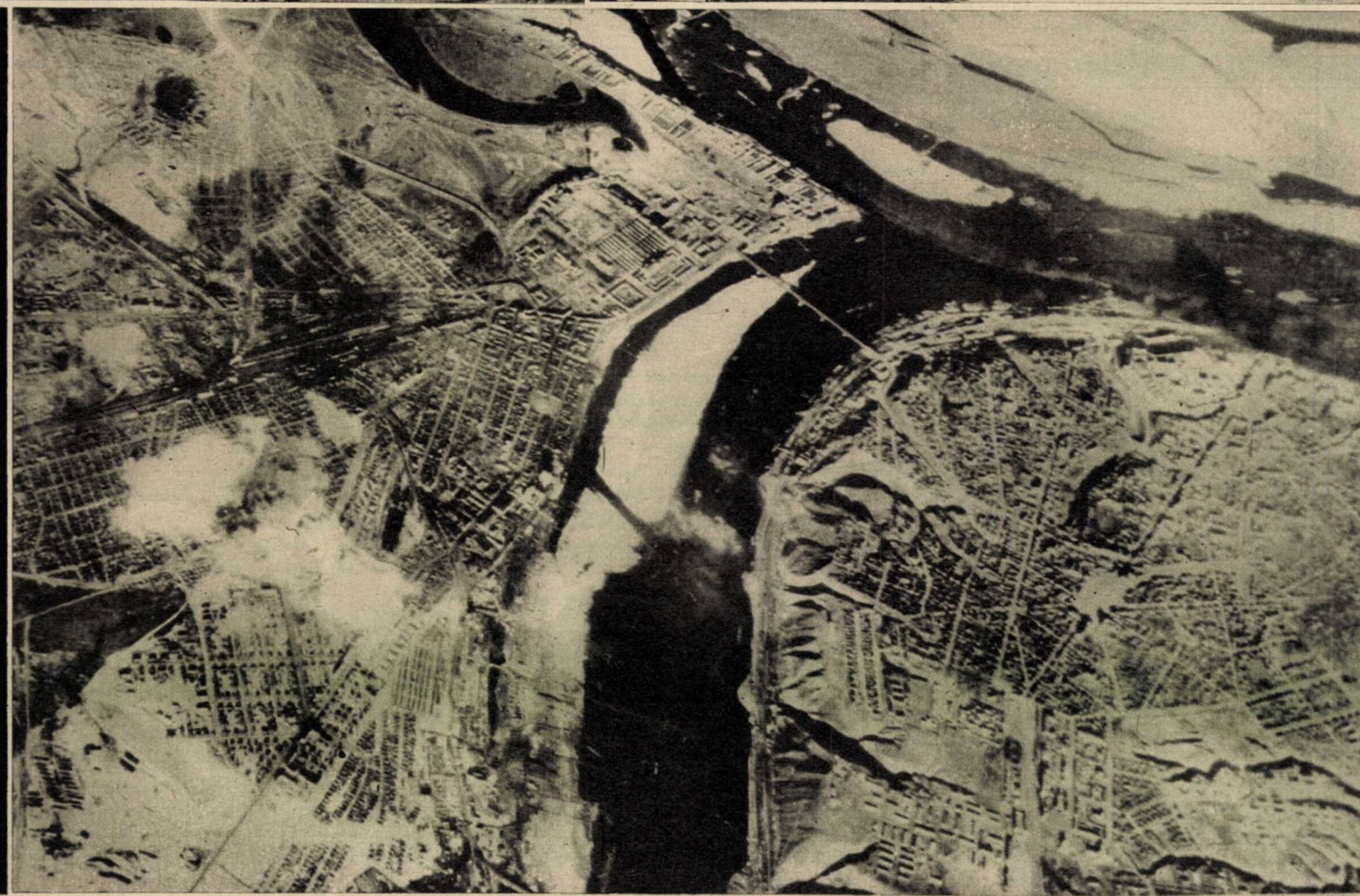

D. Vidussoni, noul secretar al partidului fascist numit în locul d-lui Serena, care a cerut să fie trimis ca voluntar pe front.

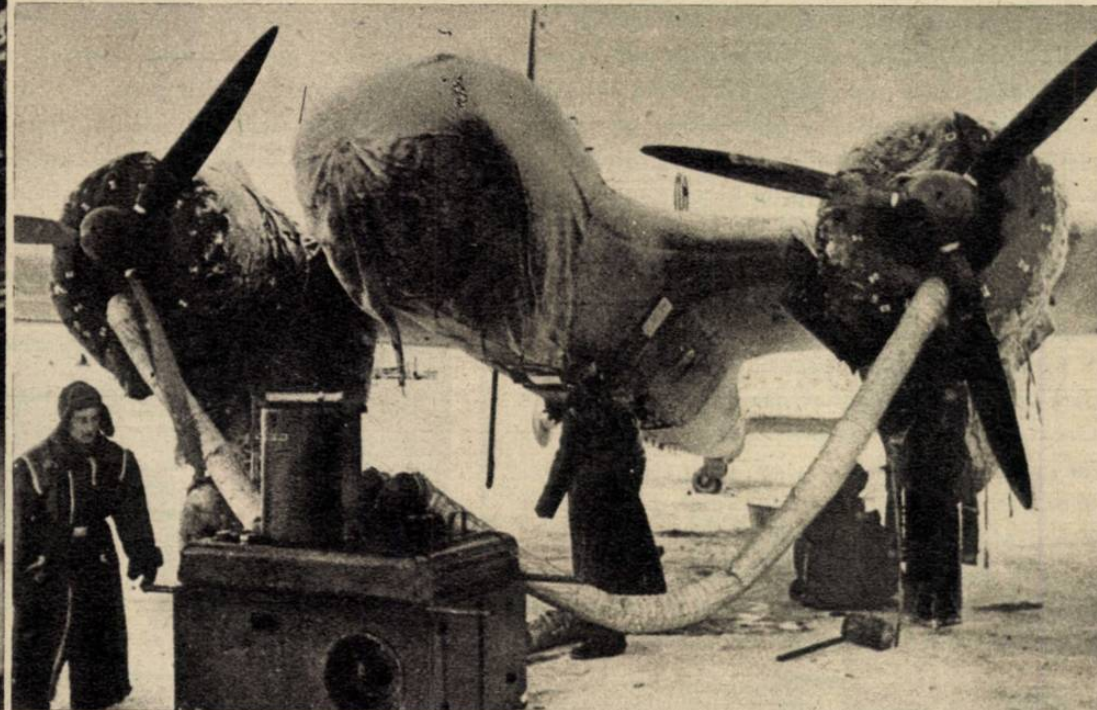
Sus: Fa-moasa pagodă de aur din Rangoon, orașul din care britanicii vor să-și facă o nouă bază asiatică și care a constituit ținta a numeroase atacuri aeriene nipone.

Dreapta: Vedere din avion a marelui centru industrial sovietic, Gorki. Cu toată vremea neprielnică, avioanele germane continuă să facă zboruri de recunoaștere pe deasupra teritoriului sovietic, pregătind marea ofensivă de primăvară. (În centrul fotografiei: vărsarea râului Oka în Volga).

Un aviator englez căzut în mare este salvat de o patrulă marină germană.

Cum arată și cum se alimentează un avion german la temperatura scăzută din Rusia.

Filipinele

(SI)

bogățiile
LOR

PENTRU a fi exacti, arhipelagul Filipinelor, unde se mai desfășoară încă și în momentul de față lupte grele între forțele nipone și cele americane, este format din 7083 de insule, și are o populație de 12 milioane de locuitori.

Cele două insule mai importante sunt Luzon și Mindano, care reprezintă 65% din întreaga suprafață a teritoriului. Aceste insule au fost în mare parte ocupate de japonezi, constituind un prim obiectiv militar datorită bazelor aero-navale ce cuprindeau pe teritoriul lor.

Insulele Filipine au fost descoperite de exploratorul spaniol Ruy Lopez Villalobos, în anul 1541, deci acum patru sute de ani.

Totuși, populația Filipinelor întrețineau din timpuri îndepărtate legături comerciale cu chinezii. Occidentul a aflat despre existența acestui grup de insule numai atunci când navigatorul portughez Francisco Serrao a naufragiat pe coastele insulei Mindanao.

Pe la sfârșitul veacului al XV-lea, Spania a declarat ale ei insulele arhipelagului și astfel Luzon a devenit sediul guvernului colonial în timp ce

Cânepa din Filipine din care se fabrică faimoasa sfoară de Manilla

Manilla a fost fortificată. Din insula Luzon au pornit expedițiile spaniolilor care aveau drept obiectiv ocuparea întregului arhipelag asupra căruia și Portugalia își revendica oarecare drepturi de prim ocupant.

Această colonie spaniolă a atras privirile tuturor țărilor din cauza bogățiilor cuprinse pe sol și în subsol. Astfel japonezii, au încercat, în decurs de zece ani, dela 1574 la 1584 trei expediții navale cu scopul de a ocupa Manilla.

Portughezii au făcut și ei aceleași încercări și la un moment dat au reușit să ia în stăpânire câteva insule și chiar să blocheze Manilla. Capitala Luzonului a fost totuși salvată de o armată spaniolă, care din punct de vedere numeric, era inferioară aceleia ce care dispuneau agresorii portughezi.

Olandezii, ale căror priviri au fost atrase deasemenea de bogățiile insulei, au avut de suferit o gravă înfrângere navală. Din această cauză, ei s'au aliat cu englezii și această ali-

Soții de bogătaş filipinez cu fiica ei. Bogătașii, chiar indigeni fiind poartă vestimente și bijuterii europene

anță a înspăimântat atât de mult pe Filip al IV-lea al Spaniei, încât monarhul s'a gândit, la un moment dat, să abandoneze Filipinele,

Din fericire pentru Spania, olandezii au masacrat câțiva coloniști englezi la Amboina și din această cauză tratatele de alianță au fost rupte, astfel încât Filipinele au beneficiat de o oarecare perioadă de liniște.

În veacul al XVII-lea, când Spania era aliată cu Franța, englezii au invadat Manilla au ocupat-o și au părăsit-o abea după încheierea păcii dela Paris.

ROLUL UNEI ASOCIAȚII SECRETE

În veacul trecut, au început diferite revolte ale indigenilor, care pretindeau egalitatea de drepturi cu spaniolii și care erau favorizate de agenți ai americanilor.

În timpul acestor revolte, s'a creat, de către patrioții filipini, asociația secretă „Katipunan” care a strâns în jurul ei numeroși indigeni. Aspra represiune spaniolă a îndârjit și mai mult pe rebeli, care au profitat de războiul hispano-american pentru a scăpa de sub tutela Spaniei.

Vedere dintr'un sector al portului Manilla, în care transporturile nu încetează zi și noapte

În anul 1898, comandantul flotei americane din Pacific a proclamat independența Filipinelor, stabilindu-și sediul la Malolos.

Nu era vorba decât de o independență iluzorie, căci în curând indigenii au simțit ce însemna amicitia Statelor Unite. Americanii au făcut anumite concesii între 1916 și 1928 s'a dat arhipelagului Filipinelor o autonomie largă, care trebuia să fie preludiul adevăratei independențe.

Insulele Filipine, care au, în momentul de față, aproape 14 milioane de locuitori, ce se ocupă cu agricultura, constituie de fapt pentru americani, un punct strategic și economic de mare importanță.

În anul 1934, arhipelagul este „dominion” guvernat de un președinte și de o adunare generală, iar în anul 1944, Filipinele urmau să-și câștige independența absolută.

BOGĂȚIILE ARHIPELAGULUI

Subsolul insulelor Filipine este bogat în staniu, fer, mangan, petrol și cărbune, însă exploatarea sunt abea la început. Chiar și industriile — dintre care cea mai importantă este aceea a zahărului — sunt în faza inițială.

Orașul Manilla care exportă o însemnată cantitate de țigări, datorită manufacturilor sale numeroase de prelucrare a tutunului, posedă și fabrici de prelucrare a bambacului precum și prese pentru extragerea uleiului de cocos. Peste patruzeci de linii de navigație leagă diferite puncte ale Pacificului cu Filipinele, care posedă următoarele porturi importante: Cebu, Iloilo, Zampboanga, Davao și Lagaspi.

Insula Luzon, deși are numai două căi ferate, posedă în schimb un număr atât de mare de șosele, încât 50.000 de automobile asigură traficul. Indigenii aparțin triburilor indonesiene sau tribului de negritos pigmei, însă au atins un anumit grad de civilizație datorită contactului frecvent cu europenii și cu americanii.

Printre străinii care locuiesc în Filipine, cei mai numeroși sunt chinezii în număr de 60.000, în timp ce americanii sunt abea în număr de 6.000. Indigenii din Filipine au îmbrățișat religia romano-catolică cu o pasiune și o sinceritate demnă de atenție. Lupta care se dă pentru ocuparea Filipinelor și care până în momentul de față s'a soldat numai cu înfrângeri pentru americani, va duce în curând la isgonirea anglo-saxonilor din acest sector ce aparține spațiului vital al imperiului japonez.

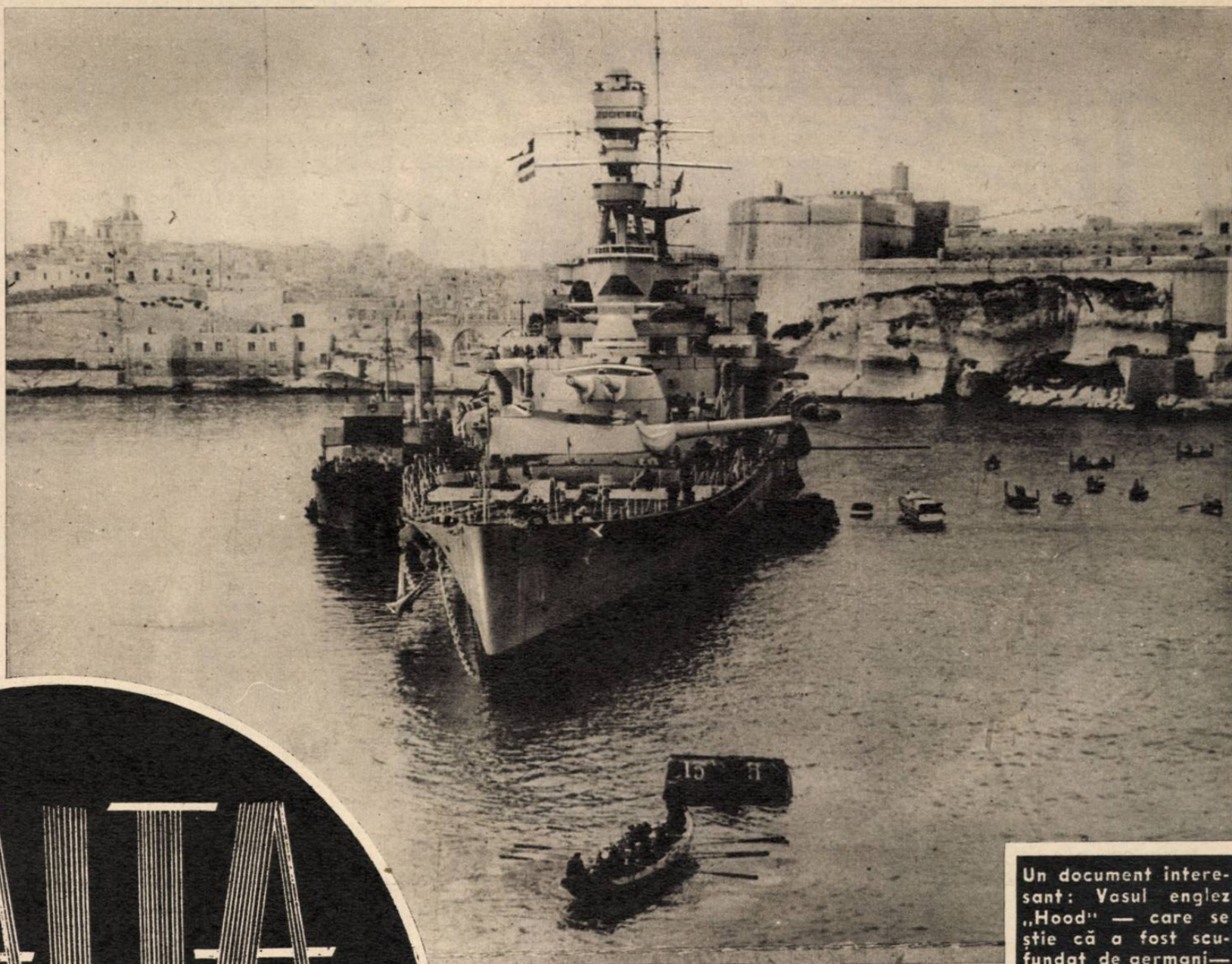

In cursul ultimelor săptămâni, Malta, importanta bază aero-navală pe care britanicii o posedă în Mediterana centrală, a suferit sute de bombardamente de zi și de noapte.

Avioanele Stukas germane și bombardierele italiene Pichiatelli, zboară neîncetat peste cerul vechi citadele a cavalerilor de Malta, unde englezii și-au amenajat de multă vreme poziții fortificate.

Populația își petrece timpul în subteranele de piatră slab luminate de soarele artificial al lămpilor electrice. Maltezii au foarte rar prilejul de a vedea lumina soarelui și dela începutul ostilităților oamenii aceștia n'au mai cunoscut odihna adevărată în paturile lor.

Insula Malta este o stâncă de piatră asvârlită între Sicilia și coasta africană. Din timpuri imemorabile această stâncă a fost locuită și primii ei locuitori au sfredelit-o cu canale și tuneluri subterane care o străbat în toate direcțiile. U-

Un document interesant: Vasul englez „Hood” — care se știe că a fost scufundat de germani — fotografiat în fața insulei Malta, cu prilejul ultimelor manevre navale din Mediterana.

Imensele grădare și silozuri subterane, pe care cavalerii de Malta le-au săpat în stâncă, pentru a rezista asediilor flotei lui Suliman Magnificul, conțin astăzi ultimele rezerve alimentare destinate să asigure hrana populației malteze, care nu mai poate conta pe flota engleză ce suferă zilnic pierderi ireparabile în spațiul Mediteranei. De oarece insula este vulnerabilă, din cauza apropierei prea mari de bazele italiene de unde pornesc atacurile aviatice ale Axei, englezii s'au văzut obligați să organizeze strașnic apărarea antiaeriană a acestui bastion natural.

Anumite tuneluri au fost transformate în hangare subterane care adăpostesc avioane britanice.

Trebuie să spunem, că încă din anul 1934 guvernul britanic a luat în discuție chestiunea apărării Maltei și a ajuns la concluzia că dacă această bază navală de prim ordin ar fi ținta unor puternice atacuri aeriene, ea și-ar pierde în mod complet valoarea, căci vasele de război engleze nu ar mai putea face escală în porturi.

Baza navală dela Malta a devenit, deci, inutilizabilă, din acest punct de vedere, căci vasele de război și de transport ancorate în portul la Valetta au căzut victimele bombardamentelor aeriene.

Se pune întrebarea: de ce aviațiile aliate ale Germaniei și Italiei s'au îndârjit astfel împotriva Maltei?

De vreme ce importanța navală a acestei baze a scăzut considerabil, Malta putea deveni un punct neglijabil.

Nu aceasta este însă situația. În urma propunerilor generalilor englezi Ironside și Wawel, Malta a devenit o bază aeriană de o importanță considerabilă, căci de aici pornesc britanicii în raidurile lor de-asupra sudului Italiei și tot de aici au pornit escadrilele care tindeau să intercepteze întăririle trimise de Italia pe frontul african.

Deși englezii au prevăzut baza dela Malta cu numeroase tunuri antiaeriene, ele se dovedesc incapabile să asigure apărarea bastionului căci zilnic aviațiile Axei dezarticulează sistemul de apărare maltez.

Italia, consideră cu drept cuvânt Malta, drept un spin în piciorul ei și de aci până la o decizie definitivă în ceea ce privește neutralizarea bazei britanice nu mai este decât un pas.

Este posibil ca viitoarea țintă a atacurilor forțelor aliate germano-italiene să fie Malta. Ocuparea Maltei și isgonirea britanicilor din vechiul sediu al cavalerilor loaniți, ar întări considerabil apărarea Italiei și al imperiului ei colonial.

De asemenea, ocuparea acestei poziții de către forțele Axei ar avea consecințe importante, căci drumul spre Indii, care trecea odinioară prin Mediterană, va devia pentru totdeauna.

nele din aceste galerii au servit drept catacombe și pe alocuri se mai găsesc și astăzi grămezi de oseminte umane. Din loc în loc, culoarele sunt întrerupte de hipoge sau camere subterane, care serveau drept capele sau locuri de închinare pentru creștinii din veacul marilor persecuțiuni. Pe vremuri, aceste camere și tuneluri subterane erau luminate de vaste oglinzi din piatră lustruită care reflectau lumina solară.

Toate tunelurile și culoarele s'au transformat astăzi în adăposturi contra bombardamentelor continui ale aviațiilor Axei. Autoritățile s'au văzut constrânse să ia anumite măsuri de precauție, pentru ca populația să nu se rătăcească prin labirintele subterane și astfel anumite tuneluri care străbăteau insula dela un capăt la celălalt au fost zidite.

Sus: O vedere dintr'un colț, altădată liniștit, al insulei Malta.

Stânga: Portul Malta, așa cum arăta înainte de a se declanșa războiul.

Actualitatea Noul FILM

TREI filme noi, cu subiecte de actualitate — adică inspirate din război — au ieșit din studiourile germane și rulează acum cu succes răsunător pe ecranele europene.

Primul din aceste filme este intitulat „Pentru patrie” și a fost prezentat și la noi cu deosebit succes.

titlul lui. Cât despre interpretare, e suficient să spunem că are în rolurile principale pe Willy Fritsch, Fritz Kampers și Lotte Koch.

Însfârșit, al treilea film, pe care ținem să-l relevăm, este intitulat „Se întorc marinarii” și are subiectul — cum indică și titlul — inspirat din viața și faptele eroice ale marinarilor. Interpreții principali sunt: Gustav Froehlich, Winnie Markus și Viktoria von Balasko.

Interesant e că aceste subiecte de actualitate sunt atât de ingenios concepute că elementul documentar nu jenează cu nimic ansamblul

← Willy Birgel în alură de călăreț desăvârșit, în ultimul lui film „Pentru patrie”

Sus: Lotte Koch, interpreta principală a filmului „Atac la Baku” ale cărui exterioare au fost turnate în România

Jos: Sigrid Becker, o nouă revelație a studiourilor germane care debutează în filmul „Hochzeit auf Bärenhof”

O scenă pe bordul unui vas de război, din filmul „Se întorc marinarii

Popularul actor german, Willy Birgel, are în acest film o creație într-adevăr excepțională, dovedindu-se pe lângă un talentat interpret și un neîntrecut călăreț.

A doua producție cu subiect de actualitate este „Atac la Baku”. Se știe că o bună parte din exterioarele acestui film au fost turnate în România și anume în regiunile petrolifere. Ce temă are acest film poate fi ușor întrezărit din însuși

spectacolului adevărat, ci îl favorizează. Până acum numai americanii păreau specialiști în asemenea spectacole. Iată însă că studiourile germane le-au întrecut pe cele americane și din acest punct de vedere.

Filmele pe care le menționăm mai sus și de care presa străină se ocupă cu mult lux de amănunte, vor fi prezentate — după cât suntem informați — toate, și pe ecranele noastre, așa încât vom avea prilejul să ne convingem realmente de calitățile lor.

50 MILIOANE DE ALBINE CARE PRODUC OTRAVĂ

înțepătura de albină. Și totuși, încă din timpurile cele mai vechi, mulți oameni cari suferau de reumatism sau nevralgie s'au lăsat înțepați, cunoscând efectul binefăcător al acestui tratament cam dureros, medicina modernă se folosește însă de acest venin vindecător al albinelor, scutind pe bolnav de înțepăturile dure-roase și dozând cantitatea necesară. Cele 50 milioane albine din Ulm servesc tocmai acestei producții. Aproximativ 1000 neamuri constând din 40.000—70.000 de albine, aparțin acestei prisăci unice din lume. Obșnuit, o varietate cuprinde 30.000 de albine, număr care în ferma dela

Stînga: Fete bine acoperite scot o albină după alta din stupi și le fac să înțepe pe o hârtie specială sugativă.

Jos: Albina înțepă în hârtia sugativă moale, lăsându-și veninul, care va fi extras apoi, în laborator.

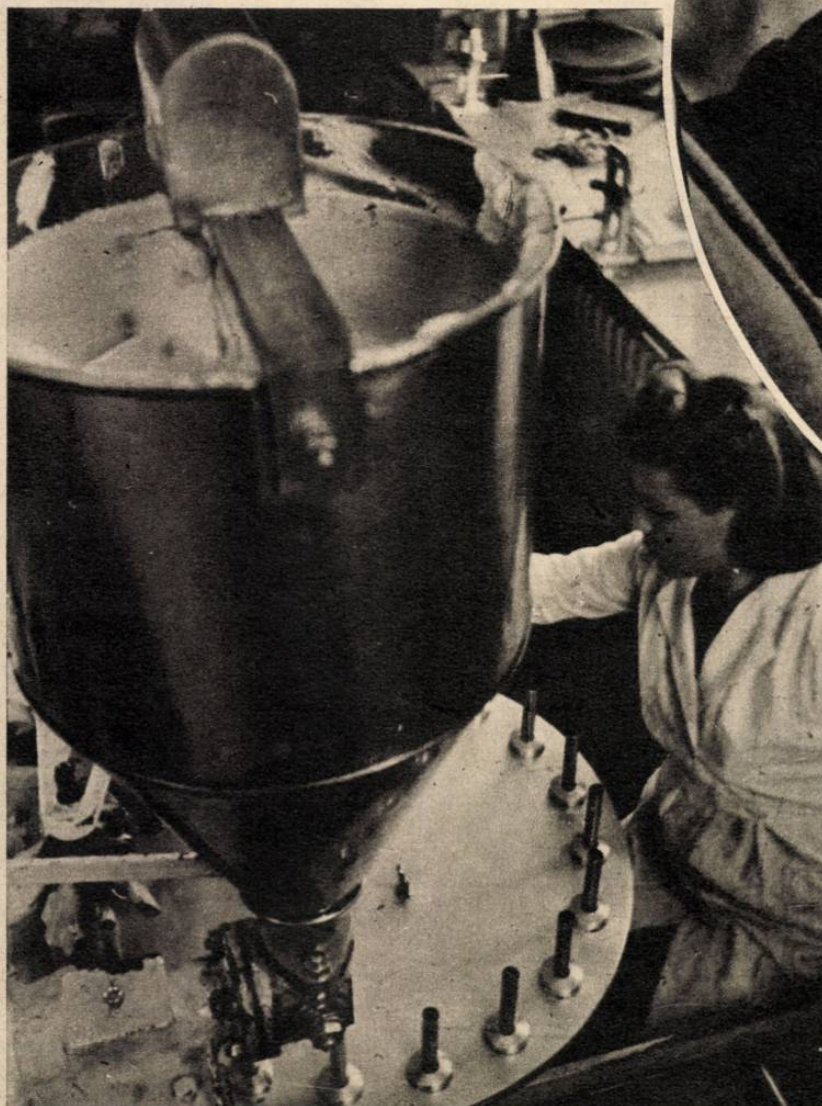
INVALUITE ca niște mohamedane, o serie de fete tinere stau într-o fermă de albine în apropiere de Ulm, în Germania de Sud, în fața unor șiruri nescărmite de stupi de albine. Imbrăcate în haine de lână, cu fața și mâinile învelite complet, aceste fete muncesc fără să spună un cuvânt. Astfel această fermă de albine are în tăcerea ei mormântală, un aspect misterios. Cu ajutorul unor pensete, fetele scot cu băgare de seamă o albină după alta din stupi, făcându-le să înțepe într-o hârtie sugativă moale. Numai o femeie poate avea răbdarea și grija necesară pentru această muncă ciudată. Este aproape înimaginabil că o singură fată poate realiza zilnic 4500—6000 de înțepături.

Înțepăturile acestea fac deosebirea esențială între prisăcile obișnuite și cea dela Ulm. Aci nu se scoate miere,

Un fagure cu albine. Măna apicultorului arată o celulă de regină. În timp ce celulele lucrătoare sunt construite orizontal, celulele reginelor sunt verticale.

Ulm a fost ridicat printr-o alimentație artificială. Cele 50 milioane de albine din Ulm n'au de făcut altceva decât să se înmulțească și să înțepe. Adeseori s'a încercat să se producă pe cale artificială veninul albinelor. Toate experiențele în acest domeniu n'au dat însă niciun rezultat, deoarece el are o componență prea complicată. De aceea a fost necesară crearea stupăriei din Ulm pentru obținerea veninului. Ferma din Ulm fiind unica de acest fel din lume, veninul de albine este unul dintre cele mai însemnate produse farmaceutice pe care le exportă Germania.

ci... otravă. Hârtiile sugative în care albinele și-au lăsat veninul, sunt supuse unui tratament chimic în laboratoare pentru ca acesta să fie extras. Veninul extras este pus la dispoziția medicilor.

O mare parte din medicamentele farmaceutice germane au ca bază otrăvuri, cari în cantitate mare sunt dăunătoare, dar în proporții mici pot avea efect vindecător. Din ce în ce se cercetează mai mult aceste substanțe temute de oameni, atât de abundente în natură. Astfel multe din ele sunt făcute utile omenirii.

În general, fiecare om se ferește de

Veninul de albine este prelucrat într-o alifie pentru vindecarea reumatismului. Amestecul preparat gata este umplut în tuburi speciale cu ajutorul acestei mașini.

Dreapta: Cu veninul extras din hârtii se umple deasemenea fiole care sunt puse la dispoziția medicilor.

ȘCOALĂ DE GOSPODĂRIE MODERNĂ

La Berlin funcționează o școală de menaj, care le învață pe tinerele fete cum să facă gospodăria economică, în special în garsoniere și apartamentele mici.

ȚARA CARE SE RECLĂDEȘTE

(Urmare din pag. 4-a)

Serviciul de echipare al armatei regulate este asigurat de faimoasele „Lotta”, care veghează la buna echipare a eroicului soldat ce luptă cu un inamic vicelan, pe o climă polară. În uzine și în ateliere, în marile magazine, în birouri și la posturi de comandă, femeia finlandeză își face cu prisosință datoria.

Ea înlocuiește cu succes pe bărbatul care luptă pe front. Trebuie să spunem însă, că în batalioanele muncii majoritatea o dețin tot bărbatul. Intrucât muncile ce trebuiesc îndeplinite sunt dintre cele mai grele și mai primejdioase, este firesc ca bărbatul să nu lipsească. Cine sunt acești bărbați? În majoritatea lor, sunt tineri între 17 și 19 ani, care n-au satisfăcut încă legea recrutării și care în așteptarea clipei când vor fi chemați sub drapel, muncesc spre folosul patriei.

Un mare număr dintre voluntarii ce activează în batalioanele muncii, sunt evacuații din regiunile ce au fost temporar cedate Rusiei, și care în momentul de față își reclădesc cu sudoarea frunții căminurile devastate. Se știe că Finlanda este țara cu 60.000 de lacuri și de cursuri de apă: era firesc deci ca în primul rând să fi avut de suferit podurile și căile de comunicație. Acestea trebuiesc reconstruite, în primul rând. Munca este grea și prizonierii ruși sunt muncitorii cei mai proști din lume. Datorită numărului lor mare, efortul lor poate fi la un moment dat apreciabil.

Batalioanele muncii înaintază imediat după trupele combatante. Din această cauză, s-au înregistrat dese accidente regretabile: muncitori uciși de obuze. Dar accidentele nu descurajează pe nimeni. Toată lumea în Finlanda crede că numai prin muncă intensă o țară își poate recuceri ceea ce a pierdut prin cruzimea soartei. Femei bătrâne, septuagenare de multe ori, sunt și ele prezente în ogorul muncii unde robotesc după puterile lor. În această unanimitate a sacrificiului colectiv, stă mărirea poporului finlandez.

UN SALT PERICULOS

Un salt cu ski-urile, cum nu orice cunoscător al acestui sport de iarnă poate să execute, a fost realizat de un campion german, la un recent concurs în Tirol.

CITIȚI CINEMA

În epiderma transparentă ca un celofan se transformă pielea cu Lanolina

DIAPHANE

Nu-i leacul cu sacul

La un medicament de înaltă valoare, cum sunt tabletele Aspirin, o doză mică este de ajuns pentru a face să dispară durerile de cap sau răceala Dvs. Observați însă, când cumpărați tabletele Aspirin, ca ele să poarte crucea „Bayer”!

Nici un cămin fără
ASPIRIN

REUMATISMUL ȘI GUTA BOLI ALE BOGAȚILOR?

Se spune, că așa ar fi. Astăzi se știe însă, că acest fapt se poate susține numai cu mari rezerve. Predispoziția pentru reumatism și gută există în orice strat social. Se întâmplă, că viața abundentă predispune la îmbolnăvire și chiar o agravează, dar și la cei ce duc o viață mai simplă, se pot ivi manifestările acestor boli.

Un remediu contra reumatismului și gutei, sunt tabletele Tegal. Prin Tegal durerile dispar și se asigură vindecarea. Tegal-ul nu e dăunător nici unui organ.

NEW-YORK-UL DARDANELELE, IN INTUNERIC. O PROBLEMĂ EUROPEANĂ

(Urmare din pag. 7)

Îngrijorarea a isgonit nepăsarea.

New-York-ul în întuneric; cerul marelui metropol americane pipăit de degetele luminoase ale reflectoarelor și cercetat de săgețile sburătoare ale avioanelor, toate acestea par să fie în perspectiva ultimelor evenimente, urmarea firească a politicii rooseveltiene care constă din a căuta motive de război.

Cine știe, dacă amintirea nopților luminoase ale celui mai mare oraș al lumii noi, nu va rămâne de-apururi vie în inima fiecărui american ca un fel de remușcare pentru pasivitatea maselor populare care-l urmează necondiționat pe Franklin Roosevelt?

(Urmare din pag. 3-a)

prim ordin. Anual se înregistrează trecerea prin acest port a unui număr de 800 de vapoare comerciale. În timp de război, Istanbulul și Scutari închid, datorită puterii de foc a bateriilor instalate pe coastele lor, ieșirea din Marea Neagră.

Cunoscând importanța geopolitică a strâmtorilor, Turcia se va menține departe de jocul anglo-sovietic, care tinde să o târască în marea aventură a războiului.

Armata turcă și ochiul vigilant al președintelui Inonu, care este un militar de elită, caută să asigure neutralitatea Turciei, care din cauza stăpânirii strâmtorilor, a atras în decurs de veacuri, privirile jinduitoare ale colosului dela Răsărit.

UN TEN FRUMOS.
TEMPERAMENT ȘI ELAN
OBTINEȚI ÎNTREBUINȚÂND
LANOLINA
DIAPHANE

Dacă sunteți curioși

1.—Se știe că japonezii sunt înnotători neîntrecuți. În armată, pentru transmiterea știrilor peste ape, sunt întrebuințați înnotători ca cei pe cari îi vedem în această fotografie, adică oameni cari sunt în stare să tragă cu orice armă, din mijlocul apei, sau să transporte evantaii între degetele picioarelor, fără să le ude.

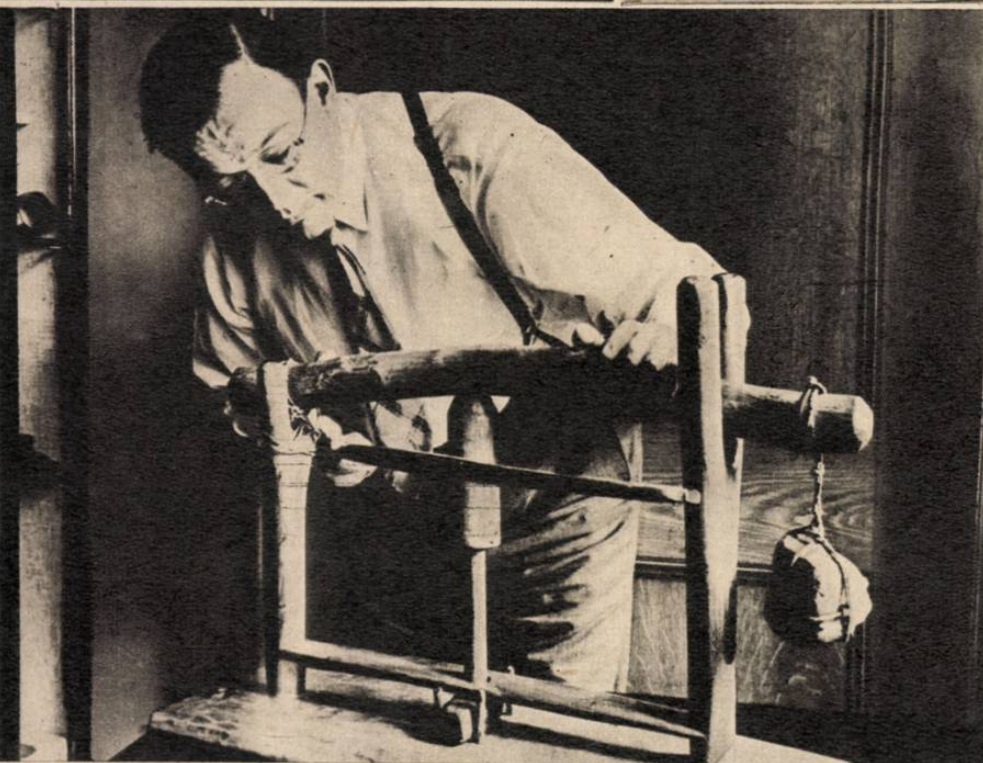
2.—Nu se întâlnesc des oameni care să aibe fericirea străbunicului pe care-l vedem în fotografia noastră. Sunt aici, după cum bănuim, desigur, nu mai puțin de cinci generații, cel mai mic fiind în vârstă de trei luni, iar cel mai bătrân de 89 ani. Sunt mexicani și declară că duc o viață la fel cu a celorlalți semeni.

1

2

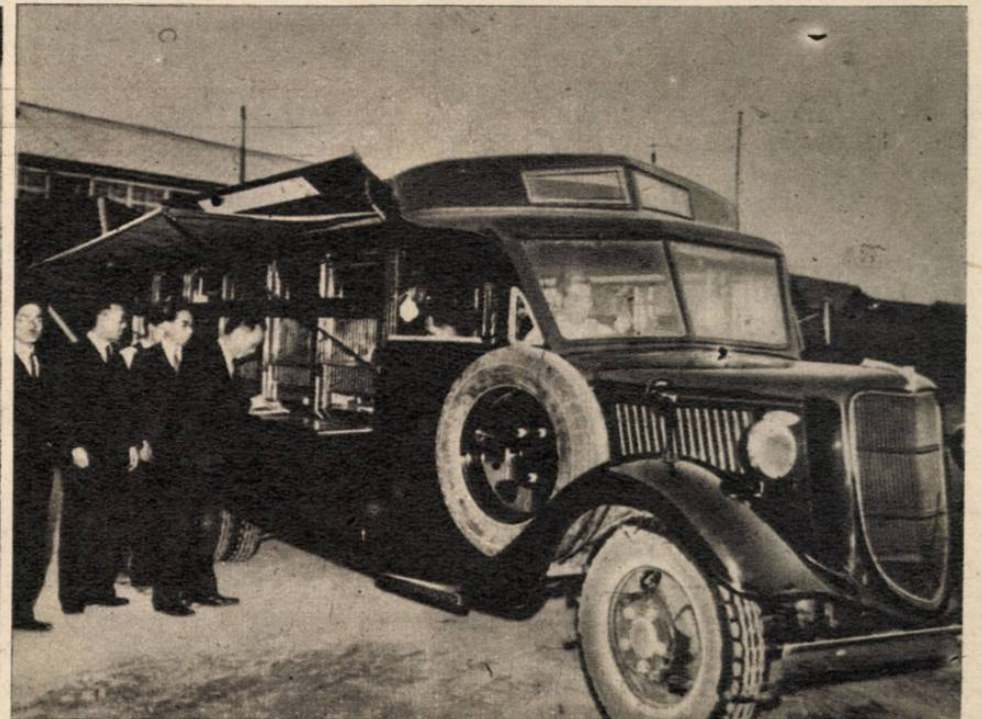
Un naturalist elvețian a reconstituit exact „unelte” cu care oamenii din era neolitică își aprindeau focul. După cum se vede e vorba de un „aparat” în toată regula.

Acest urias trunchiu de copac, care se găsește în Mexic și care are vârsta de 4000 ani, servește de „oficiu” poștal între două localități distanțate.

Un școlar japonez a construit, cu ajutorul microscopului un motor mult mai mic decât un bob de mazăre. Acesta este cel mai mic motor din lume.

În Japonia funcționează asemenea autobuze-poștă care cuplează localitățile îndepărtate, ușurând și urgentând circulația corespondenței.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

M. S. Regele Mihai și M. S. Regina Mamă Elena în mijlocul Căvalerilor Ordinului Ferdinand cu prilejul recepției dela Palatul Regal.

I. P. S. S. Patriarhul Nicodem și d. prof. Ion Petrovici, ministrul Educației Naționale, în fața Patriarhiei, după slujba oficială în ziua de 24 Ianuarie.

D-na Maria Mareșal Antonescu prezidând consfătuirea care a avut loc la Ministerul Sănătății asupra ajutorării medicale a elevilor din școlile primare.

D-na Catargi împărțind familiilor nevoiașе păături făcute din patrate de lână tricotată, care au fost trimise de populație, la apelul M. S. Reginei Mame Elena

Reprezentat de d. general Florescu, d. Mareșal Antonescu botează un copil al unei familii din Suburbana Tudor Vladimirescu

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 783

5 FEBRUARIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

JOCURI PE ZĂPADĂ PRACTICATE
DE UN CLUB SPORTIV FEMININ
IN TIROL

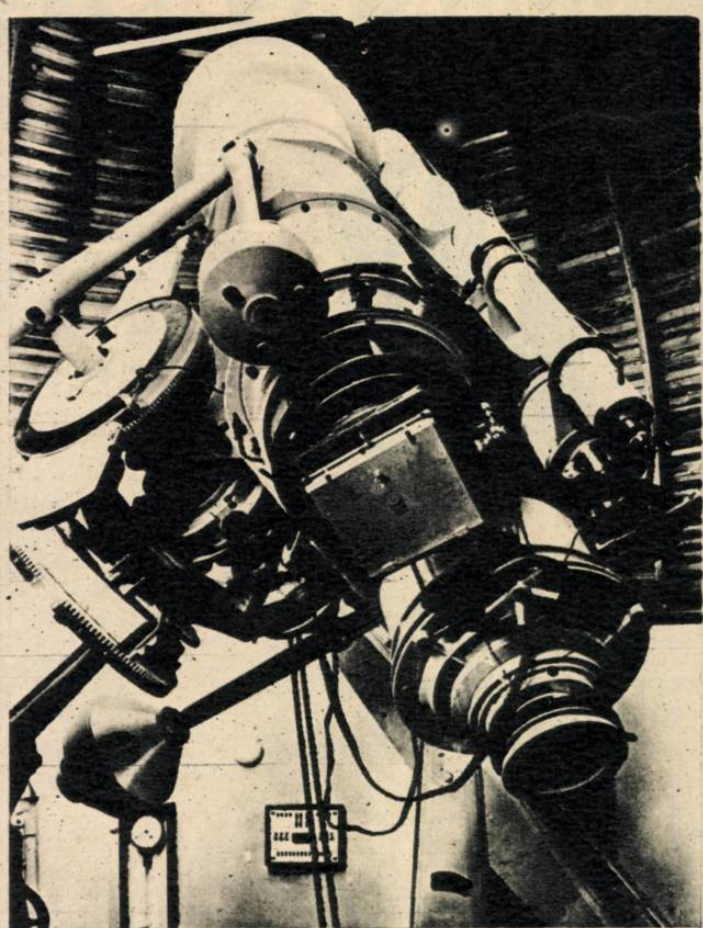
Dacă sunteți curioși

Un brad care crește din tulpina unui copac, de altă esență. Cazul — unic în analele științei — a fost descoperit într-o regiune nord-americană.

Americanii fac mare caz, pretinzând că aceasta este una din cismele pe care le-a purtat regele Henric al IV-lea. Ei, și? — am răspunde noi, dacă ni s-ar arăta așa ceva.

Unul dintre cele mai mari și mai perfecționate telescoape din lume a fost instalat de curând la Observatorul Astronomic al Vaticanului.

Am mai arătat, recent, la această rubrică un trunchiu de copac urias, totuși altul, din California, prin care s'a cîșcit un tunel suficient de larg ca să permită trecerea unui automobil prin el.

În Spania, cultivatorii de porci reușesc să obțină exemplare specii, care cantoresc până la 2 kilograme. În fotografia noastră vedem doi din acești cultivatori, care s'au luat la întrecere.

Pentru o emisiune radiofonică argentiniană în care trebuia să se audă cântecul greenilor au fost aduși în fața microfonului greeni autentici, așa cum ne arată această drăgălașă speakerită.

Vi vedeți pe acest convalescent? Din motive religioase s'a hrănit, timp de 53 de zile, numai cu ...apă. Și n'are nici măcar scuza de a fi fachir hindus. — e un simplu dar fanatic sectant brazilian.

Aci LOCUESC convalescenți

SE știe că în Germania, răniții se bucură de cea mai largă atenție și soleditudine din partea cercurilor conducătoare. Un soldat rănit, este pentru orice cetățean al Reichului, un erou care și-a jertfit sângele pentru binele comun și de aceea comunitatea națională îi datorează recunoștiință. Această recunoștiință trece din domeniul frazeologiei de paradă, în acela al faptelor concrete, datorită diferitelor organizații care se ocupă cu îngrijirea bolnavilor, din clipa când aceștia intră în convalescență.

Un rănit intrat în convalescență, nu este un om normal. El mai are nevoie de un regim de tranziție pentru a-și recuceri forțele pierdute în decursul suferințelor îndurate pe câmpul de luptă și pe patul lazarului.

Pierderile de sânge, imobilitatea obligatorie în timpul îngrijirilor medicale, intensitatea suferinței la care este supus, în timpul operațiilor, toate acestea necesită o perioadă de reconfortare și de odihnă.

În vederea recuperării puterilor pierdute, convalescenții germani sunt trimiși în cele mai frumoase regiuni ale Germaniei pitorești, în deosebi în regiunile de munte, unde aerul ozonat este un tonic pentru un organism debilitat de suferință.

La poalele masivului Zugspitz, vilele cele mai elegante și sanatoriile care altădată erau vizitate de reprezentanții claselor sociale privilegiate, sunt astăzi puse la dispoziția soldaților care au fost răniți în cursul luptelor din Răsărit.

În timpul perioadei de convalescență și de reconfortare, convalescenții se bucură de o libertate deplină, deși se află bine-nțeleș sub permanenta supraveghere a medicilor.

Ei au voie să facă mici excursiuni, sporturi, și chiar exerciții militare atunci când au poftă.

Această existență departe de tumultul luptei, are un efect salutar asupra organismelor sdruncinate și asupra nervilor încercați.

În timpul lungilor băi de soare pe care soldații le fac pe peluzele dela poalele munților, gândurile lor calme se

îndrumează spre calea pe care o vor vedea imediat ce se vor fi restabilit complet.

Sanatoriile și casele de întemare puse la dispoziția răniților, posedă toate mijloacele pentru a face ca trecerea timpului să fie plăcută.

Vaste biblioteci împodobite cu operele cele mai de seamă ale literaturii germane și universale, jocuri plăcute și distractive ca șahul, plimbările, micile escapade nevinovate, exercițiile de tir, toate acestea sunt tot atâtea mijloace plăcute de a determina isgonirea plictiselii rezultă dintr-o inactivitate prelungită.

Cei mai mulți dintre ofițerii și soldații răniți, citesc cu pasiune cărți de știință militară și fac exerciții de tir, pregătindu-se pentru clipa când se vor întoarce din nou pe front.

O partidă de șah, ca'n vremurile normale.

Exerciții de ochire cu pușca, așa, ca să nu se uite...

O plimbare prin împrejurimi cu căruța trasă de boi.

Într'un asemenea decor, masa se ia cu multă plăcere.

Nevoind să stea fără ocupație, unii dintre convalescenți se dedau la diferite lucrări. Iată unul care fabrică jucării.

Grup de convalescenți odihnindu-se într'una dintr-una cele mai pitorești localități de munte.

OZI DIN viața MIKADOULUI

A CELA care domnește pe tronul Japoniei ca al 124-lea reprezentant al unor strămoși divini, acel care prin origina și demnitatea lui este el însuși un zeu, acel care nu e numit altfel decât „Fiul Soarelui” (*Tenno Hekka*), acel care este incarnarea rasei, care întru-nește în ființa lui trecutul mitologic și prezentul modernizat, — cine este?

Actualul împărat, Hirohito, sa născut în anul 1901. La vârsta de șase ani a fost trimis la școala aristocratică Gakn Shi-In, de unde n'a eșit decât șapte ani mai târziu. Atunci începu un sistem de educație, delicat și mult prea complicat, al moștenitorului tronului, sub privigherea amiralului Togo și a fostului rector al universității din Tokio.

Alegerea manualelor de istorie, de științe morale și politice, nu era tocmai ușoară, deoarece profesorii aveau în vedere nu numai scopul de a-l iniția pe viitorul împărat în artă și știință, ci și să-i întipărească răbdarea, înțelepciunea, mărinimia, simplitatea, dreptatea, într'un cuvânt, toate calitățile neapărat trebuincioase unui împărat înțelept.

După cercetări îndelungate, a fost aleasă cartea „*Gun-Cho-Chi-Yo*”, întocmită de ministrul împăratului chinez T'ai Tsung, în care erau pe larg expuse concepțiile lui Confucius asupra menirii unui domnitor.

Viitorul împărat căpătă o instruire europeană, odată cu cunoașterea clasicii japonezi și chinezi precum și practica sporturilor în același timp cu a științelor. Călăreț desăvârșit, mare amator de tenis, Hirohito e cunoscut și ca un înotător fără seamăn. Intr'o zi, în cel mai strict incognito, însoțit de singurii și cei mai buni doi prieteni ai săi, fii unui conte, suveranul trecu înot rada portului Komakura. Pe vremea când era student, fugea neștiut de nimeni să asiste la Kukugi-Kwan, la matchurile luptătorilor în mare preț la japonezi.

În 1921 se produse un eveniment neașteptat în istoria Japoniei: moștenitorul tronului întreprinse o călătorie în streinătate!

Căsătoria lui Hirohito se săvârși de asemenea în afară de tradițiile seculare. Timp de o mie de ani, împărații își alegeau soțiile în cercul a cinci familii *Kuge*, cari monopolizaseră această înaltă cinste. Dar Hirohito nu-și ascultă

de cât imboldul inimei, căsătorindu-se cu fiica generalului-prinț Kuni-Nagako, care nu era nici cel puțin înrudit cu acele familii.

Reședința împăratului, castelul Chijioda, e înconjurată cu ziduri înalte, păzită de sentinele și despărțită de zgomotul asurzitor al capitalei prin podul Niju-Bosh. Acolo, prin clădiri numeroase cu un singur etaj, se înalță o casă relativ scundă, încercuită de straturi cu flori; arhitectura ei e vădit japoneză, însă modernizată, unind confortul cu simplitatea. Cabinetul de lucru al Împăratului, zis „*Go-Seimu-lo*,” poartă întipărirea acestei simplități esențiale: un birou, un fotoliu, un divan, câteva tablouri și nimic altceva.

Împăratul nu bea vin, nu fumează și aplecarea lui către simplitate merge până acolo încât poartă un ceasornic-brățară de nickel. Ziua suveranului e orânduită cu o exactitate fără egal. El se scoală la ceasurile șase de dimineață, se rade și se îmbracă singur, după care, înainte de orice, cinstește obiceiul zilnic al rugăciunii către strămoși.

La șapte, are loc primul dejun în salon, cu împărăteasa. După aceea, suveranii vizitează guvernantele, sau uneori acestea aduc copiii cari fac urări de sănătate auguștilor lor părinți. Ziua de lucru începe prin citirea ziarelor, cărora Hirohito le atribuie o mare importanță. Printre cele douăzecișisase de cotidiane cari așteaptă o cercetare amănunțită, se află principalele ziare japoneze. Citirea ziarelor era urmată, până în vremea din urmă, de un ceas sau două de studiu. Profesori calificați completau în mod sistematic educația monarhului, făcându-l să-și cunoască datoriile, prerogativele,

drepturile și toate problemele sociale și politice. Dar știința preferată a împăratului este biologia. În toate Sâmbetele, împăratul are ca musafir așteptat cu multă nerăbdare, pe bătrânul său profesor Dr. Kotaro Hattori, cu care-și petrece orele libere în laboratorul său. În rafturile bibliotecii se află o alegere minunată a lucrărilor de biologie și zoologie.

Cu toate că regula Curței s'a redus la cea mai simplă expresiune, prânzul servește de cele mai multe ori scopurilor de ospitalitate oficială: sunt invitați membrii casei imperiale, ai Curței și mai totdeauna oamenii politici marcanti. Lista de mâncare este uneori europeană dar, mai adesea indigenă, cu nelipsitul pește crud, una din pasiunile gastronomice ale japonezilor. Ora care urmează prânzului e consacrată sportului, rând pe rând golfului și călăritului.

Dreapta: Un portret al Mikadoului.

Jos: Împăratul ieșind din Palat și îndreptându-se spre oraș, unde are loc o solemnitate importantă.

Însfârșit, până la ceasurile șase, o serie de audiențe, hârtii de semnat, într'un cuvânt, afaceri de stat. Hirohito iubește metoda și cabinetul lui de lucru — are unul special destinat cercetării afacerilor de stat — e un model de ordine și organizare.

La șase ore și jumătate, un dejun modest în tovărășia împărătesei, o vizită la doici, lectură, apoi aparatul de radio. Intre orele zece și unsprezece, seara, suveranul se culcă. Ziua
(Continuare în pag. 15)

Aceștia sunt viitorii OFITERI

Un subofițer trebuie să cunoască perfect geo-politica ca și știința matematicilor.

În cursul campaniei din Răsărit, numeroși prizonieri sovietici au făcut declarații interesante privitoare la pregătirea insuficientă a cadrelor ofițerești ale armatei roșii.

S'a constatat anume că ofițerii ruși sunt incomparabili inferiori subofițerilor din armata Reichului. Deși armata rusească posedă unul din cele mai mari cadre ofițerești, totuși ea a suferit cele mai grele înfrângeri din istoria lumii.

Orice fenomen pozitiv își găsește explicația firească în fapte controlabile asupra cărora voința omenească este determinată.

Excelenta pregătire a subofițerilor germani, are o influență directă asupra pregătirii și combativității soldatului simplu, după cum vasta experiență de războiu acumulată pe diferite fronturi de comandamentul german se resimte asupra întregii organizații care determină acțiunile încununate de succes ale celei mai mari și mai viteze armate din lume.

În școlile de subofițeri germani, sunt admiși tineri voluntari între 17 și 20 de ani. Pregătirea lor, în vederea încadrării în unități de infanterie durează doi ani. Acești doi ani reclamă o muncă și o activitate deosebită, căci etapele de instruire sunt greu de trecut și cer înținute cunoștințe în toate domeniile artei militare.

Fundamentul școlilor care pregătesc pe noii subofițeri stă într'un spirit de disciplină riguros și în călirea caracterelor asupra cărora va cădea răspunderea activității grupelor și a micilor unități.

Subofițerul are misiunea de a face, la rândul lui, educația patriotică și militară a recruiților. El trebuie să fie deci capabil de comandă, stăpân pe nervii și pe reflexele sale, capabil

Viitorii ofițeri fac instrucție pe teren ca orice soldat. Ei știu să mănuiască orice armă și să înlăture orice obstacol.

DREAPTA: Subofițeri învățano să tragă cu mitraliera în cele mai proaste condiții de teren.

să muncească și să lupte cot la cot cu oamenii de sub comanda lui. În același timp, subofițerul german este obligat să posedă un mare număr de cunoștințe teoretice și practice pentru a putea verifica modul de întrebuințare al celor mai moderne arme de foc.

Cea mai mare parte a învățământului din școlile de subofițeri, privește topografia și conducerea operațiilor grupei în diferite situații impuse de împrejurări.

După ce și-a însușit toate cunoștințele teoretice necesare pentru îndeplinirea misiunii sale, subofițerul este pus la comanda unei grupe, comandă pe care o va păstra în decurs de un an.

Cultura generală a subofițerului german se compune din cunoștințe în domeniul matematicii, geo-politicii și politicii naționale. Asupra acestor materii el va avea obligația de a lămurii pe recruții și oamenii ce-i vor fi încredințați.

Mănuirea armelor este însă, cea mai importantă ocupație a soldatului și de aceea subofițerul va trebui să devină expert în această materie.

Datorită antrenamentului sportiv care se compune din atletică ușoară, jocuri și exerciții libere precum și din lupte și curse de viteză și de rezistență, subofițerul german capătă rezistența fizică necesară marelui examen al frontului.

După cum se poate vedea din cele de mai sus, pregătirea subofițerului german este temeinică și numai astfel se explică marile succese înregistrate de armata germană pe toate fronturile unde s'au dat lupte.

Afirmațiile după care subofițerii germani sunt mai bine pregătiți decât ofițerii ruși, corespund, după cum se poate vedea, realității.

Într-o cazarmă germană, totul e rânduit perfect. Iată garderoba unui subofițer.

Un curs de fizică ținut la marginea unei păduri

Neîntrecutul pas de defilare al germanilor, pe care orice element din armată trebuie să-l poată executa.

Aceștia au fost declarați cei mai frumoși copii de indigeni din insula Borneo

O ședință de predică religioasă la marginea unei localități din insula Iava

Insulinda

Tara oamenilor lenesi

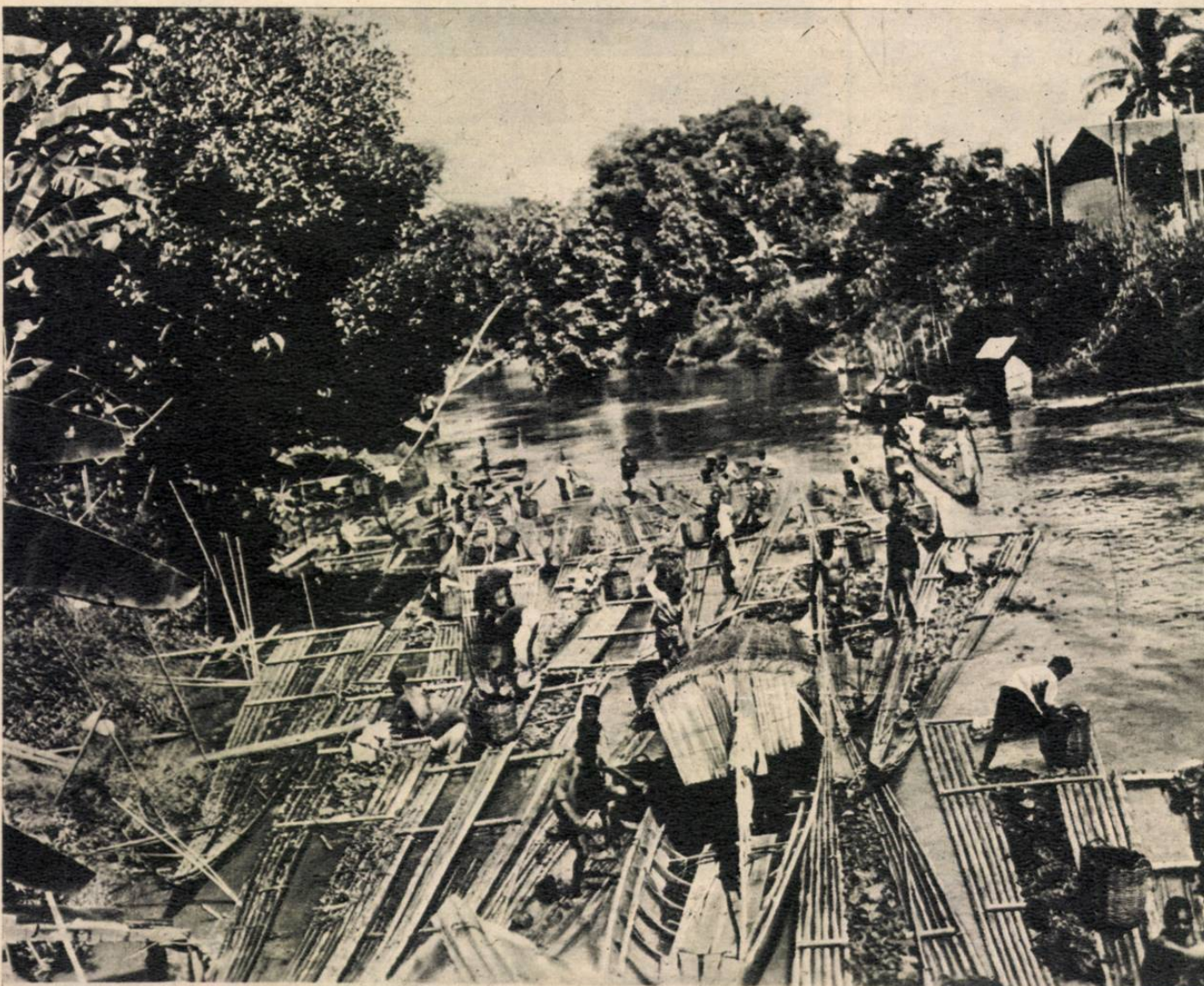
DESPRE Indiile Olandeze — sau Insulinda, cum li se mai spune — s'a vorbit prima oară, în războiul actual, în momentul când trupele germane au ocupat Olanda. Statele Unite au făcut atunci o declarație că ele nu vor tolera atingerea posesiunilor olandeze sau franceze din Asia.

Era, firește, o aluzie la Japonia, deși această țară nu manifestase nici un fel de amenințare la adresa posesiunilor olandeze sau franceze.

Astăzi se vorbește din nou despre Indiile Olandeze, deoarece japonezii au debarcat trupe în mai multe puncte ale acestor posesiuni, în urma atacurilor pe care aviația indo-olandeză le-a dat, fără provocare, asupra trupelor nipone.

CE SUNT INDIILE OLANDEZE

Pentru Europa Insulinda înseamnă una dintre cele mai bogate posesiuni în materii prime și

Stânga: Plute de bambus cu care se fac transporturile pe râurile din Borneo

în articole coloniale de mare necesitate. Pentru Japonia, înseamnă un lanț de insule uriașe care, pornind dela Singapore și ajungând până în Noua Guinee, constituie zidul de apărare al Extremului-Sud asiatic.

Acest zid se compune din insulele: Java, Madera, Sumatra, Rian, Banka, Billiton, Borneo, Celebes, Moluce și numeroase altele mai mici, făcând parte din aceleași grupuri și întinzându-se pe o suprafață de 1.483.892 km. pătrați.

Un drum prin plantațiile de pe insula Sumatra. Se văd locuințele fermierilor construite în stil specific regiunii

Strângerea cauciucului este o muncă foarte meticuloasă și în insulă se face — cum arată această fotografie — cu mijloace primitive

Peisaj din insula Celebes, în apropierea orașului Makasar, unde s'a produs, recent, debarcarea trupelor japoneze

Numărul total al locuitorilor atinge 53 milioane, dintre care 350 mii trăesc în orașul Batavia, care este și capitala posesiunilor.

Cea mai mare dintre toate aceste insule este Borneo, care are o suprafață de 535 mii km. pătrați și un vârf ce se ridică la 4.175 metri înălțime, a ajuns în stăpânirea olandezilor în anul 1600. Aproape o treime din suprafața insulei și anume partea nord-estică, se află însă în stăpânirea englezilor, care au acaparat-o prin anul 1878, adică după ce corăbierii olandezi înlăturaseră pericolele.

A doua, după mărime, este Sumatra care se află în Oceanul Indian și în imediata apropiere a orașului Singapore. Are o întindere de 422.527 km. pătrați și o populație de 6.200.000 locuitori, dintre cari circa 20 de mii sunt europeni.

A treia, după mărime, este Iava de care ține și Madera. Deși mult mai mici în supra-

față, aceasta dispune de o populație de 37.500.000 locuitori, adică 287 pe km. pătrat, pe această insulă se află și capitala posesiunilor, Batavia și tot aici se găsesc urmele unei foarte vechi culturi budhiste, datând de prin secolul II înainte de Christos.

A fost ocupată de olandezi în anul 1596, după ce fusese cucerită mai întâi de portughezi.

BOGĂȚIILE INSULINDEI

Mai toate aceste insule sunt acoperite, în cea mai mare parte, de păduri virgine, care ascund bogății inimaginabile. Sumatra este acoperită de astfel de păduri în proporție de 90 la sută. Din cauza aceasta, bogățiile ei sunt abia la începutul exploatării, deoarece defrișarea și formarea căilor de comunicație necesită investiții colosale.

Malaezii care locuiesc pe aceste insule sunt oameni simpatici — s'ar putea spune, chiar frumoși, — bine făcuți, veseli și ... leneși. Leneși, fiindcă pământul atât de fertil pe care trăiesc, le oferă aproape totul, fără să le ceară alt efort decât acela de a întinde mâna și a lua.

Dacă indigenii s'au dezinteresat însă de exploatarea bogățiilor solului și subsolului ei mulțumindu-se cu o viață de dulce farniente în acest paradis terestru, în schimb nu tot același lucru au făcut capitaliștii străini — în special englezii și americanii.

Aceștia au acaparat terenuri imense, pe care le-au transformat în plantații uriașe de cauciuc, orez, cafea, ceai, etc., sau în regiuni miniere și petrolifere de colosal debit. Fiindcă e suficient să vrei ceva să te fixezi la ceva, și pământul Insulindeii te satisface, ori unde te-ai afla. Acest pământ mai produce și mari cantități de petrol, de aur și de argint. Și exploatarea industrială nu e prea costisitoare, deoarece insulele sunt foarte bogate în căderi de apă, care permit instalarea turbinelor hidraulice, la orice pas, pentru procurarea forței motrice.

E ușor de înțeles, privind în ansamblu bogățiile și așezarea Indiilor Olandeze, ce rol important dețin aceste insule în războiul din Pacific.

Jos: Așa arată un „magazin” de umbrele, într'un orașel din insula Iava. Vândătorii sunt, firește, și ... producători

Infanteriști germani trăgând după ei un car cu muniții spre noi poziții pe care trebuie să le ocupe în Libia, în urmărirea inamicului.

Avion german de bombardament înopoiindu-se pe înserat, dintr'un atac dat asupra portului Sebastopol.

Dreapta: Soldați japonezi trecând un râu în insulele Filipine.

Jos: Vasul american purtător de avioane „Saratoga” de același tip cu „Lexington”. Unul dintre acestea două a fost scufundat de japonezi în ziua de 12 Ianuarie.

PE FRONTUL DE EST

Geniști germani instalând un fir telefonic pe frontul de Est, sub un viscol cumplit.

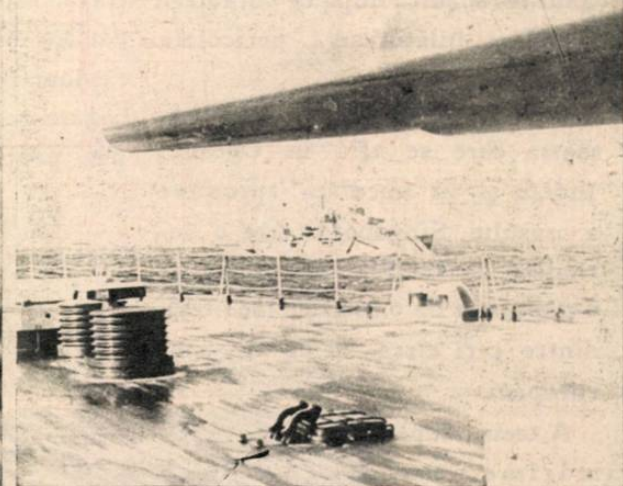
Soldații Marelui Reich știu să se servească tot atât de bine de săniile cași de vehiculele motorizate.

Sentinelă germană, undeva în extremitatea de Nord a frontului.

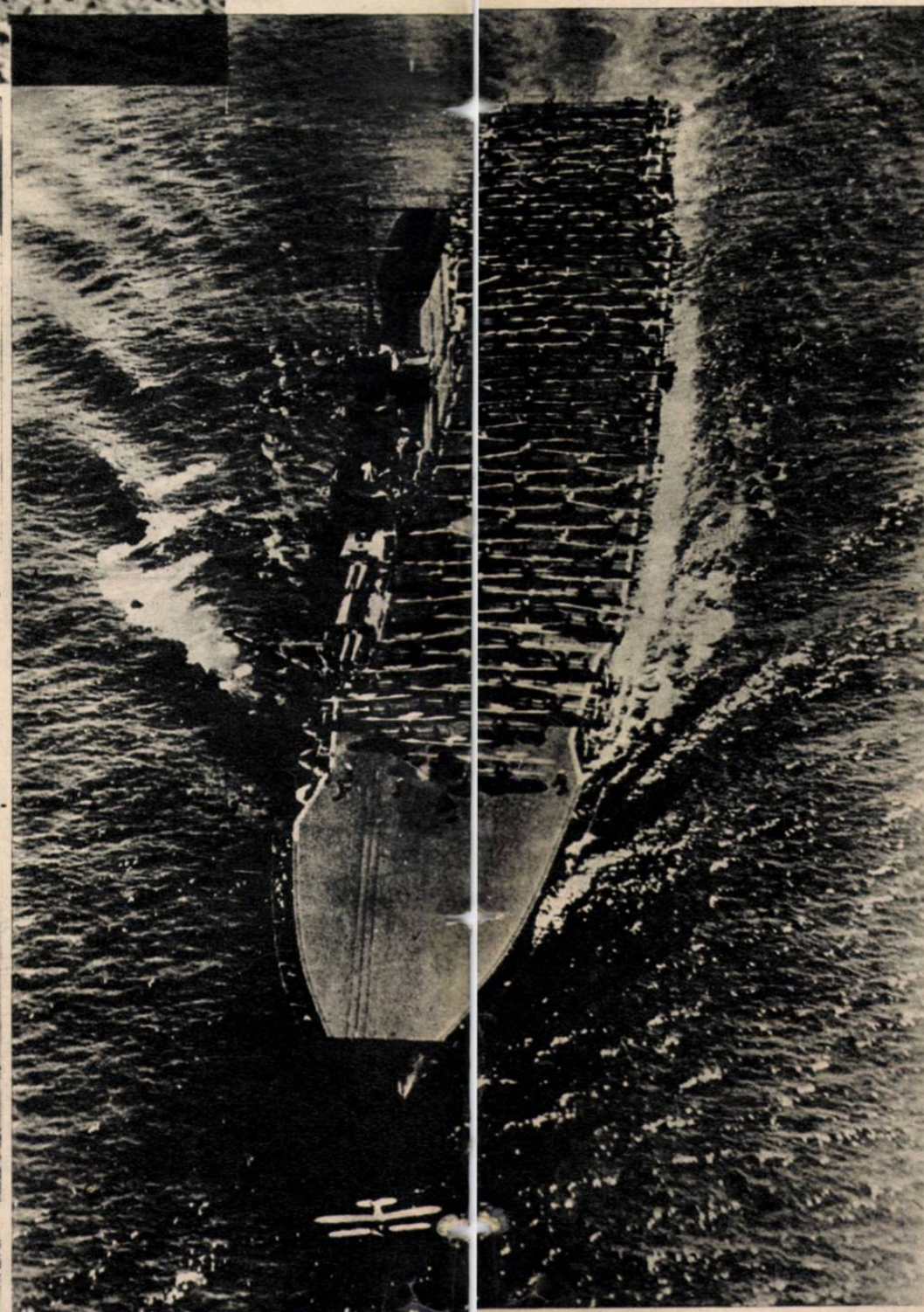
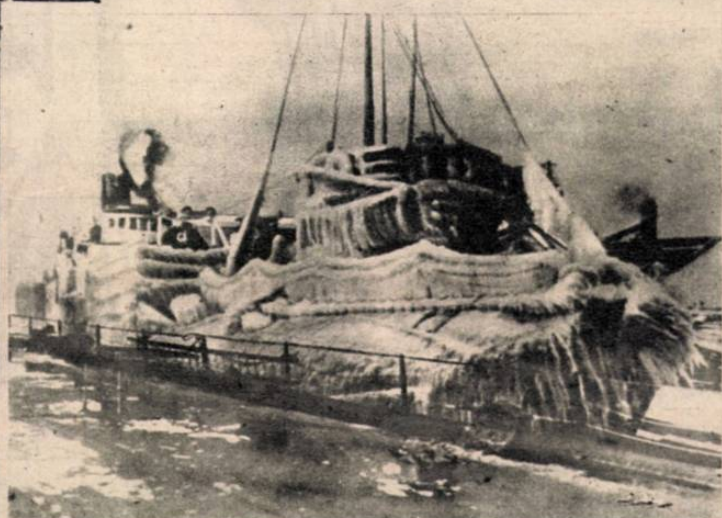
Din TOATA LUMEA

Soldații germani au învățat să se servească de câinii polari pentru diverse transporturi necesare frontului de Nord.

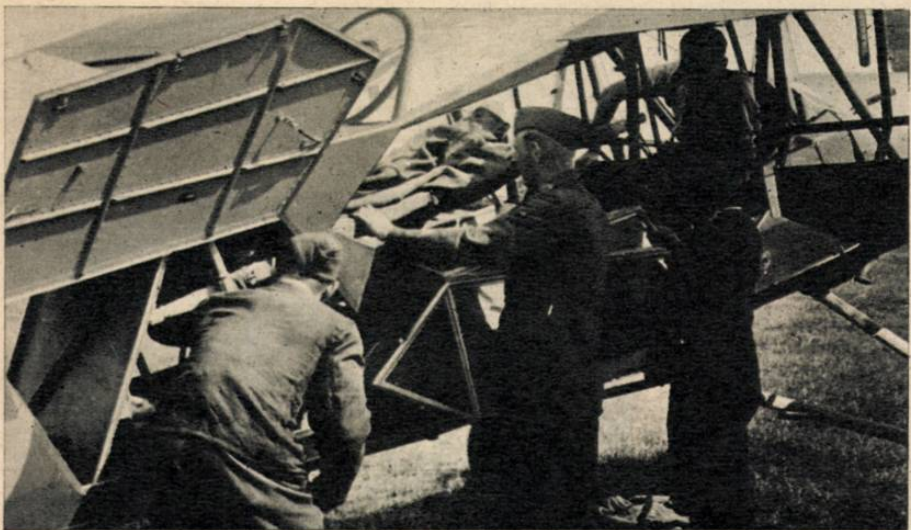
Crucișătoare germane patrulând în apele Atlanticului.

Jos: Vas de transport sovietic complet înghețat, în apele extremului Nord.

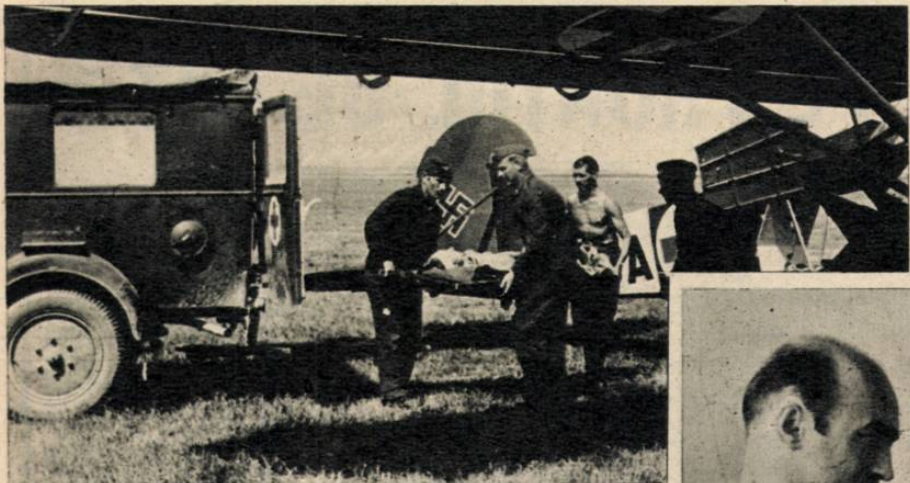

Generalul Moscarda, eroul dela Alcazar, printre ofițerii Diviziei Albastre Spaniole, pe frontul de Răsărit.

Avionul-ambulanță a sosit pe aeroport, aducând răniți pentru operații urgente.

Răniții sunt transportați în grabă la sala specială de operație.

UNUL dintre cei mai cunoscuți medici germani în domeniul chirurgiei, profesorul dr. Tönnis, a creat cu concursul autorităților militare sanitare o organizație pentru îngrijirea și operarea urgentă a soldaților răniți în regiunea craniană și în aceea spatelui sau a umerilor.

Se știe că zona cea mai delicată a corpului omenesc este capul, de oarece în cutia craniană sunt adăpostiți centri nervoși care conduc viața noastră sensibilă și intelectuală.

În imediata apropiere a frontului, acolo unde se aud adesea canonadele trupelor amice și inamice, funcțio-

nează secțiile acestei organizații chirurgicale, datorită căreia foarte mulți grav răniți au fost salvați.

Soldații răniți sunt transportați în cel mai scurt timp, cu ajutorul unor avioane speciale numite „Fieseler Storch” care au interioarele amenajate în condițiile cele mai confortabile.

Pe aeroportul unde aterizează avioanele sanitare, staționează în permanență ambulanțele sanitare ce deplasează pe răniți până la laza-

Pentru o transfuzie urgentă se găsesc întotdeauna oameni gata să-și dea sângele.

Preparativele fiind făcute ca în cele mai moderne clinici, operația se face în condițiuni optime.

Oameni pe CÂMP

retul cel mai apropiat, unde urmează să fie operați.

Lazaretele acestea de campanie sunt înzestrate cu aparatele cele mai moderne pentru radiografierea rănilor.

În cazuri grave, medicii operatori pot proceda la transfuziuni de sânge, de oarece fiecare lazaret dispune de un anumit număr de voluntari care-și dăruiesc cu voie bună sângele pentru a salva pe camarazii lor.

Pregătirea pentru o operație Craniană: părul e ras de pe tot capul.

Specialiștii studiază radiografiile făcute rănitului înainte de operație.

După executarea primei intervenții chirurgicale, care de multe ori este salvatoare, rănitul este transportat în patrie cu ajutorul avioanelor sanitare de tip Junkers 52.

Prin activitatea acestei organizații de chirurgie militară, profesorul Tönnis a reușit să salveze numeroși soldați care au fost grav răniți.

Coeficientul ridicat al vindecărilor, se datorează în primul rând rapidității cu care lucrează organizația „Tönnis” și în al doilea rând mijloacelor științifice de care dispune.

Trebue să spunem că, chirurgii

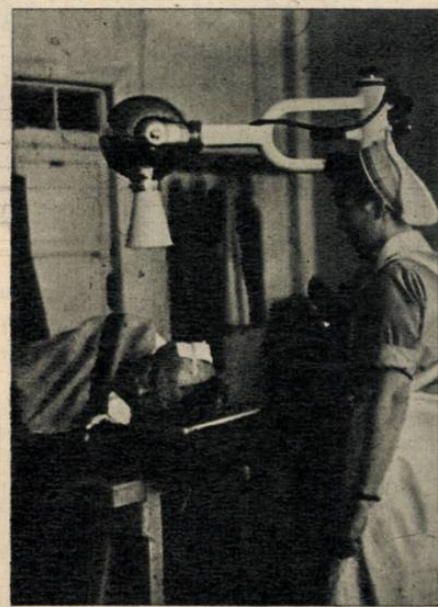
cei mai buni ai Germaniei colaborează la această operă de salvare a celor mai vrednici fii ai patriei.

Un caz interesant de vindecare și care merită să fie citat este acela privitor la generalul Student.

După cum se știe generalul Student este comandantul unui corp de parașutiști care a participat

(Continuare în pag. 15-a).

Jos: În vederea operației, rănitul este supus mai întâi unui examen radiografic.

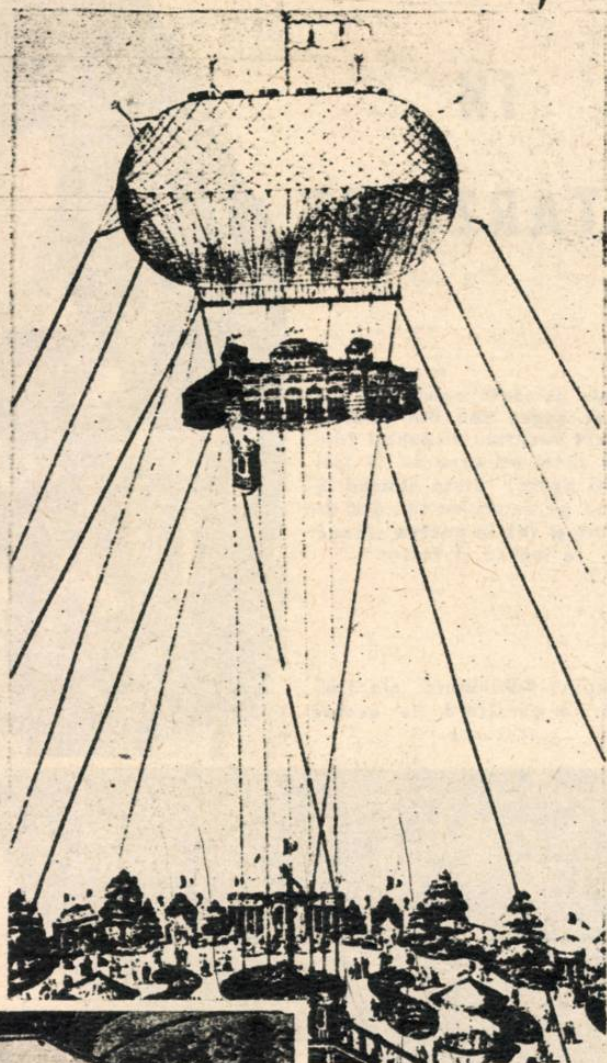

STRĂMOȘII erau MAI TARI...

**CUM
SE
AMUZAU
EI...**

Documentele trecutului ne arată că strămoșii noștri se delectau cu spectacole mult mai senzationale sau, în orice caz, mai originale, decât cele care ni se oferă, azi, nouă.

Din comparația sumară pe care o facem prin ilustrațiile acestei pagini, veți constata și dv. că suntem îndreptățiți să-i considerăm mai privilegiați, în acest domeniu, pe strămoșii noștri.

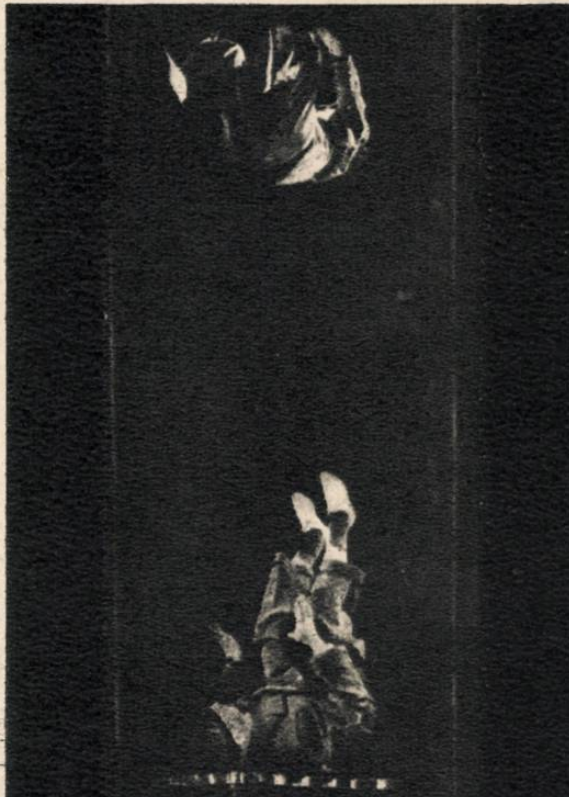
Proiectul inginerului belgian Toblensky de a distra vizitatorii Expoziției Universale dela Anvers din anul 1894: ridicarea în aer a unui palat, cu ajutorul unui balon captiv uriaș și vizitarea acestui palat cu două ascensoare.

Stânga: „Femeea-muscă” așa era supranumită prin anii 1880-1885, această echilibristă, care reușea să meargă pe platforme cu ajutorul unor tălpi pneumatice. Ea n'a trădat niciodată secretul acestor tălpi și cei cari au încercat s'o imite și-au găsit moartea.

Dans în aer liber, pe trunchiul unui copac uriaș, născocit, acum 60 de ani, de un bogătaş american pentru distracția mustrilor

Si iată acum și câteva spectacole senzationale ale timpurilor noastre. În această fotografie, vedeți un salt-mortal executat de trei persoane deodată. Emotionant, desigur, dar nu atât ca „femea-muscă”

Alt spectacol senzational al timpurilor noastre: dans acrobatic cu patine, pe acoperișul unui scăriș-nori

**CUM
NE
AMUZĂM
NOI...**

Cele trei faze ale unui salt acrobatic menit să stârnească emoție în rândurile spectatorilor de music-hall de azi

MODA

IN INTÂRZIERE

Rochie de stofă combinată din alb și negru sau din culorile de care eventual dispuneți (din două rochi pe care nu le mai puteți purta). - Bluza kimono se încheie pe umeri cu un rând de nasturi și tot în partea stângă se încheie și fusta.

Dreapta: Pălărie din feutrină cu garnitură de aceeași culoare.

DĂM în această pagină câteva drăgălașe modele de pălării, rochii și blănuri. Deși sezonul este destul de înaintat și revista noastră ar fi trebuit să dea depe acum modelele de primăvară, totuș se pare că până și puternica stăpânitoare a lumii feminine, care e Moda, a fost preocupată de evenimentele la ordinea zilei și abia acum, și-a precizat cu adevărat linia. Astfel că cititoarele noastre vor căuta să-și pună garderoba la punct, cu atât mai mult cu cât modelele noastre sunt foarte economice, ele putând fi executate din haine și pălării mai vechi, în așa fel încât prisosul care ar fi fost cheltuit pentru lucruri noi, să poată încălzi sufletul unui sărac.

Două drăgălașe pălării de iarnă. Toca de sus are o bordură de blană și i se poate aplica un fular de catifea care în zilele de ninsoare sau ger va apăra urechile și părul.

În stânga beretă nostimă de catifea, cu o garnitură tot din catifea de culoare mai deschisă.

Pentru sport, această haină de urs alb, cu glugă din ea și cu mânusi ale cărei manșete sunt confecționate din materialul fularului, este desigur foarte elegantă.

Animalele ȘI PUII LOR

Nimic mai interesant, mai instructiv și mai pasionant, decât să privești diferite animale în exteriorizarea instinctelor lor materne, atunci când își îngrijesc puii.

Reproducem în această pagină câteva instantanee fotografice, pe care a reușit să le ia un pasionat zoolog, cu acest subiect.

Reptilele care se reproduc prin ouă — spre deosebire de cele vivipare — stau neclintite lângă cuib până când ultimul pui își face apariția.

Vulturii își cresc pui în locuri pe care nici un alt animal nu le poate atinge. Acolo, vin pe rând, când vulturul mascul, când femela, și le aduc hrană.

Când simte vreun pericol în apropiere, elefantul își ia puilul între picioare și-l apără până la epuizarea uriașei lui forțe. — dacă cineva reușește să-l epuizeze această forță.

Cățeaua cea mai blândă, devine feroce atunci când are căței și când cineva se apropie de ei. — fie acesta chiar stăpânul pe care-l iubește și la care n'ar fi în stare să latre, altfel.

Cunoaștem cu toții acest gest al pisicii, care își transportă puii cu gura, acolo unde crede ea că micuții pot fi la adăpost de pericole.

Iată însă și pui orfani dela naștere. Sunt aceia ai broaștelor țestoase. Nici mama și nici tatăl nu se ocupă o clipă de ei.

De ce fac CINEMA

la această simplă reflecție platonice, până în ziua când l-am cunoscut pe tânărul Fritz Wagner, care m'a privit cu interes și mi-a spus: „Păcat că nu încerci să faci cinema? Ai un fizic minunat și bănuiesc că nici temperamentul nu-ți lipsește... Dacă vrei, îți pot înlesni debutul într'un studio”.

Această răscolire a vechi mele aspirații, a avut darul de a mă decide să-mi încerc norocul.

Deși abia la începutul carierei el însuși, Fritz Wagner a reușit să mă introducă în studiourile Ufa și să mă prezinte câtorva regisori.

Contactul cu această atmosferă magică a studiourilor și cu această lume simpatice, m'a făcut să persist și iată-mă azi în plină carieră.

Am dreptate să afirm că fac cinema din cauza a patru bărbați?”.

Karl Schönbock, interpretul principal al filmului „Fata fără nume”.

Fritz Wagner, unul dintre actorii proaspăt lansați de studiourile germane.

Willy Fritsch, care va apărea în curând în ultimul lui film „Aimée Ferrand”.

Siegfried Brener în filmul „Menschen in Sturm”.

ÎNTR'UN recent interview acordat unei reviste berlineze, dragălașa actriță a studiourilor germane Gisele Uhlen a declarat:

„M'am hotărât să fac cinema din cauza a... patru bărbați. Să nu vă închipuiți că aș fi avut cumva de zi la zi cu acești bărbați, ca să mă decid a îmbrățișa această carieră. Pe trei dintre ei nici nu-i cunoscusem măcar personal, iar pe al patrulea îl întâlnisem de două ori în viața mea, la seratele unei bune prietene. Dar, să vă explic:

Cei trei „necunoscuți” nu erau alții decât: Willy Fritsch, Karl Schönbock și Siegfried Brener, iar ultimul, pe care-l cunoscusem la prietena mea, era Fritz Wagner, care pe atunci nu reușise să joace decât roluri mici în fața obiectivului cinematografic. Cei trei, de care vă vorbesc, erau vedetele mele preferate, în teatru cași în cinematograf, încă de pe când mă mai aflam la școală. Imi spusesem atunci: „dacă mi-ar place o carieră ar fi aceea cinematografică, deoarece mi-ar da posibilitatea să-i cunosc pe „idolii” mei și să lucrez alături de ei:

Firește că nu făcusem decât așa, într'o doară, ca o simplă exprimare a unei dorinți vagi, această reflecție. În fond îmi dădeam seama că e ceva aproape irealizabil pentru mine și deaceia am și rămas

Gisele Uhlen, interpreta principală a filmului „Zwischen Himmel und Erde”, care o făcut cinema grație a trei bărbați...

UN CONCURS ORIGINAL

Intr-o localitate din Elveția a avut loc acest original concurs de ski și săniuțe. Date fiind condițiile vestimentare, nu s'au găsit decât 9 concurenți.

COR PENTRU RĂNIȚI

Organizația tinerelor fete germane „Credință și frumusețe” vizitează în fiecare zi spitalele cu răniți, în fața cărora dau spectacole corale.

UN TEN FRUMOS
TEMPERAMENT ȘI ELAN
OBTINEȚI ÎNTREBUINȚÂND
**LANOLINA
DIAPHANE**

O ZIDIN VIAȚA IMPĂRATULUI

(Urmare din pag. 4-a).

șefului imperiului s'a încheiat. Acest program sever, îngăduie negreșit, excepțiuni, cerute de latura „decorativă” a rolului său: reviste ale armatei și flotei, deschiderea parlamentului, etc. A-
cei cari îl cunosc în de-a-proape pe împărat asigură că simplitatea, modestia și dragostea lui de activitate, ascultă de o singură idee dominantă: împlinirea datoriei.

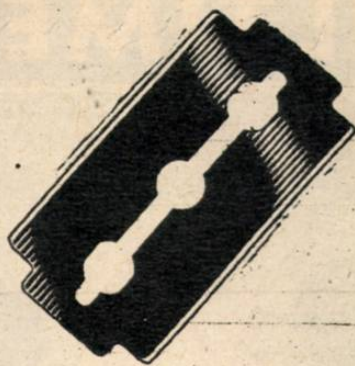
În schimb, știe să guste bucuriile vieții de familie. Întreg poporul împărtășește fericirea lui la nașterea odraslelor imperiale. Iată cum descrie ziarul japonez „Mainichi” venirea pe lume a celei de a patra principesă: „Una din moașe, D-na Saka-da, aduse pe mica prințesă în camera vecină unde o făcu să ia cea dintâi bae, într'un vas durat din lemn de chiparos, nou-nouț. După un ceas, copilul împărătesc, înfășurat în scutice albe ca zăpada, fu așezat în leagăn, în apartamentul nou ce-i fusese într'adins destinat.

„Împăratul radia de bucurie ascultând raportul marelui șambelan. Majestatea sa se repezi în apartamentul noii prințese și-și contemplă măgulit cea de a patra fiică imperială”.

OAMENI OPERAȚI PE CÂMP

(Urmare din pag. 10-a)
în anul 1940 la atacul împotriva Olandei.
Cu prilejul atacării orașului Rotterdam, generalul Student care s'a aruncat din avion cot

la cot cu soldații de sub ordinele sale, a fost grav rănit.
Datorită rapidei intervenții chirurgicale făcută chiar pe câmpul de luptă, de către organizația doctorului Tönnis, generalul Student a fost salvat.
Cu un an mai târziu eroul dela Rotterdam a putut lua parte la atacul victorios executat asupra Cretei.

Lama
albastră
Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO DUSSELDORF

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elisabeta 51, București I

Luați boala cu mâna

dacă în cazul unei răceli sau gripe, recurgeți imediat la cel mai sigur și încercat remediu: tabletele Aspirin cu crucea „Bayer”!

Nici un cămin fără
ASPIRIN

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cee Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

În epiderma transparentă ca un cellofan se transformă pielea cu Lanolina
DIAPHANE

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN TARĂ

D. Mareșal Antonescu primind insignele înaltei decorații „Trandafirul Alb” pe care i-a conferit-o președintele republicii finlandeze

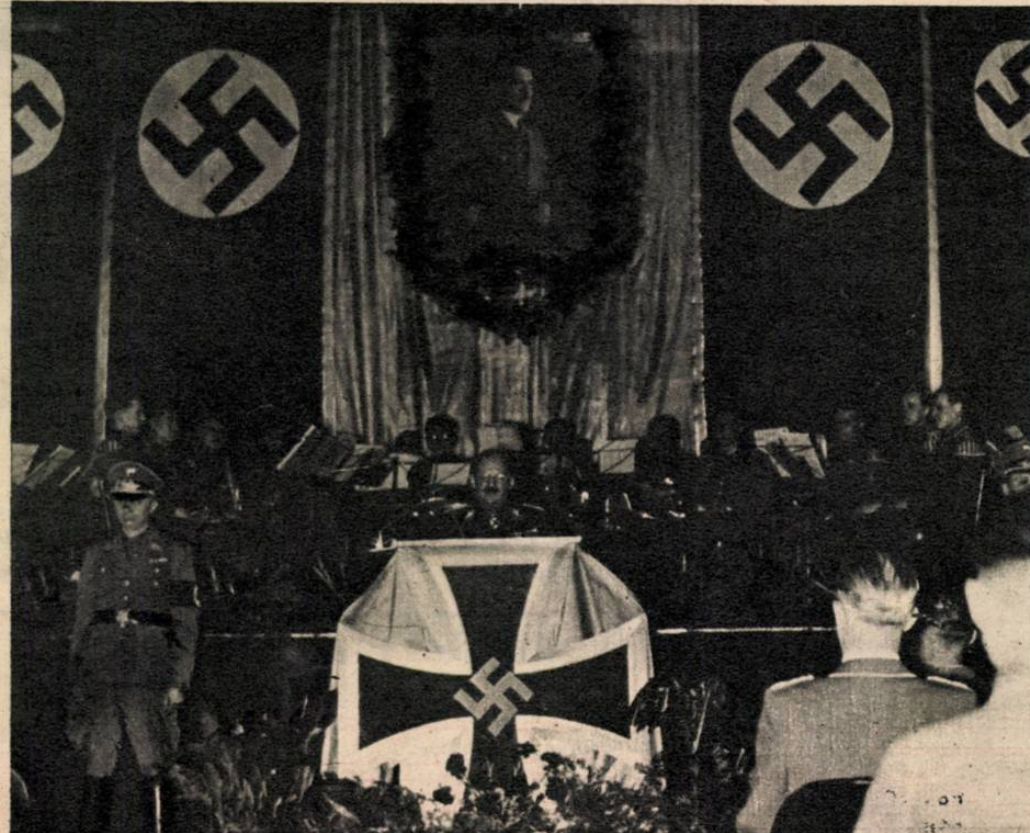
D. Mihai Antonescu, președintele Consiliului de Miniștri asistând la conferință ținută de d. prof. Anselmo Anselmi în sala Dalles

D. Peroff Ciomakoff, ministrul Bulgariei la București, asistând la Te-Deum-ul oficial în Capitală, cu prilejul aniversării nașterii Regelui Boris

Printul August - Wilhelm Von Prussen asistând la conferința d-lui ministru Von Killinger, dela Aro

D. Von Killinger, ministrul Germaniei la București, pronunțându-și discursul în sala Aro, cu ocazia aniversării național-socialismului

D. General Lascăr Mihail, comandantul Vânătorilor de Munte din Crimeea, care a fost decorat cu Ordinul Mihai Viteazu și Crucea de Fier

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 784

12 FEBRUARIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

GRUP DE RECUNOAȘTERE DIN
INFANTERIA GERMANĂ, INTR'UN
PUNCT AVANSAT AL FRONTULUI
DE RĂSĂRIT

Dela centre, obiectele colectate
au fost încărcate în vehicule şi
transportate fără întârziere pe
front.

RECENT a avut loc în Germania o mare
colectă de blănuri şi lucruri de iarnă
pentru soldaţii de pe frontul de Est.
Reportajul acesta redă imagini ale ace-
stei uriaşe acţiuni, care a dat rezultate
mai presus de orice aşteptări.

1. În „croitorii” publice, sute de mii de ajutoare volun-
tare au lucrat pentru ajustarea materialelor colectate.
2. În centrele de colectare se îngrămădesc lucrurile
iarnă pentru soldaţii de pe frontul din Est. În total
s'au strâns 67 milioane de bucăţi.
3. Fiecare membră a familiei înmânează colecătorilor
lucrurile destinate soldaţilor.

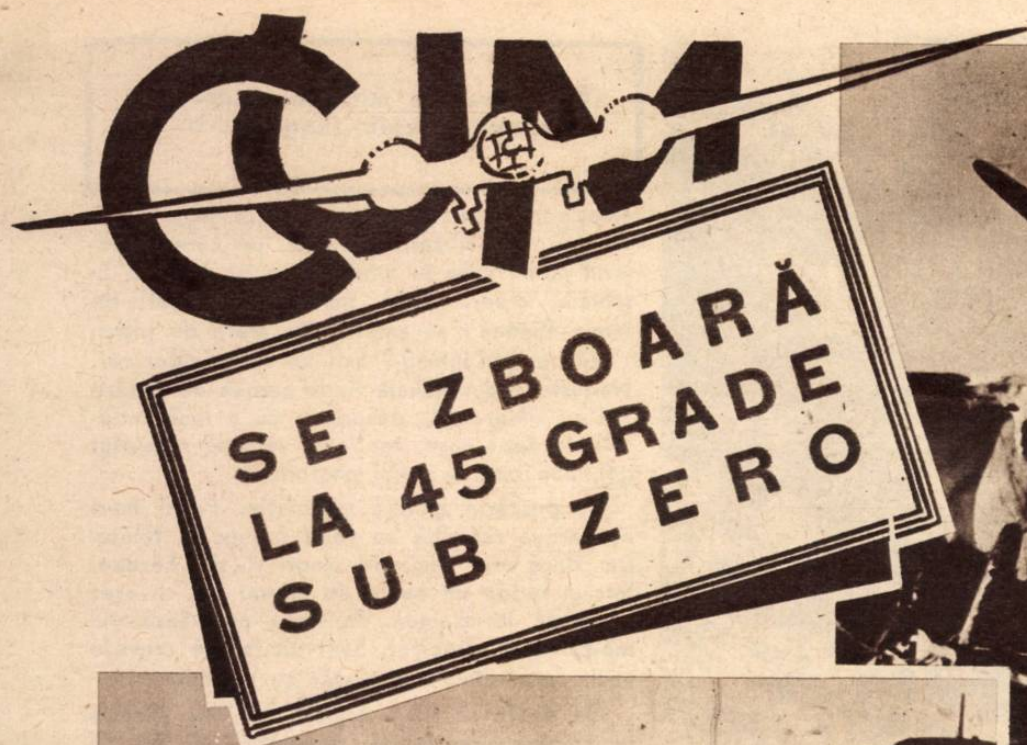
BLĂNURI SCUMPE

*dăruite
soldaţilor*

Spiritul de jertfă al poporului
german n'a cunoscut limite. Cu
bucurie, posesorii şi posesoarele
de blănuri scumpe le-au dăruit
soldaţilor.

Pe unele aerodromuri bombele sunt aduse până la avion cu sania

O PT mii de metri altitudine... Termometrul arată 45 grade sub zero... Avionul în picaj se precipită spre ținta lui...

Cum poate un aviator să reziste la o asemenea temperatură? Cum poate rezista avionul lui?

Foarte mult timp, echipajul avioanelor, zburând la mari înălțimi, a întrebuințat vestimente „încălzitoare” care făceau ca omul să se găsească îmbrăcat ca într'un radiator,

compus din rezistențe electrice învelite cu o pânză groasă. Actualmente se întrebuințează la multe aparate, un sistem mult mai simplu: încălzirea cabinei.

Vestimentele încălzitoare aveau marele neajuns de a jena pilotul, observatorul, mitraliorul.

Dar, dacă s'a găsit destul de ușor soluția pentru încălzirea piloților și restul echipajului, a rămas problema aparatelor și anume

a motoarelor care trebuiesc apărute contra frigului intens de la mari înălțimi sau de pe unele aerodromuri improvizate și lipsite de orice facilități.

Încălzitorii catalitici, bazați pe reacțiuni chimice și plasați sub carlingă, trimite aer cald până la cilindri, permițând astfel o pornire ușoară în orice împrejurare. La aceștia se adaugă și camioanele „calorifere” care prin arderea păcurii dau căldură; ele se deplasează pe teren, ducându-se în dreptul avionului gata de plecare și îi încălzesc motorul.

Frigul este periculos și pentru aparatele de radio de pe bordul avioanelor, dar și aici tehnicienii au găsit mijloacele care reduc la minimum deranjamentele produse de acest agent asupra transmisiilor atât de necesare în timpul zborului.

De asemenea „jivrajul”, adică formarea pe aripile avionului a unei poighițe de gheață care, la început făcea zborul imposibil, și-a găsit „nașul” în unele procedee noi care împiedică acest fenomen să se producă sau îl anihilează de îndată ce s'a produs.

Mai rămânea pericolul defectării armelor de foc, mai ales a mitralierelor în timpul luptelor la mari înălțimi. Și aici s'a găsit leacul necesar prin întrebuințarea unor uleiuri foarte fluide și a unor „îmbrăcămini” speciale pentru țevile armelor.

Așa se explică faptul că războiul aerian nu se oprește nici măcar la 45 grade sub zero.

Avioanele de bombardament sunt gata să-și ia zborul pe orice temperatură

Dreapta: Un avion de bombardament englez prăbușit în zăpadă, în apropierea unui oraș german

Avionul pătrunde astăzi acolo unde altădată nu ajungeau, iarna, decât skiorii versați

FRAGMENTE DIN CARTEA „OGIO-SAN“ DE IOAN TIMUȘ

TOTĂ ziua nici un claxon de automobil nu-mi turbură liniștea în odăița mea. În schimb, fel de fel de negustori ambulanți strigă pe diferite tonuri, cu modulații și flexiuni variate, ce au și ei de vânzare; că eu nu pricep întotdeauna ce, nici după tipăt, nici chiar văzând marfa. Pot însă deduce cu oarecare aproximație, dacă e de mâncare sau nu.

Mai nesuferite sunt niște bucătării mișcătoare, care flueră strident și neîntrerupt. Uneori se opresc pe strada mea și mă asasează vreme îndelungată. Ce nervi or fi având oamenii ăștia! Că ai mei au devenit foarte sensibili. Am constatat asta de cum am sosit. Clima umedă a Japoniei are o influență deprimantă asupra europenilor mediteraneni, obicinuți cu aerul uscat. În schimb, englezii și olandezii se simt ca la ei acasă.

Cu toată oboseala de peste zi, mă trezește din somn orice șgomot. Noaptea, un fel de guarzi de incendiu fac rondul pe străzi și la fiecare 15-20 de pași, lovesc ritmic două lemne sonore:

— Pac, pac, pac, pac.

Apoi pauză; și iar d'a capo. Asta ca să atragă atenția cetățenilor asupra

O vedere din minunatul parc al orașului Tokio, Inogashiera

calculează raportat la kilogram. Și sunt foarte scumpe. Ca și carnea, *niku*, pe care măcelarul mi-o vinde în mari frunze de bambu. În schimb, creier, rinichi, îmi dă pe prețuri de nimic, fiindcă n'au amatori, în afară de pisici.

Vrei un pui întreg? Ești un cumpărător rar. Negustorul din mahala vinde carnea de pasăre tot cu kilogramul, desprinsă cu o rară îndemânare depe oase, așa încât rămâne scheletul gol, bun pentru studii anatomice.

Cu pescăria e altă minunăție. Peștii mari cu carnea roz-albă se vând în bucăți tăiate. Dar dacă vrei mici, ți-i alege vii din hârdaș. Într'un butoi, un neam de viermi roz. Li așez în palmă la examen, în timp ce vânzătorul mă privește zămbitor. Sunt un fel de crevețe mici, care aduc într'adevăr cu viermii.

Ce poate să fie o bucată de lemn închisă la culoare, de formă lunguiată? O iau în mână; tare de poți sparge capul cuiva. Negustorul vine spre mine surâzător și complimentându-se:

— *Koreaua nan-deska?* (Asta ce este?).

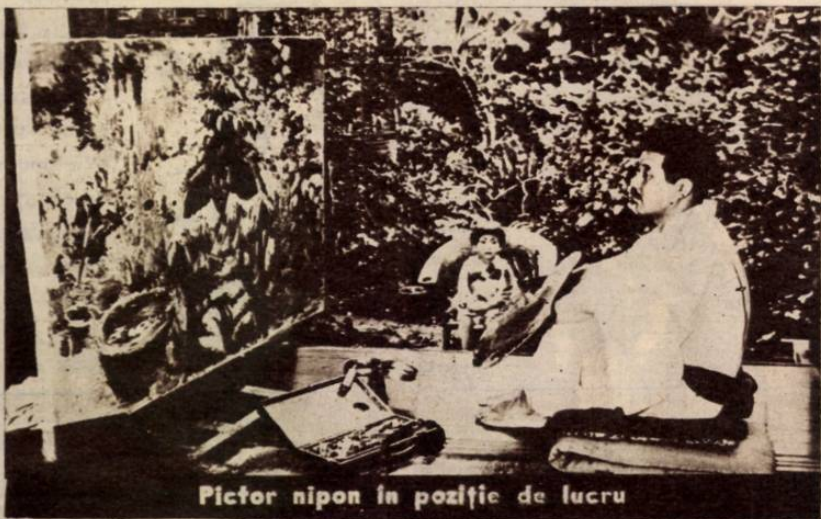
Domnul vânzător îmi dă un răspuns din care prind cuvântul *sakana*. Acum pricep și mai puțin; fiindcă *sakana* înseamnă „pește”. Cum mă vede nedumerit, îmi arată un obiect culinar: un fel de rindea întoarsă, cu lama ascuțită în sus. Japonezul freacă de câteva ori de ascuțit, bucata tare de pește; pe dedesubt cad răzături, ca talașii fini. Zice că dacă torn *soyu*, un neam de sos picant, făcut din fermentație de cereale, am o mâncare delicioasă.

Într'un borcan zăresc făină de culoare închisă, de parc'ar fi fost prăjită. Zic: asta trebuie să fie făină de secară. Și-l întreb pe

CASE ȘI OBICEIURI

cărbunilor aprinși, sau asupra focului ce l-ar avea în casă. E o măsură preventivă, necesară față de materialul inflamabil al casei japoneze: lemn, carton și hârtie; se poate mai bun aliment pentru foc? Pentru gătit, sobițe cubice de teracotă, așezate deadreptul pe podeaua de împletitură fină și moale de pai. Mă mir că nu sunt interzise de poliție.

Din cauza asta, când se pornește un incendiu, în cel mai fericit caz mistuie câteva zeci de case, întâmplare diversă, care abia e menționată de gazete. Am văzut pompieri echipați cu aparate moderne și sosind rapid. Dar modul lor de lucru pare uneori o glumă sinistă. Ei nu se ocupă de casele incendiate. Tu-lumbele varsă torente de apă, nu pe clădirile vecine, ci mai departe, pe cele din rândurile următoare. Pe cele din imediata vecinătate, neatinse de flăcări, tabără cu topoarele, ca să le dea jos. O experiență de veacuri le-a arătat că în unele cazuri, pe vânt, e cea mai eficace metodă.

Pictor nipon în poziție de lucru

cărbuni, lipit de un zarzavagiu. Lângă cel cu umbrele ceruite, obiecte casnice de tot felul și ceva mai departe, o pescărie. Toate de dimensiuni reduse, doar pentru trebuințele cartierului.

Prăvălia e de lemn, carton și hârtie, ca orice clădire japoneză. Dacă n'ar exista firmele mari de pânză cu hieroglife cât toate zilele, nu le-ai deosebi de casele obicnuite, afară poate de geamuri la uși. Dar tocmai aceste firme variate, cu scrisul când orizontal, când vertical, le dă toată poezia.

Marfa e expusă la stradă în chip de vitrină deschisă de toate părțile, iar în caz de ploaie, protejată de o pânză groasă. Mai toate articolele au prețul fixat, scris pe o mică tablă înfiptă în picioare, pe un bețișor.

Negustorii sunt în costume felurite. Ob-

serv că cei cu marfă mai simandicoasă, cu îmbrăcăminte, cu obiecte mai de preț, au kimonouri ca și domni cumpărători; cei cu articole de mâncare, pește, carne, orez, poartă costum proletar: pantaloni strâmți de pânză albastră și tunică din aceeași culoare cu 2-3 hieroglife mari pe ea.

Zile întregi poți să ți le petreci explorând asemenea prăvălii și tot nu te plictisești. Fiecare obiect e o curiozitate; modul de vindere, alta.

Ouăle, *tamago*, nu se vând cu bucata ci cu cântarul. Poți să ceri două ouă, dar prețul ți-l

Tradiționalele „Riksha” ale orașelor nipone au fost modernizate.

stingând-o din ce în ce. Dar eu aud „Enormitate” și mă trudes să ghicesc ce-o fi având omul de vânzare. Altul, mi-e cunoscut: e *sakanaya*, pescarul. Vinde pește viu. Când îl văd pe stradă, mă opresc, fiindcă îmi dă un spectacol deosebit de interesant.

Peștii stau captivi într'un fel de hârdăe pline cu apă și prinse cu frânghii de o cobiliță dreaptă. După ce s'a înțeles cu gospodina din preț, domnul pescar scoate peștele ales și începe spectacolul: se așează jos în fața unei tăblii de lemn pe care se sbat peștii pe uscat. Cu gesturi de prestidigitator, apucă unul, îl fixează pe tablă cu un piron în cap și așa răstignit, dintr'o singură mișcare îl spintecă în toată lungimea burții, din alta îl întoarce pe spate desfăcut, din altele rapide și precise îl curăță de toate măruntaele, îi scoate șira spinării, apoi îl întoarce cu spatele în sus și din 2-3 gesturi cu adresă, îl desbracă de solzi. Două lovituri de cuțit îl despart de cap și coadă. După astă autopsie, e clăit puțin de sânge și prezentat gospodinei.

Toată operația n'a depășit zece secunde. Cumpărătoarea ține acum în mână o bucată alimentară de care nu se poate plânge că nu e proaspătă.

domnul negustor. Dumnealui pretinde că e „faină de pește”. Într'adevăr, bucata solidă de adineauri poate fi pulverizată; câteva lingurițe din asemenea material în apă fierbinte, cu puține legume și gata supă de pește. Cu acest sistem, oricine poate deveni bucătar perfect.

VÂNZĂTORI DE PEȘTE VIU

Duminica, prin predestinație îngăduia lenea. Destul mă deștept șase zile pe săptămână dis de dimineață și mă îmbrac în goană; a șaptea zi pot să trândăvesc.

Fiindcă întârzi în așternut azi, am felurite surprize; pentru prima oară mă gălesc acasă la o oră așa târzie, în anotimp cald. Noutățile îmi vin încă buimăcit de somn, mai întâi pe cale auditivă. Alte sgomote, alte strigăte decât cele cu cari sunt obicinuit în fiecare zi. Tot negustori ambulanți; dar cu altă marfă, pentru că strigă diferit. Cuvântul necunoscut îmi sosește la ureche alterat, așa că nu pot desluși cum țipă. Unul emite vocal cam așa:

— *E-no-mi-ta-teeee!*

Și prelungeste mult ultima vocală,

In drum spre școală, elevii niponi se opresc deseori să se închine în fața monumentului eroilor naționali japonezi

JAPONETZ

O vedere luată din avion asupra cartierului central al orașului Tokio

Un fluierat subțire, prelung, enervant. Știu: o mică bucătărie pe roate, cu un fel de macaroane, își chiamă mușterii.

La sgomotele de afară se adaugă cele dinăuntru. Pe fereastra mea bat din aripioare tot felul de bâzdăgânii, multe și variate, parc'ar fi la muzeu.

Un fluture de noapte, mare, cu aripi cafenii și cap supărat; pe asta o să-l fixez cu un ac cu gămălie, că e interesant. Lângă el, sglobie și neastâmpărată un neam de libelulă care se urcă și coboară de parc'ar fi trasă cu ață. Are o formă cum n'am mai văzut. Sunt cu ochii pe ea, când un gândăcel curios îmi acaparează toată atenția. E vopsit pe spinare cu albastru aurit, punctat cu roșu. E așa de frumos, încât mă și apucă mila gândindu-mă cum o să stea și el cu un ac în gheabă.

Deasupra lui traversează grăbit unul care nu mi-e simpatice de loc: o combinație de mirapod și rădașcă.

Dar ceilalți? Parcă s'au strâns înadins să-i admir și să-i studiez; din fiecare neam câte un exemplar. Curioase făpturi ies din mâna lui Dumnezeu!

UN „VÂNĂTOR” ORIGINAL...

Mă întind pe spate să meditez cu ochii în tavan. Deodată îngheț. Exact deasupra capului meu, o șopărlă! Stă nemișcată. O fi pictată... Cum n'am observat-o până azi? Nu; nu e zugrăvită, că i se bat gâlcile. Toată ființa mea e alarmată. Inima-mi bate accelerat, dar nu îndrănesc să mă mișc.

Mai întâi nu înțeleg cum stă ea așa cu spatele în jos, fără să cadă, prinsă de lemnul tavanului numai cu picioarele. E într'o imobilitate completă. Cu ochii privește în toate direcțiile în același timp, fără să-i îndrepte. Din gură trimite afară o limbă subțire, ascuțită și bifurcată.

Gângăniile dela fereastră și-au intensificat deodată sgomotul, ca la comandă. Ca cel atacat din două părți, îmi îndrept acum privirea într'acolo. Fluturile uriaș cafeniu, nu se știe de cine sgândărit, plesnește cu putere aripile mari de hârtia subțire a ferestrei. Probabil stârniți de el, ceilalți și-au mărit considerabil activitatea de-alungul și de-alături ferestrei. Cu lumina au ce au ei; de mine nu se ocupă.

Măntorc cu ochii la șopărlă. A dispărut! Un curent de

Fațada palatului de cristal al ziarului „Osaka Asahi Shimbun”

ghiață îmi mângâie șira spinării. Până să mă decid să sar din culcuș, am și descoperit-o: e sus pe perețele din stânga. Tot nemișcată, tot cu uitătura'n zece părți. Dece s'o fi deplasat? Să fie o stratagemă a ei de a se apropia de mine'n rate? Acum n'o mai slăbesc deloc din ochi. Mi-am făcut un plan de apărare-ofensivă, cu plapuma și vasul de metal care-mi servește de scrumieră. Aștept.

O muscă bâzâie enervant în încordarea atenției mele, se învârtă prin partea locului și se așează cuminte pe tavan. Miracol: în acea clipă, șopărla a înghițit-o.

E complicat de spus cum a făcut. Totul s'a întâmplat într'o fracțiune de secundă, contravenind legilor gravitației. A sărit depe zid în sus pe tavan și a prins-o cu limba-furcă. Așa dar, pasiunea ei muscări. M'am calmat pe jumătate. Pe scări aud pe Toșiko-san cu ligheanul

Continuare în pag. 14

Alarmă într-o grădină

INTERESANTELE și sistematicele pregătiri făcute din timp de Germania pentru furnizarea soluțiilor și găsirea modalităților adecuate în diferitele evenimente ocazionate de desfășurarea războiului, s'au consacrat prin fapte merituose și în acțiunea pentru salvagardarea vieții animalelor.

Presa berlineză a remarcat cu lux, de amănunte că apărarea pasivă în grădina zoologică se desfășoară după cum urmează: grădina zoologică primește ca și spitalele, semnalul de alarmă. În centrală se află un om, care alarmează directorul, pe conducătorul apărării pasive și toate familiile domiciliat în grădina zoologică. În primul rând pe păzitorii de sectoare. Conducătorul apărării pasive se duce apoi la centrala telefonică pe care nu o părăsește tot timpul alarmei. Păzitorii, vreo 40 de oameni, se adăpostesc pe locurile care li s'au indicat. Aproape de centrală, la intrarea în grădina zoologică, este postată o echipă de pompieri înzestrată cu aparate motorizate pentru stingerea incendiilor. Echipa este deasemenea prevăzută cu mai multe pompe de mână și toate uneltele necesare. Afară de aceasta, în fiecare seară furtunurile sunt așezate la toate gurile de incendii din grădină, iar peste tot sunt pregătite lăzi cu nisip. Dacă ar exploda o bombă la zece pași de postul echipei de pompieri, aceasta ar fi localizată într'un timp de zece secunde. Pentru secția hizonilor se află gata: grupa de păzitori ai animalelor, echipați cu arme de foc de calibru mare și

CUM REACȚIONEAZĂ DIFERITE ANIMALE ÎN FAȚA BOMBARDAMENTELOR AERIE

Elefantul își păstrează calmul. Are însă grijă să-și apere puțul pe care nu-l lasă să se depărteze.

MAIMUȚELE NU POT SUFERI AVIOANELE

Este interesant de publicat cum se comportă diferite fiare în asemenea cazuri neobișnuite. Paviane de exemplu pot fi vizitate numai începând la amiază. Dacă noaptea se aud explozii și pocnituri, atunci toată dimineața următoare, aceste specii extrem de rare de maimuțe sunt obsedate de sgomotele înregistrate. La început ele stau liniștite în casele lor sub stânci, apoi deodată se ridică cel mai bătrân „șef” și începe să „vocifereze”. După el începe o pălăvrăgeală generală a tuturor „subșefilor”.

Ca întotdeauna, uraganul se comportă filosofic și liniștit. Toate celelalte maimuțe stau îngrozite în casa lor, numai cel mai curajos mascul are îndrăzneală să arunce o privire duș-

La auzul detonărilor, leul intră într-o stare de nervozitate care cu greu se calmează.

Urșii — și cei negri și cei polari — sunt animale fricoase. Ei se retrag în vizuini când aud detonături.

Când un animal scapă din cușca lui, gardienii știu să-l readucă ușor la ordine.

mic, furci de apărare și curse, precum și o grupă sanitară și cea de desintoxicare. La postul de pază contra incendiului sunt situați: câte un om de fiecare cușcă de fiară sălbatecă. În sala crocodililor sunt pregătite instrumente speciale: clești, lănci și reflectoare pentru eventualitatea că ar putea fi spartă cușca unui șarpe veninos.

În caz de alarmă, totul ar fi pregătit. În grădina zoologică domină liniștea așteptării. Orice posibilitate este privită cu liniște și prudență. De altfel păzitorii sunt oameni pricepuți, calmi și îndemânateci și exersați în cadrul îndatoririlor speciale cari se reclamă în astfel de împrejurări.

Zoologică

Ca și părinții lor, puii de urs sunt extrem de fricoși. Iată-i cocoțați cu disperare pe cioturile unui copac, la auzul detunăturilor.

mănoasă în timpul atacului, dar la prima pocnitură o ia repede din loc. Urmările: dimineața următoare trebuie făcută o curățenie generală în toate cuștile maimuțelor! Frica și-a făcut efectul. De atunci avioanele nu sunt iubite de către maimuțe. Dacă la lumina zilei trece un avion, — un avion străin — toate o iau la fugă spre casele lor, și începe tămbălăul din nou. Așadar aceste maimuțe au aflat că acești aviatori sunt adversarii lor cei mai inversunați.

Maimuțele nu pot suferi alarma. Ele rămân mult timp sub impresia de teroare a detunăturilor.

Pantera Neagră devine nervoasă, dar nu-și părăsește niciodată cușca.

CUM SE COMPORTĂ ELEFANȚII, TIGRII ȘI ALTE LIGHIOANE

Alta este situația elefanților. Ingrijitorii sunt mereu în gardă, toate furtunurile sunt intercalate, grămezi de nisip sunt pregătite, cleștile pentru tăierea lanțurilor sunt la îndemâna lor.

Aceste măsuri au fost luate pen-

Zebrele se comportă deasemenea cu mult calm. Dacă paznicii nu le-ar băga în adăposturi, ele ar rămâne să urmărească evoluția alarmei.

Rinocerii și hipopotamii au pielea atât de groasă că nu se tem de schijele obuzelor...

tru diferitele eventualități, dar elefanții s'au dovedit liniștiți în timpul atacurilor aeriene.

Tot așa de liniștit este și rinocerul. Dacă s'ar întâmpla ceva, lanțurile de care sunt legați elefanții, sunt tăiate iar porțile sunt deschise pentru trecerea liberă. Din grădină nu poate să fugă nici un elefant. Cel mult doar ar putea să cadă în șanț.

Bovinele au o piele groasă și nu se sîchisesc nici de gloanțele lansate din avioane.

Ne aflăm acum în fața leilor, tigrilor, jaguarzilor și leoparzilor în sala fiarelor sălbatice. Se dovedește că marile pisici sălbatice se poartă liniștit când aud explozii și pocnituri. Dacă ar reuși însă un tigru să iasă din cușca sa, ar intra numaidecât în cușca cea mai apropiată. Dacă nu va găsi însă o cușcă deschisă, va căuta să se ascundă undeva, unde va fi prins apoi sigur în cursul zilei, adică în interiorul grătilor. El se bucură întotdeauna când se vede din nou la el acasă.

MATAHALE FRICOASE: URȘII

Urșii sunt însă în schimb mai fricoși ca pisicile sălbatice. Dacă izbucnește (Continuare în pagina 14-a)

Sentinele germane într'un punct avansat al frontului de Răsărit, urmărind mișcările inamicului pe malul opus al unui râu.

Dreapta: Fuhrerul și Mareșalul Von Bock la Cartierul General al Frontului de Răsărit. Se știe că Mareșalul Von Bock a avut un concediu de odihnă, după care a fost primit de Fuhrer, care i-a încredințat un nou sector al frontului.

Stânga: Mareșalul Keitel între generalul italian Morras și vice-amiralul nipon Nomura, cu prilejul semnării convenției militare dintre Germania, Italia și Japonia în vederea coordonării operațiilor împotriva inamicilor comuni.

din TOATA LUMEA

Mareșalul Von Reichenau, a cărui moarte din cauza unei boli de inimă, a fost mult deplânsă de cercurile germane și aliate.

Viteazul general și neîntrecutul strateg, Rommel, comandantul forțelor germane din Africa de Nord, care a fost decorat de Fuhrer cu Cunauna de Stejar și Spada la Crucea de Cavaler a Ordinului Crucea de Fier.

Finlandezii știu să ducă războiul de iarnă mai bine decât rușii. Dovadă că, deși în fața unui inamic cu mult superior, ei își păstrează pozițiile cu dăruire. Iată-i într'un sector de pe frontul Careliei camuflați cu toți pentru luptele pe zăpadă.

Stânga: Galileo Galilei a fost celebrat în toată Italia în cadrul unor impunătoare ceremonii. Iată un instantaneu de la ceremonia care a avut loc la Roma, în prezența Regelui, împărat Victor Emanuel.

Dreapta: Insula Singapore are și un port comercial foarte animat, care se află chiar în fața orașului cu același nume. Cu toată importanța lui, cosmopolitul portului și-a păstrat însă aspectul oriental pe care îl dau nenumăratele bărci ale indigenilor, până azi, așa cum vedem în această recentă fotografie.

